Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Udvidede Afdeling)

24. september 2019*

»Statsstøtte – støtte iværksat af Luxembourg – afgørelse, der erklærer en støtte uforenelig med det indre marked og ulovlig og kræver tilbagesøgning heraf – skatteafgørelse (tax ruling) – fordel – armslængdeprincippet – selektiv karakter – formodning – konkurrencebegrænsning – tilbagesøgning«

I sag T-755/15 og sag T-759/15,

Storhertugdømmet Luxembourg først ved D. Holderer og T. Uri, derefter ved T. Uri, som befuldmægtigede, først bistået af advokaterne D. Waelbroeck, S. Naudin og A. Steichen, derefter af D. Waelbroeck og A. Steichen,

sagsøger i sag T-755/15,

støttet af

Irland først ved E. Creedon, G. Hodge og A. Joyce, derefter ved G. Hodge, M. Browne og A. Joyce, og endelig ved A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af P. Gallagher, M. Collins, SC, samt barristers B. Doherty og S. Kingston,

intervenient,

Fiat Chrysler Finance Europe, Luxembourg (Luxembourg), ved solicitor J. Rodríguez samt advokaterne G. Maisto og M. Engel,

sagsøger i sag T-759/15,

støttet af

Irland først ved E. Creedon, G. Hodge, K. Duggan og A. Joyce, derefter ved G. Hodge, K. Duggan, M. Browne og A. Joyce, og endelig ved A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af M. Collins, P. Gallagher, SC, samt barristers S. Kingston og B. Doherty,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen ved P.-J. Loewenthal og B. Stromsky, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: fransk og engelsk.

angående søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2016/2326 af 21. oktober 2015 om statsstøtte SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Fiat (EUT 2016, L 351, s. 1),

har

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. van der Woude, og dommerne V. Tomljenović (refererende dommer), E. Bieliūnas, A. Marcoulli og A. Kornezov,

justitssekretær: fuldmægtig S. Spyropoulos,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. juni 2018,

afsagt følgende

Dom

I. Tvistens baggrund

A. De luxembourgske skattemyndigheders skatteafgørelse udstedt til FFT

1 Den 14. marts 2012 sendte skatterådgiveren for Fiat Chrysler Finance Europe, tidligere benævnt Fiat Finance and Trade Ltd (herefter »FFT«) en skrivelse til de luxembourgske skattemyndigheder med en anmodning om et bindende svar fra skattemyndigheden med hensyn til beskatning (eller skatteafgørelse). [*fortroligt*] [1].

2 Den 3. september 2012 traf de luxembourgske skattemyndigheder en skatteafgørelse til fordel for FFT (herefter »den omhandlede skatteafgørelse«). Afgørelsen var indeholdt i en skrivelse, hvori det var anført, at det »hvad ang[ik] brevet af 14. marts 2012 vedrørende FFT's koncerninterne finansieringsaktiviteter [blev bekræftet], at analysen af afregningspriserne [var] blevet gennemført i overensstemmelse med cirkulære nr. 164/2 af 28. januar 2011 og med armslængdeprincippet«.

3 Det blev desuden præciseret i skrivelsen af 3. september 2012, at den deri indeholdte afgørelse var bindende for skattemyndighederne i en periode på fem år (dvs. i regnskabsårene 2012-2016).

B. Den administrative procedure for Kommissionen

4 Den 19. juni 2013 sendte Europa-Kommissionen den første anmodning til Storhertugdømmet Luxembourg om detaljerede oplysninger om landets praksis hvad angår skatteafgørelser. Den første anmodning om oplysninger blev efterfulgt af adskillige skriftvekslinger mellem Storhertugdømmet Luxembourg og Kommissionen indtil den sidstnævntes vedtagelse, den 24. marts 2014, af en afgørelse, hvori den pålagde Storhertugdømmet Luxembourg at fremsende oplysninger.

1 – Fortrolige oplysninger udeladt.

5 Den 11. juni 2014 indledte Kommissionen den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 108, stk. 2, TEUF (herefter »afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure«) vedrørende den omhandlede skatteafgørelse. I tidsrummet mellem vedtagelsen af afgørelsen om indledning af proceduren og den 15. juli 2015 blev der udvekslet adskillige skrivelser mellem Kommissionen og Storhertugdømmet Luxembourg samt FFT, bl.a. vedrørende den omhandlede skatteafgørelse.

C. Den anfægtede afgørelse

6 Den 21. oktober 2015 vedtog Kommissionen afgørelse (EU) 2016/2326 om statsstøtte SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Fiat (EUT 2016, L 351, s. 1, herefter »den anfægtede afgørelse«).

1. Beskrivelse af den anfægtede foranstaltning

7 I den anfægtede afgørelses afsnit 2, der har overskriften »Beskrivelse af foranstaltningen«, beskrev Kommissionen først FFT, der drog fordel af den omhandlede skatteafgørelse, og som var en del af bilkoncernen Fiat/Chrysler (herefter »Fiat/Chrysler-koncernen«). Den anførte, at FFT leverede likviditets- og finansieringstjenester til den nævnte koncerns selskaber, der var etableret i Europa, undtagen selskaberne etableret i Italien, og at dette selskab opererede fra Luxembourg, hvor det havde sit hjemsted. Kommissionen præciserede, at FFT navnlig var aktiv inden for markedsfinansiering og likviditetsinvesteringer, forbindelserne med aktørerne på finansmarkedet, koordinering og finansiel rådgivning til koncernens selskaber, likviditetsstyringstjenester til koncernens selskaber, virksomhedsintern kortfristet eller mellemfristet finansiering og koordinering med de andre finansieringsselskaber (34.-51. betragtning til den anfægtede afgørelse).

8 Derefter beskrev Kommissionen den omhandlede skatteafgørelse og præciserede i denne forbindelse, at den var blevet truffet af de luxembourgske skattemyndigheder den 3. september 2012. Den anførte, at denne afgørelse dels fulgte efter skrivelsen af 14. marts 2012 fra FFT's skatterådgiver til de luxembourgske skattemyndigheder med en anmodning om godkendelse af en aftale om koncerninterne afregningspriser, dels efter en rapport om interne afregningspriser med en analyse af afregningspriserne udarbejdet af skatterådgiveren til støtte for FFT's anmodning om en skatteafgørelse (herefter »rapporten om interne afregningspriser«) (9., 53. og 54. betragtning til den anfægtede afgørelse).

9 Kommissionen beskrev den omhandlede skatteafgørelse som en godkendelse af en metode til tildeling af fortjeneste til FFT i Fiat/Chrysler-koncernen, der gav FFT mulighed for årligt at fastlægge den selskabsskat, som selskabet skulle betale i Luxembourg. Den præciserede, at skatteafgørelsen havde været bindende i en periode på fem år fra regnskabsåret 2012 til regnskabsåret 2016 (52. og 54. betragtning til den anfægtede afgørelse).

10 Kommissionen konstaterede, at den mest hensigtsmæssige metode til at fastsætte FFT's skattepligtige fortjeneste ifølge rapporten om koncerninterne afregningspriser var den transaktionsbestemte nettoavancemetode (transactional net margin method, herefter »TNMM«). Ifølge Kommissionen tages der med denne metode hensyn til de nettoavancer, som uafhængige selskaber ville have opnået for sammenlignelige transaktioner. Ifølge den nævnte rapport var dette valg begrundet i den omstændighed, at FFT alene leverede finansielle tjenesteydelser til virksomheder i Fiat/Chrysler-koncernen. Kommissionen tilføjede, at betalingen til FFT, der udgjorde den skattepligtige fortjeneste, ifølge rapporten om koncerninterne afregningspriser skulle fastsættes i forhold til den kapital, der var nødvendig for at udøve FFT's funktioner og bære risiciene, under hensyntagen til de anvendte aktiver (55. og 56. betragtning til den anfægtede afgørelse).

11 Kommissionen fastslog nærmere bestemt, at rapporten om koncerninterne afregningspriser, der var blevet godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, foreslog, at beregningen af den samlede betaling til FFT for selskabets finansierings- og likviditetsaktiviteter og for de risici, som selskabet påtog sig, omfattede følgende to elementer (70. betragtning til den anfægtede afgørelse):

– et »risikoafkast«, der blev beregnet ved at multiplicere FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital, ved analog anvendelse af Basel II-regelsættet anslået til 28 500 000 EUR, med det forventede afkast før skat, beregnet til 6,0% ved brug af prisfastsættelsesmodellen for finansielle aktiver (capital asset pricing model, herefter »CAPM«).

– en »betaling for funktioner«, som blev beregnet ved at multiplicere den kapital, der betegnes som »FFT's egenkapital, som anvendes til at udøve funktionerne«, anslået til 93 710 000 EUR, med markedets korte indlånsrente, anslået til 0,87%.

12 Desuden anførte Kommissionen, at den omhandlede skatteafgørelse havde godkendt forslaget i rapporten om koncerninterne afregningspriser om, at den del af FFT's egenkapital, der blev betegnet som egenkapital til dækning af finansielle investeringer i Finance North America Inc. (herefter »FFNA«) og Fiat Finance Canada Ltd (herefter »FFC«), ikke blev forrentet (69. betragtning til den anfægtede afgørelse).

2. Beskrivelse af de luxembourgske regler vedrørende koncerninterne afregningspriser

13 Kommissionen anførte, at den omhandlede skatteafgørelse var truffet på grundlag af artikel 164, stk. 3, i den luxembourgske lov om indkomstbeskatning, loi du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu, telle que modifiée (lov af 4.12.1967 om indkomstbeskatning, som ændret, herefter »lov om indkomstbeskatning«), og cirkulære L.I.R. nr. 164/2 udstedt af directeur des contributions luxembourgeoises (direktøren for den luxembourgske skattemyndighed) af 28. januar 2011 (herefter »cirkulæret«). I denne henseende anførte Kommissionen for det første, at den nævnte artikel forankrede armslængdeprincippet i luxembourgsk skatteret, hvorefter transaktioner mellem selskaber i samme koncern (herefter »de integrerede selskaber«) skulle betales, som om de var indgået mellem uafhængige selskaber, der forhandler under sammenlignelige omstændigheder og på armslængdevilkår (herefter »de uafhængige selskaber«). For det andet tilføjede den, at det i cirkulæret bl.a. var præciseret, hvorledes betalingen på armslængdevilkår nærmere bestemt skulle fastsættes hvad angår koncernfinansieringsselskaber (74.-83. betragtning til den anfægtede afgørelse).

3. Beskrivelse af OECD's retningslinjer

14 Kommissionen redegjorde for Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udviklings (OECD) principper for koncerninterne afregningspriser og anførte, at koncerninterne afregningspriser henviste til de priser, der faktureres for handelstransaktioner mellem forskellige enheder i den samme koncern. Den anførte, at skattemyndighederne for at undgå, at multinationale selskaber havde et finansielt incitament til at tildele så lille en fortjeneste som muligt til områder, hvor beskatningen af denne fortjeneste er højere, kun burde acceptere koncerninterne afregningspriser mellem integrerede selskaber til betaling for transaktioner, i overensstemmelse med armslængdeprincippet, svarende til de priser, der aftales mellem uafhængige selskaber, der forhandler under sammenlignelige omstændigheder og på armslængdevilkår. Kommissionen præciserede, at dette princip var anført i artikel 9 i OECD's modelbeskatningsoverenskomst vedrørende skatter af indkomst og formue (herefter »OECD's modeloverenskomst«) (84.-87. betragtning til den anfægtede afgørelse).

15 Kommissionen gjorde opmærksom på, at der i OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational enterprises and Tax administrations, vedtaget af OECD's Komité for Fiskale Anliggender den 27. juni 1995 og revideret den 22. juli 2010 (herefter »OECD's retningslinjer«), var anført fem metoder til at

fastslå en tilnærmelse af priserne for transaktioner efter armslængdeprincippet og avancefordelingen mellem integrerede selskaber. Kun to af metoderne var relevante for den anfægtede afgørelse (88. og 89. betragtning til den anfægtede afgørelse).

16 Den første metode, som er en traditionel transaktionsmetode, er metoden med sammenlignelige priser på et frit marked (herefter »CUP-metoden«). Kommissionen gjorde opmærksom på, at der ved CUP-metoden foretages en sammenligning af den fakturerede afregningspris for varer eller tjenesteydelser inden for rammerne af en transaktion mellem to internt forbundne selskaber med den fakturerede afregningspris for varer eller tjenesteydelser inden for rammerne af en sammenlignelig transaktion mellem to indbyrdes uafhængige selskaber på sammenlignelige vilkår (90. betragtning til den anfægtede afgørelse).

17 Den anden metode er TNMM, som er en indirekte metode til at fastslå en tilnærmelse til armslængdepriser for transaktioner og avancefordeling mellem virksomheder i samme koncern. Ifølge Kommissionens beskrivelse vurderes den potentielle fortjeneste ved denne metode i medfør af armslængdeprincippet for en aktivitet som helhed og ikke for de specifikke transaktioner. Den præciserede, at der i denne forbindelse skulle vælges en indikator for fortjenestens størrelse, f.eks. omkostninger, omsætning eller investeringer i faste aktiver, under anvendelse af en fortjeneste, der afspejler den, som blev konstateret for sammenlignelige transaktioner på det frie marked (91. betragtning til den anfægtede afgørelse).

4. Vurdering af den anfægtede foranstaltning

18 I den anfægtede afgørelses afsnit 7, der har overskriften »Vurdering af den anfægtede foranstaltning«, fastslog Kommissionen, at der var tale om statsstøtte.

19 Efter at have anført betingelserne for, at der er foreligger statsstøtte, hvorefter der, for at en national foranstaltning kan kvalificeres som statsstøtte efter artikel 107, stk. 1, TEUF, for det første skal være tale om statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, for det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater, for det tredje skal den give modtageren en fordel, og for det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, fandt Kommissionen, at den første betingelse var opfyldt i den foreliggende sag. I denne forbindelse anførte den for det første, at den omhandlede skatteafgørelse kunne tilregnes Storhertugdømmet Luxembourg. For det andet fastslog Kommissionen, at denne afgørelse havde givet anledning til et tab af statsmidler, eftersom enhver skattenedsættelse for FFT havde medført et tab af skatteindtægter, som Storhertugdømmet Luxembourg ville have haft uden denne nedsættelse (185.-188. betragtning til den anfægtede afgørelse).

20 Med hensyn til den anden og den fjerde betingelse anså Kommissionen for det første enhver støtte til FFT – der tilhører en koncern, som driver virksomhed i alle medlemsstater – for at kunne påvirke samhandelen inden for Unionen. For det andet anså Kommissionen den omhandlede skatteafgørelse – i det omfang den fritog FFT fra en skattegæld – for at forbedre selskabets økonomiske situation og derfor fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene (189. betragtning til den anfægtede afgørelse).

21 Hvad angår den tredje betingelse for forekomsten af statsstøtte anså Kommissionen den omhandlede skatteafgørelse for at give FFT en selektiv fordel, i det omfang den havde medført en nedsættelse af den skat, som selskabet skulle betale i Luxembourg, idet det undgik at betale den skat, som det skulle have betalt ifølge de almindelige selskabsskatteregler (190. betragtning til den anfægtede afgørelse).

22 Indledningsvis gjorde Kommissionen opmærksom på, at der i henhold til retspraksis anvendes en analyse i tre faser for at fastslå, om en skatteforanstaltning er selektiv. For det første bestemmes det, hvad der er den almindelige eller normale skatteordning i den pågældende medlemsstat,

»referenceordningen«. For det andet bør det fastlægges, om den omhandlede skatteforanstaltning udgør en undtagelse fra systemet, i det omfang den sondrer mellem økonomiske aktører, som i lyset af systemets iboende formål er i en tilsvarende retlig og faktisk situation. Derefter gjorde Kommissionen opmærksom på, at hvis foranstaltningen udgør en undtagelse fra referenceordningen, bør staten for det tredje fastslå, om denne foranstaltning er begrundet ud fra karakteren eller den almindelige opbygning af referenceordningen (192. betragtning til den anfægtede afgørelse).

23 Hvad angår den første fase vedrørende bestemmelse af referenceordningen vurderede Kommissionen, at referenceordningen i den foreliggende sag var de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg, som havde til formål at beskatte overskuddet i alle selskaber, der er skattepligtige i Luxembourg. I denne henseende præciserede den, at de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg gjaldt for indenlandske selskaber og udenlandske selskaber med hjemsted i Luxembourg, herunder luxembourgske filialer af udenlandske selskaber. Kommissionen anså ikke den omstændighed, at den skattepligtige fortjeneste blev beregnet forskelligt for uafhængige og integrerede selskaber, for at have nogen indvirkning på formålet med de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg, som var at beskatte fortjenesten i alle selskaber, der er hjemmehørende i Luxembourg, uanset om de er integrerede eller ikke-integrerede, og at de to former for selskaber er i en tilsvarende faktisk og retlig situation i lyset af ordningens iboende formål. Kommissionen forkastede alle Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's argumenter om, at artikel 164 i loven om indkomstbeskatning eller cirkulæret udgjorde den relevante referenceordning, samt deres argument om, at den referenceordning, der skulle anvendes ved vurderingen af den omhandlede skatteafgørelses selektivitet, kun burde omfatte de selskaber, der var underlagt reglerne om koncerninterne afregningspriser (193.-215. betragtning til den anfægtede afgørelse).

24 Med hensyn til den anden fase anførte Kommissionen, at afgørelsen om, hvorvidt en skatteforanstaltning var en undtagelse fra referenceordningen, normalt blev truffet i forbindelse med konstateringen af, at foranstaltningen havde givet modtageren en fordel. Når en skatteforanstaltning medfører en ubegrundet skattenedsættelse for en begunstiget, som uden denne foranstaltning ville skulle betale en højere skat ifølge referenceordningen, var denne nedsættelse ifølge Kommissionen både den fordel, som indrømmes gennem skatteforanstaltningen, og en undtagelse fra referenceordningen. Desuden gjorde Kommissionen opmærksom på retspraksis, hvorefter identificeringen af en økonomisk fordel, når der er tale om en individuel støtteforanstaltning, i princippet giver anledning til en formodning for, at den er selektiv (216.-218. betragtning til den anfægtede afgørelse).

25 Endvidere anførte Kommissionen, at en skatteforanstaltning, som får et selskab tilhørende en koncern til at fakturere koncerninterne afregningspriser, der ikke ligger tæt op ad dem, der ville blive anvendt mellem uafhængige virksomheder i overensstemmelse med armslængdeprincippet, giver det pågældende selskab en fordel, idet det får nedsat sit beskatningsgrundlag og dermed den skat, der skulle betales ifølge de almindelige selskabsskatteregler, hvilket Domstolen havde anerkendt. Kommissionen præciserede derfor, at den skulle kontrollere, om den metode til fastsættelse af FFT's skattepligtige fortjeneste i Luxembourg, som de luxembourgske skattemyndigheder havde godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, afveg fra en metode, der førte til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat og dermed armslængdeprincippet. I dette tilfælde ville skatteafgørelsen blive anset for at give FFT en selektiv fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF (222.-227. betragtning til den anfægtede afgørelse).

26 Kommissionen anså derfor armslængdeprincippet for nødvendigvis at være en integrerende del af dens vurdering på baggrund af artikel 107, stk. 1, TEUF af de skattemæssige foranstaltninger, der er indrømmet integrerede selskaber, uafhængigt af, om en medlemsstat havde indarbejdet dette princip i sit nationale retssystem. Kommissionen præciserede derefter, at den – hvad angår de af Storhertugdømmet Luxembourg fremførte argumenter under den administrative procedure – ikke havde undersøgt, om den omhandlede skatteafgørelse var i overensstemmelse med armslængdeprincippet som defineret i artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning eller i

cirkulæret, men at den havde vurderet, om de luxembourgske skattemyndigheder havde indrømmet FFT en selektiv fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF (228.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse).

27 Kommissionen vurderede først, at flere af de metodevalg, som var blevet godkendt af Storhertugdømmet Luxembourg, og som lå til grund for analysen af de koncerninterne afregningspriser i den omhandlede skatteafgørelse, førte til en nedsættelse af den selskabsskat, som de uafhængige selskaber skulle have betalt (234.-240. betragtning til den anfægtede afgørelse).

28 For det første – hvad angår den egenkapital, der skal forrentes – mente Kommissionen ikke, at FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital, som skatterådgiveren havde fastsat, var en indikator for fortjenestens størrelse i forbindelse med anvendelsen af TNMM til fastsættelse af en betaling på armslængdevilkår for de af FFT udøvede funktioner. Kommissionen konstaterede således, at skatterådgiveren ved at anvende den hypotetiske lovbestemte egenkapital på 28,5 mio. EUR i stedet for den bogførte egenkapital på 287,5 mio. EUR i 2011 som grundlag for anvendelsen af CAPM havde divideret FFT's skattepligtige fortjeneste med 10. Kommissionen anførte, at den havde forkastet alle Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's argumenter i denne henseende (248.-266. betragtning til den anfægtede afgørelse).

29 For det andet fandt Kommissionen, med hensyn til anvendelsen af Basel II-regelsættet til at bestemme den hypotetiske lovbestemte egenkapital, at Storhertugdømmet Luxembourg havde begået fejl, som førte til en undervurdering af FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital og indebar en nedsættelse af den skat, som FFT skulle betale (267.-276. betragtning til den anfægtede afgørelse).

30 For det tredje fandt Kommissionen, at skatterådgiveren havde foretaget adskillige fradrag i FFT's resterende egenkapital, der afveg fra et markedsbaseret resultat. For det første vurderede den, at selv om den hypotetiske lovbestemte egenkapital havde været korrekt vurderet, havde egenkapitalen sandsynligvis ikke været større end den lovbestemte egenkapital. Endvidere var Kommissionen af den opfattelse, at skatterådgiverens beslutning om at adskille egenkapitalelementet »egenkapitalen til dækning af finansielle investeringer i FFNA og FFC« og sætte afkastet heraf til nul ved beregningen af FFT's beskatningsgrundlag var forkert. Kommissionen anførte, at Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter i denne henseende ikke var overbevisende (277.-291. betragtning til den anfægtede afgørelse).

31 For det fjerde vurderede Kommissionen, at skatterådgiverens valg af en beta på 0,29 i CAPM-modellen til beregning af egenkapitalafkastet baseret på FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital førte til en tildeling af fortjeneste til FFT, som ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet (292.-301. betragtning til den anfægtede afgørelse).

32 I lyset af ovenstående konstateringer fandt Kommissionen bl.a., for det første, at den korrekte betaling for FFT's finansierings- og likviditetsaktiviteter skulle beregnes på grundlag af den bogførte egenkapital, for det andet, at 2012 var et passende referenceår for beregningen af FFT's beskatningsgrundlag i Luxembourg, for det tredje, at egenkapitalafkastet på 6,05% før skat (og på 4,3% efter skat), der var godkendt i den omhandlede skatteafgørelse og beregnet ved hjælp af CAPM, lå langt under afkastkravet til egenkapitalen i finanssektoren, der længe havde ligget på 10% og derover, for det fjerde, at afkastkravet til egenkapitalen var 10% efter skat baseret på hele selskabets bogførte egenkapital (302.-311. betragtning til den anfægtede afgørelse).

33 For det andet forkastede Kommissionen FFT's argument om, at Fiat/Chrysler-koncernen ikke havde fået nogen fordel, da enhver forhøjelse af beskatningsgrundlaget i Luxembourg var blevet fuldt ud opvejet af en forhøjelse af skattefradraget i andre medlemsstater (312.-314. betragtning til den anfægtede afgørelse).

34 For det tredje anså Kommissionen, subsidiært, den omhandlede skatteafgørelse for under alle omstændigheder at indebære en selektiv fordel i henhold til den mere begrænsede referenceordning, som Storhertugdømmet Luxembourg og FFT havde påberåbt sig, der udgjordes af artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret, som fastsatte armslængdeprincippet i luxembourgsk skatteret (315.-317. betragtning til den anfægtede afgørelse).

35 For det fjerde forkastede Kommissionen FFT's argument om, at den for at påvise, at selskabet havde fået en selektiv behandling som følge af den omhandlede skatteafgørelse, burde have sammenlignet denne skatteafgørelse med de luxembourgske skattemyndigheders administrative praksis på grundlag af cirkulæret, navnlig med afgørelserne vedrørende andre finansierings- og likviditetsselskaber, som Storhertugdømmet Luxembourg havde fremsendt til Kommissionen i form af en repræsentativ stikprøve af den luxembourgske skatteafgørelsespraksis (318.-336. betragtning til den anfægtede afgørelse).

36 For det femte havde hverken Storhertugdømmet Luxembourg eller FFT fremført en begrundelse, som kunne berettige særbehandlingen af FFT på grundlag af den omhandlede skatteafgørelse. Kommissionen havde heller ikke været i stand til at identificere en begrundelse, der kunne berettige særbehandlingen af FFT (337. og 338. betragtning til den anfægtede afgørelse).

37 På baggrund af ovenstående betragtninger konkluderede Kommissionen, at den omhandlede skatteafgørelse havde givet FFT en selektiv fordel, for så vidt som den indebar en nedsættelse af den skat, som FFT skulle betale, principalt, ifølge de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg i forhold til uafhængige selskaber og, subsidiært, ifølge selskabsskattereglerne for integrerede selskaber (339. og 340. betragtning til den anfægtede afgørelse).

38 Endelig var Kommissionen af den opfattelse, at hele Fiat/Chrysler-koncernen var omfattet af den omhandlede fordel, for så vidt som FFT udgjorde en økonomisk enhed sammen med de øvrige enheder i denne koncern, der havde draget fordel af den skattenedsættelse, som var indrømmet FFT, eftersom denne skattenedsættelse nødvendigvis havde medført en reduktion af priserne for virksomhedens koncerninterne lån (341.-345. betragtning til den anfægtede afgørelse).

39 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger konkluderede Kommissionen, at den omhandlede skatteafgørelse udgjorde statsstøtte, og at der var tale om driftsstøtte (346. og 347. betragtning til den anfægtede afgørelse).

40 I den anfægtede afgørelses afsnit 8, der har overskriften »Støttens uforenelighed med det indre marked«, anså Kommissionen den statsstøtte, som var ydet til FFT, for at være uforenelig med det indre marked. I denne forbindelse konstaterede den dels, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke havde påberåbt sig nogen af de i artikel 107, stk. 2 og 3, TEUF omhandlede undtagelser, dels at den pågældende støtte, der skulle anses for driftsstøtte, normalt ikke kunne betragtes som forenelig med det indre marked (348.-351. betragtning til den anfægtede afgørelse).

41 I den anfægtede afgørelses afsnit 9 med overskriften »Støttens ulovlige karakter« konstaterede Kommissionen, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke havde underrettet den – i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF – om den påtænkte omhandlede skatteafgørelse og ikke havde opfyldt sin pligt til at stille foranstaltningen i bero i henhold til denne artikel. Der var derfor tale om ulovlig statsstøtte ydet i strid med den nævnte bestemmelse (352. og 353. betragtning til den anfægtede afgørelse).

42 I den anfægtede afgørelses afsnit 10, der har overskriften »Tilbagesøgning«, fandt Kommissionen for det første, at Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter vedrørende iagttagelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet var grundløse (354.-364. betragtning til den anfægtede afgørelse).

43 For det andet anførte Kommissionen, at den ikke var forpligtet til at fastsætte den nøjagtige størrelse af det tilbagebetalingspligtige støttebeløb, eftersom det var tilstrækkeligt, at den anfægtede afgørelse indeholder anvisninger, hvorved dens adressat uden overdrevne vanskeligheder selv kan fastslå beløbet. I den foreliggende sag foreslog Kommissionen i den anfægtede afgørelse en metode, der ville kunne fjerne den fordel, som den omhandlede skatteafgørelse havde givet FFT, og præciserede, at den også ville kunne godkende en anden beregningsmetode, hvis Storhertugdømmet Luxembourg foreslog en sådan inden datoen for den anfægtede afgørelses gennemførelse, for så vidt som denne metode fører til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat (365.-369. betragtning til den anfægtede afgørelse).

44 For det tredje fandt Kommissionen, at Storhertugdømmet Luxembourg først skulle tilbagesøge den ulovlige støtte, tildelt gennem den omhandlede skatteafgørelse og uforenelig med det indre marked, hos FFT. Hvis FFT ikke var i stand til at betale hele støttebeløbet, skulle Storhertugdømmet Luxembourg tilbagesøge det resterende støttebeløb hos Fiat Chrysler Automobiles N.V., efterfølgeren til Fiat S.p.A., da denne enhed kontrollerede den koncern, som FFT tilhørte (370. betragtning til den anfægtede afgørelse).

45 Kommissionen konkluderede, at Storhertugdømmet Luxembourg gennem den omhandlede skatteafgørelse havde tildelt ulovlig statsstøtte til FFT og til den koncern, som FFT tilhørte, i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF, at denne støtte var uforenelig med det indre marked, og at Storhertugdømmet Luxembourg følgelig skulle tilbagesøge støtten hos FFT eller hos Fiat Chrysler Automobiles, såfremt FFT ikke betalte hele støttebeløbet tilbage (371. betragtning til den anfægtede afgørelse).

46 Den dispositive del af den anfægtede afgørelse er affattet således:

»*Artikel 1*

[Den omhandlede skatteafgørelse], som gør det muligt for [FFT] at fastsætte sit beskatningsgrundlag i Luxembourg årligt i en periode på fem år, udgør støtte, jf. artikel 107, stk. 1, i TEUF, som er uforenelig med det indre marked og iværksat ulovligt af Luxembourg i strid med artikel 108, stk. 3, i TEUF.

Artikel 2

1. [Storhertugdømmet] Luxembourg er forpligtet til at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede uforenelige og ulovlige støtte hos [FFT].

2. Ethvert beløb, som ikke kan tilbagesøges hos [FFT] efter den i stk. 1 omhandlede tilbagesøgning, tilbagesøges hos Fiat Chrysler Automobiles N.V.

3. Den støtte, der skal tilbagesøges, pålægges renter fra det tidspunkt, hvor den blev udbetalt til støttemodtageren, og indtil den er blevet tilbagebetalt.

4. Beløbet beregnes med renters rente i overensstemmelse med kapitel V i forordning (EF) nr. 794/2004.

Artikel 3

1. Tilbagesøgningen af den i artikel 1 omhandlede støtte iværksættes omgående og effektivt.

2. [Storhertugdømmet] Luxembourg efterkommer denne afgørelse senest fire måneder efter meddelelsen deraf.

Artikel 4

1. Senest to måneder efter meddelelsen af denne afgørelse sender [Storhertugdømmet] Luxembourg Kommissionen oplysninger om den anvendte metode til beregning af det nøjagtige støttebeløb.

2. [Storhertugdømmet] Luxembourg holder løbende Kommissionen orienteret om de nationale foranstaltninger, der træffes for at efterkomme denne afgørelse, indtil den i artikel 1 omhandlede støtte er fuldt ud tilbagebetalt. Luxembourg indsender på Kommissionens anmodning straks oplysninger om, hvilke foranstaltninger der allerede er truffet eller planlagt for at efterkomme afgørelsen.

Artikel 5

Denne afgørelse er rettet til Storhertugdømmet Luxembourg.«

II. Retsforhandlingerne og parternes påstande

A. Den skriftlige forhandling og parternes påstande i sag T-755/15

47 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 2015 har Storhertugdømmet Luxembourg anlagt søgsmålet i sag T-755/15 med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

1. Dommerkollegiets sammensætning og prioriteret behandling

48 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juni 2016 har Storhertugdømmet Luxembourg anmodet om, at sagen pådømmes af et udvidet dommerkollegium. Retten har taget til efterretning, at sag T-755/15 i henhold til artikel 28, stk. 5, i dens procesreglement var blevet henvist til Femte Udvidede Afdeling.

49 Da sammensætningen af Rettens afdelinger blev ændret den 26. september 2016, er den refererende dommer i henhold til procesreglementets artikel 27, stk. 5, blevet tilknyttet Syvende Udvidede Afdeling, hvortil sag T-755/15 følgelig er blevet henvist.

50 Da et medlem af Rettens Syvende Udvidede Afdeling har forfald, har Rettens præsident ved afgørelse af 6. februar 2017 udpeget Rettens vicepræsident, for at afdelingen kan være beslutningsdygtig.

51 Ved afgørelse af 12. december 2017 har formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling imødekommet den refererende dommers forslag om, at sag T-755/15 pådømmes forud for andre i medfør af procesreglementets artikel 67, stk. 2.

2. Anmodningen om behandling efter den fremskyndede procedure

52 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 2015 har Storhertugdømmet Luxembourg anmodet om, at sag T-755/15 behandles efter den fremskyndede procedure i medfør af procesreglementets artikel 151. Den 2. februar 2016 har Retten besluttet ikke at tage denne anmodning til følge.

3. Interventionerne

53 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. april 2016 har Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fremsat anmodning om intervention til støtte for Kommissionens påstande.

54 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 7. april 2016 har Irland fremsat anmodning om intervention til støtte for Storhertugdømmet Luxembourgs påstande.

55 Ved kendelse af 25. maj 2016 har formanden for Rettens Femte Afdeling imødekommet Det Forenede Kongeriges og Irlands anmodninger om intervention.

56 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 9. november 2016 har Det Forenede Kongerige frafaldet sin anmodning om intervention.

57 Ved kendelse af 15. december 2016 har formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling slettet Det Forenede Kongerige som intervenient i sag T-755/15.

4. Anmodningerne om fortrolig behandling

58 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 29. april 2016, den 27. juni 2016 og den 24. oktober 2016 har Storhertugdømmet Luxembourg anmodet om fortrolig behandling, i forhold til Det Forenede Kongerige og Irland, af visse oplysninger i stævningen, i replikken, i duplikken samt i visse bilag til disse indlæg. Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 3. januar 2017 har Storhertugdømmet Luxembourg meddelt Retten, at det ønskede at opretholde sine anmodninger om fortrolig behandling i forhold til Irland, såfremt sag T-755/15 og sag T-759/15 forenes.

5. Parternes påstande

59 Storhertugdømmet Luxembourg har nedlagt følgende påstande:

– Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

– Principalt annulleres den anfægtede afgørelse.

– Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, for så vidt som støtten herved pålægges tilbagesøgt.

– Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

60 Irland, der er interveneret til støtte for Storhertugdømmet Luxembourgs påstande, har nedlagt påstand om hel eller delvis annullation af den anfægtede afgørelse.

61 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

B. Den skriftlige forhandling og parternes påstande i sag T-759/15

62 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. december 2015 har FFT anlagt søgsmålet i sag T-759/15 med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

1. Dommerkollegiets sammensætning og prioriteret behandling

63 Da sammensætningen af Rettens afdelinger blev ændret den 26. september 2016, er den refererende dommer i henhold til procesreglementets artikel 27, stk. 5, blevet tilknyttet Syvende Udvidede Afdeling, hvortil sag T-759/15 følgelig er blevet henvist.

64 På forslag fra Syvende Afdeling har Retten den 15. februar 2017 besluttet at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.

65 Da et medlem af Rettens Syvende Udvidede Afdeling har forfald, har Rettens præsident ved afgørelse af 23. februar 2017 udpeget Rettens vicepræsident, for at afdelingen kan være beslutningsdygtig.

66 Ved afgørelse af 12. december 2017 har formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling imødekommet den refererende dommers forslag om, at sag T-759/15 pådømmes forud for andre i medfør af procesreglementets artikel 67, stk. 2.

2. Anmodningen om behandling efter den fremskyndede procedure

67 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 29. december 2015 har FFT anmodet om, at sag T-759/15 behandles efter den fremskyndede procedure i medfør af procesreglementets artikel 151. Den 2. februar 2016 har Retten besluttet ikke at tage denne anmodning til følge.

3. Interventionerne

68 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. april 2016 har Det Forenede Kongerige fremsat anmodning om intervention til støtte for Kommissionens påstande.

69 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 7. april 2016 har Irland fremsat anmodning om intervention til støtte for FFT's påstande.

70 Ved kendelse af 18. juli 2016 har formanden for Rettens Femte Afdeling imødekommet Det Forenede Kongeriges og Irlands anmodninger om intervention.

71 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 9. november 2016 har Det Forenede Kongerige frafaldet sin anmodning om intervention.

72 Ved kendelse af 15. december 2016 har formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling slettet Det Forenede Kongerige som intervenient i sag T-759/15.

4. Anmodningerne om fortrolig behandling

73 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 20. maj 2016, den 11. juni 2016, den 27. juli 2016 og den 28. juli 2016 har FFT anmodet om fortrolig behandling, i forhold til Det Forenede Kongerige og Irland, af visse oplysninger i stævningen, i svarskriftet, i replikken samt i visse bilag til disse indlæg.

74 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 17. januar 2017 har FFT tilkendegivet, at selskabet i tilfælde af en forening med sag T-755/15 ønskede at opretholde sine anmodninger om fortrolig behandling i forhold til Irland.

5. Parternes påstande

75 FFT har nedlagt følgende påstande:

– Sagen antages til realitetsbehandling.

– Den anfægtede afgørelses artikel 1-4 annulleres.

– Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

76 Irland, der er interveneret til støtte for FFT's påstande, har nedlagt påstand om delvis eller hel annullation af den anfægtede afgørelse.

77 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– FFT tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

C. Om foreningen med henblik på den mundtlige forhandling og om den mundtlige forhandling i sag T-755/15 og sag T-759/15

1. Foreningen af sagerne

78 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. december 2016 har Storhertugdømmet Luxembourg anmodet om forening af sag T-755/15 og sag T-759/15 med henblik på den mundtlige forhandling og den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

79 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. december 2016 har FFT ligeledes anmodet om forening af sag T-755/15 og sag T-759/15 med henblik på den mundtlige forhandling og den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

80 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling den 27. april 2018, efter høring af parterne, er sag T-755/15 og sag T-759/15 i overensstemmelse med procesreglementets artikel 68, stk. 1, blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling. Ved den samme kendelse blev det besluttet at udelukke de fortrolige oplysninger fra de sagsakter, der er tilgængelige for Irland.

2. Den mundtlige forhandling i sag T-755/15 og sag T-759/15

81 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 7. februar 2017 har Storhertugdømmet Luxembourg anmodet om afholdelse af et retsmøde i overensstemmelse med procesreglementets artikel 106, stk. 2.

82 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 2017 har FFT anmodet om afholdelse af et retsmøde i overensstemmelse med procesreglementets artikel 106, stk. 2.

83 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling i sag T-755/15 og sag T-759/15. I forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 89 har Retten anmodet parterne om at besvare skriftlige spørgsmål. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

84 Den 24. maj 2017 har FFT indgivet et indlæg, der indeholdt nye beviser, hvortil parterne har fremsat bemærkninger.

85 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 21. juni 2018.

III. Retlige bemærkninger

A. Foreningen af sagerne med henblik på nærværende dom

86 Formanden for Rettens Syvende Udvidede Afdeling har i henhold til procesreglementets artikel 19, stk. 2, henvist afgørelsen om foreningen af sag T-755/15 og sag T-759/15 med henblik på den afgørelse, hvorved sagernes behandling afsluttes, som henhørte under hans beføjelser, til Rettens Syvende Udvidede Afdeling.

87 Efter at parterne er blevet hørt i retsmødet vedrørende en eventuel forening, har Retten besluttet, at sag T-755/15 og sag T-759/15 som følge af deres forbindelse med hinanden, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 68, stk. 1, skal forenes med henblik på den afgørelse, hvorved sagernes behandling afsluttes.

B. De påberåbte anbringender og opbygningen af behandlingen af de foreliggende søgsmål

88 Der er i søgsmålene i sag T-755/15 og sag T-759/15 nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, idet afgørelsen anser den omhandlede skatteafgørelse for statsstøtte efter artikel 107, stk. 1, TEUF, og idet den kræver tilbagesøgning af de beløb, som Storhertugdømmet Luxembourg ikke har opkrævet hos FFT og Fiat/Chrysler-koncernen i form af selskabsskat.

89 Storhertugdømmet Luxembourg har til støtte for sit søgsmål fremsat tre anbringender.

90 Det første anbringende, som i det væsentlige vedrører betingelsen for forekomsten af selektiv støtte og Kommissionens kompetence i skattemæssige anliggender, er opdelt i tre led. For det første fastslog Kommissionen, ifølge Storhertugdømmet Luxembourg, i forbindelse med undersøgelsen af den anfægtede foranstaltnings selektivitet med urette, at den relevante referenceramme var de almindelige selskabsskatteregler (det første led). For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at Kommissionen ikke godtgjorde, at den omhandlede skatteafgørelse udgjorde en undtagelse fra den anvendte referenceramme, eller at den afveg fra armslængdeprincippet (det andet led). For det tredje anser Storhertugdømmet Luxembourg Kommissionen for at have tilsidesat artikel 4 TEU og 5 TEU samt artikel 114 TEUF ved at foretage en skjult skattemæssig harmonisering, der består i at fastsætte et sui generis armslængdeprincip (det tredje led).

91 Det andet anbringende, der er opdelt i to led, vedrører en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og af Kommissionens begrundelsespligt i henhold til artikel 296 TEUF, for så vidt som den hverken godtgjorde, at der foreligger en fordel (det første led), eller at der foreligger en konkurrencebegrænsning (det andet led).

92 Det tredje anbringende, som er påberåbt subsidiært, vedrører en tilsidesættelse af artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF] (EFT, L 83, s. 1). Da denne forordning imidlertid er blevet ophævet ved Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 TEUF (EUT 2015, L 248, s. 9), som fandt anvendelse på datoen for den anfægtede afgørelses udstedelse, bør dette anbringende opfattes således, at det vedrører en tilsidesættelse af den sidstnævnte forordnings artikel 16, stk. 1. Dette anbringende er opdelt i to led. Storhertugdømmet

Luxembourg har gjort gældende, at Kommissionen med sit krav om tilbagesøgning af støtten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet (det første led) og Storhertugdømmet Luxembourgs ret til forsvar (det andet led).

93 FFT har til støtte for sit søgsmål fremsat fire anbringender.

94 Det første anbringende, der er opdelt i to led, vedrører en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF. FFT har til støtte for det første anbringendes første led gjort gældende, at Kommissionen foretog en urigtig anvendelse af begrebet »selektiv fordel«. Selskabet har i denne forbindelse fremsat fire klagepunkter. Det første klagepunkt vedrører en fejl i fastsættelsen af den relevante referenceramme. Det andet klagepunkt vedrører en fejl ved anvendelsen af armslængdeprincippet i en ny og unøjagtig betydning. Det tredje klagepunkt vedrører manglende bevis for, at Fiat-Chrysler-koncernen er blevet indrømmet en fordel. Det fjerde klagepunkt vedrører den omstændighed, at, selv hvis det antages, at den omhandlede skatteafgørelse afviger fra de almindelige selskabsskatteregler, er en sådan afvigelse berettiget. Til støtte for sit første anbringendes andet led har FFT gjort gældende, at Kommissionen ikke godtgjorde, at den omhandlede skatteafgørelse kunne fordreje konkurrencen.

95 Det andet anbringende, der ligeledes er opdelt i to led, vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF. Kommissionen har ikke opfyldt sin begrundelsespligt, idet den i den anfægtede afgørelse ikke redegjorde for, hvorledes den udledte armslængdeprincippet af EU-retten, og hvori dette princip består (det første led). Endvidere har Kommissionen ikke redegjort for grundende til, at den anså den omhandlede skatteafgørelse for at fordreje konkurrencevilkårene (det andet led).

96 Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. FFT har gjort gældende, at den af Kommissionen anvendte formulering af armslængdeprincippet medfører retsusikkerhed og forvirring med hensyn til, hvornår en skatteafgørelse er i strid med statsstøttereglerne.

97 Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, eftersom Kommissionen ikke bedømte den omhandlede skatteafgørelse på grundlag af de relevante OECD-retningslinjer.

98 Det fremgår af redegørelsen for ovenstående konstateringer i deres helhed, at Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har fremsat fem rækker af anbringender – ganske vist i en anden rækkefølge – som i det væsentlige vedrører:

– hvad angår den første række: tilsidesættelse af artikel 4 TEU og 5 TEU, for så vidt som Kommissionens analyse medførte en skjult skattemæssig harmonisering (det første anbringendes tredje led i sag T-755/15)

– hvad angår den anden række: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, af begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF samt af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt som Kommissionen anså den omhandlede skatteafgørelse for at give en fordel med bl.a. den begrundelse, at den nævnte skatteafgørelse ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet (det første anbringendes andet led og det andet anbringendes første led i sag T-755/15, det andet og det tredje klagepunkt i det første anbringendes første led, det andet anbringendes første led, det tredje anbringende og det fjerde anbringende i sag T-759/15)

– hvad angår den tredje række: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, for så vidt som Kommissionen fastslog, at denne fordel var selektiv (det første anbringendes første led i sag T-755/15 og det første klagepunkt i det første anbringendes første led i sag T-759/15)

– hvad angår den fjerde række: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF og af begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF, for så vidt som Kommissionen fastslog, at den pågældende foranstaltning begrænsede konkurrencen og påvirkede samhandelen mellem medlemsstaterne (det andet anbringendes andet led i sag T-755/15 og det første og det andet anbringendes andet led i sag T-759/15)

– hvad angår den femte række: tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og af retten til forsvar, for så vidt som Kommissionen krævede tilbagesøgning af den pågældende støtte (det tredje anbringende i sag T-759/15).

99 Retten vil behandle anbringenderne i den rækkefølge, hvori de fem rækker er anført ovenfor i præmis 98.

C. Den første række af anbringender om tilsidesættelse af artikel 4 TEU og 5 TEU, for så vidt som Kommissionen foretog en skjult skattemæssig harmonisering

100 Storhertugdømmet Luxembourg har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen overskred sine beføjelser og tilsidesatte artikel 4 TEU og 5 TEU ved at foretage en skjult skattemæssig harmonisering, selv om direkte beskatning i henhold til artikel 114 TEUF henhører under medlemsstaternes enekompetence. Storhertugdømmet Luxembourg har tilføjet, at Kommissionen gjorde sig til en »appelinstans for nationale skattemyndigheder« ved at kontrollere, om den omhandlede skatteafgørelse var unormal i forhold til luxembourgsk ret og OECD.

101 Ifølge Irland tilsidesætter den anfægtede afgørelse den kompetencefordeling mellem Unionen og medlemsstaterne, der bl.a. er fastsat ved artikel 3, stk. 6, TEU og artikel 5, stk. 1 og 2, TEUF, idet direkte beskatning henhører under medlemsstaternes enekompetence. Irland er således af den opfattelse, at Kommissionen foretog en skjult harmonisering.

102 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

103 Parterne er i det væsentlige uenige om, hvorvidt Kommissionen tilsidesatte reglerne om tildeling af kompetence, for så vidt som den i den anfægtede afgørelse foretog en skjult skattemæssig harmonisering.

104 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at selv om direkte beskatning på EU-rettens nuværende udviklingstrin henhører under medlemsstaternes kompetence, skal de dog udøve kompetencen under overholdelse af EU-retten (jf. dom af 12.7.2012, Kommissionen mod Spanien, C-269/09, EU:C:2012:439, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis). Medlemsstaternes indgriben på områder, som ikke har været genstand for en harmonisering i Den Europæiske Union, såsom direkte beskatning, er således ikke udelukket fra anvendelsesområdet for bestemmelserne om kontrol af statsstøtte. Kommissionen kan følgelig kvalificere en skattemæssig foranstaltning som statsstøtte, for så vidt som betingelserne for en sådan kvalificering er opfyldt (jf. i denne retning dom af 2.7.1974, Italien mod Kommissionen, 173/73, EU:C:1974:71, præmis 28, af 22.6.2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416, præmis 81, og af 25.3.2015, Belgien mod Kommissionen, T-538/11, EU:T:2015:188, præmis 65 og 66).

105 Ganske vist henhører fastsættelsen af skattegrundlag og fordelingen af skattebyrden på de forskellige produktionsfaktorer og økonomiske sektorer i mangel af EU-retlige bestemmelser på området under medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 15.11.2011, Kommissionen og Spanien mod Government of Gibraltar og Det Forenede Kongerige, C-106/09 P og C-107/09 P, EU:C:2011:732, præmis 97).

106 Dette indebærer dog ikke, at alle skatteforanstaltninger, som bl.a. berører det skattegrundlag, der anvendes af skattemyndighederne, ikke er omfattet af artikel 107 TEUF. Hvis en sådan foranstaltning rent faktisk indebærer forskelsbehandling mellem selskaber, der befinder sig i en tilsvarende situation, under hensyntagen til formålet med denne skatteforanstaltning, og af denne grund tildeler modtagerne af foranstaltningen selektive fordele, der begunstiger »visse« virksomheder eller »visse« produktioner, kan den således anses for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF (jf. i denne retning dom af 15.11.2011, Kommissionen og Spanien mod Government of Gibraltar og Det Forenede Kongerige, C-106/09 P og C-107/09 P, EU:C:2011:732, præmis 104).

107 Det følger af det ovenstående, at da Kommissionen har beføjelse til at sikre overholdelsen af artikel 107 TEUF, kan den ikke foreholdes at have overskredet sine beføjelser ved at undersøge den omhandlede skatteafgørelse for at kontrollere, om den udgjorde statsstøtte, og om den i bekræftende fald var forenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

108 Storhertugdømmet Luxembourg har således med urette gjort gældende, at Kommissionen gjorde sig til skattemæssig appelinstans for Storhertugdømmet Luxembourg, eftersom Kommissionen blot udøvede sine beføjelser i henhold til artikel 107 TEUF ved at undersøge, om den omhandlede skatteafgørelse var i overensstemmelse med statsstøttereglerne.

109 Det skal under disse omstændigheder fastslås, at Kommissionen med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse hverken tilsidesatte artikel 4 TEU og 5 TEU eller artikel 114 TEUF.

110 Denne konklusion ændres ikke af Storhertugdømmet Luxembourgs og Irlands argumenter.

111 For det første, for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg og Irland har gjort gældende, at Kommissionen foretog en skjult skattemæssig harmonisering ved at undlade at tage hensyn til de luxembourgske regler og konkludere, at beregningen af skatten ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet, samt ved at henvise til regler, som ikke er en del af det luxembourgske skattesystem, må dette argument forkastes som ugrundet.

112 Ganske vist fremgår det af den ovenfor i præmis 105 nævnte retspraksis, at Kommissionen på EU-rettens nuværende udviklingstrin ikke har beføjelse til at anvende en selvstændig definition af en beskatning, der betegnes som »normal«, af en integreret virksomhed, uden at tage hensyn til de nationale skatteregler.

113 Selv om en beskatning, der betegnes som »normal«, defineres af de nationale skatteregler, og selve tilstedeværelsen af en fordel skal godtgøres i forhold til disse, kan en skattemæssig foranstaltning, som påvirker det af skattemyndighederne anvendte skattegrundlag, ikke desto mindre, som anført ovenfor i præmis 106, være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF. Kommissionen foretog således ikke en »skattemæssig harmonisering« ved at undersøge, om den omhandlede skatteafgørelse var i overensstemmelse med statsstøttereglerne, men den udøvede sin beføjelse i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den bl.a., i en konkret sag, kontrollerede, om den omhandlede skatteafgørelse gav modtageren en fordel i forhold til den beskatning, der betegnes som »normal«, som defineret i den nationale skattelovgivning.

114 For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg og Irland gjort gældende, at den anfægtede afgørelse skaber en »fuldstændig retsusikkerhed«, ikke kun i medlemsstaterne, men også i tredjestater, at denne foranstaltning er blevet stærkt kritiseret af ledere i Amerikas Forenede Stater, at den er uden fortilfælde og er ulovlig, og at den medfører, at medlemsstaterne skal anmelde alle deres skatteafgørelser og drage de eksisterende skatteafgørelser i tvivl. Disse argumenter må forkastes som ugrundede.

115 For det første fremgår det ikke af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen anså alle skatteafgørelser for nødvendigvis at udgøre statsstøtte efter artikel 107 TEUF. For så vidt som en sådan skatteafgørelse ikke indebærer en selektiv fordel og bl.a. ikke fører til en nedsættelse af modtagerens skattebyrde ved at afvige fra de »normale« skatteregler, udgør den ikke statsstøtte efter artikel 107 TEUF og er ikke anmeldelsespligtig i henhold til artikel 2 i forordning 2015/1589.

116 For det andet kan den anfægtede afgørelse ikke – i modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg og Irland har gjort gældende – skabe en »fuldstændig retsusikkerhed« i medlemsstaterne eller i tredjestater. Den repræsenterer alene anvendelsen på den omhandlede skatteafgørelse af artikel 107 TEUF og 108 TEUF, hvorefter en statslig foranstaltning, der udgør støtte, som er uforenelig med det indre marked, er forbudt og skal tilbagesøges.

117 Det følger af det ovenstående, at det anbringende, der har til formål at fastslå, at Kommissionen foretog en skjult skattemæssig harmonisering, må forkastes som ugrundet.

D. Den anden række af anbringender, hvorved det er gjort gældende, at der ikke er tale om en fordel

1. Indledende bemærkninger

118 Det skal indledningsvis fremhæves, at det følger af retspraksis, at kvalificeringen som statsstøtte forudsætter, at samtlige betingelser i artikel 107 TEUF er opfyldt. Det står således fast, at for at en foranstaltning kan kvalificeres som statsstøtte som omhandlet i denne bestemmelse, skal der for det første være tale om statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, for det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater, for det tredje skal den give modtageren en selektiv fordel, og for det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene (jf. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

119 I den foreliggende sag skal det bemærkes, at Kommissionen – som det fremgår af præmis 21-37 ovenfor – i den anfægtede afgørelse undersøgte de to kriterier vedrørende henholdsvis tilstedeværelsen af en fordel og den pågældende foranstaltnings selektivitet samtidigt.

120 Kommissionen anså i det væsentlige, for det første og principalt, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en selektiv fordel i forhold til de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg, med den begrundelse, at den metode, der var godkendt i skatteafgørelsen, ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet, som nødvendigvis var en integrerende del af Kommissionens vurdering, på baggrund af artikel 107, stk. 1, TEUF, af de skattemæssige foranstaltninger, der var indrømmet selskaberne i en koncern, uafhængigt af, om en medlemsstat havde indarbejdet dette princip i sit nationale retssystem, og hvorefter betalingen for koncerninterne transaktioner skulle have været fastsat, som om disse transaktioner var blevet indgået mellem uafhængige virksomheder gennem forhandling (herefter »armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse«) (jf. 219.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse, navnlig 228. betragtning til denne afgørelse). Derefter redegjorde Kommissionen, i 234.-311. betragtning til den anfægtede afgørelse, for sin konklusion, hvorefter den metode til beregning af FFT's skattepligtige fortjeneste, som var godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, ikke kunne føre til en pålidelig tilnærmelse til et resultat opnået på markedsvilkår (et armslængderesultat).

121 For det andet og subsidiært fandt Kommissionen, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel, med den begrundelse, at den afveg fra artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og fra cirkulæret, som begge fastsætter armslængdeprincippet i luxembourgsk ret (jf. 316. og 317. betragtning til den anfægtede afgørelse). Kommissionen henviste derefter til sin analyse, der viste, at den metode,

som var godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, ikke kunne føre til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat som anført i dens hovedkonklusion (jf. 234.-311. betragtning til den anfægtede afgørelse).

122 Kommissionens tilgang, hvor den undersøgte kriteriet om en fordel og kriteriet om selektivitet samtidig, er ikke forkert i sig selv, eftersom – som Kommissionen har gjort opmærksom på – både fordelen og dens selektive karakter undersøges. Retten finder det dog hensigtsmæssigt først at undersøge, om Kommissionen med rette kunne konkludere, at der forelå en fordel, for derefter, i givet fald, at undersøge, hvorvidt denne fordel skulle anses for at være selektiv.

123 Det skal i denne henseende bemærkes, at selv om visse af de af Storhertugdømmet Luxembourg og FFT fremførte argumenter, bl.a. argumenterne i Storhertugdømmet Luxembourgs første anbringendes andet led, præsenteres som argumenter, der vedrører den pågældende foranstaltnings selektive karakter, anser Retten dem for ligeledes at have til formål at få fastslået, at Kommissionen fejlagtigt anså den omhandlede foranstaltning for at give FFT en fordel. Retten vil således undersøge de argumenter, der er fremført i forbindelse med Storhertugdømmet Luxembourgs første anbringendes andet led, sammen med de anbringender, hvorved Kommissionens konklusion om, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel, anfægtes.

124 På baggrund af disse betragtninger vil Retten undersøge de anbringender, der er fremført til støtte for argumenterne om, at FFT ikke fik en fordel, idet der fokuseres særskilt på først de klagepunkter, der anfægter Kommissionens principale begrundelse, hvorefter klagepunkterne vedrørende dens subsidiære begrundelse behandles. Endelig vil Retten for det tredje undersøge Storhertugdømmet Luxembourgs klagepunkt om, at Kommissionen ikke har godtgjort tilstedeværelsen af en fordel på koncernniveau i Fiat/Chrysler-koncernen.

2. Kommissionens principale begrundelse, hvorefter den omhandlede skatteafgørelse afveg fra Luxembourgs almindelige selskabsskatteregler

125 Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's anbringender, der har til formål at anfægte Kommissionens principale undersøgelse af fordelen, kan sammenfattes som følger: For det første har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT, støttet af Irland, bestridt, at der findes et armslængdeprincip, således som Kommissionen har beskrevet det i den anfægtede afgørelse, og dens anvendelse af dette som kriterium for vurderingen af tilstedeværelsen af en selektiv fordel. For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg anfægtet Kommissionens konklusion om, at den metode til at fastsætte det beløb, som FFT skulle betale i skat, der var godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, ikke er i overensstemmelse med armslængdeprincippet.

a) Anbringenderne vedrørende en fejl i anvendelsen af armslængdeprincippet i forbindelse med kontrol af statsstøtte

126 Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har i det væsentlige foreholdt Kommissionen, at den formulerede et armslængdeprincip, der er specifikt for EU-retten, under tilsidesættelse af medlemsstaternes skattemæssige selvbestemmelse, og undersøgte den omhandlede skatteafgørelse på baggrund af dette princip uden at tage hensyn til luxembourgsk ret. De har desuden gjort gældende, at Kommissionen ved at anvende armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse tilsidesatte retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt tilsidesatte sin begrundelsespligt.

127 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

128 Det skal bemærkes, at Kommissionen i 219.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte, at den med henblik på at fastslå, at der forelå en selektiv fordel, kunne undersøge, om en skatteafgørelse som den omhandlede afveg fra armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse. Derefter definerede den dette armslængdeprincip i flere detaljer.

129 Det skal først og fremmest bemærkes – som det bl.a. fremgår af 216., 231. og 311. betragtning til den anfægtede afgørelse – at undersøgelsen på grundlag af armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse indgår i den analyse af den selektive fordel, som den foretog principalt. Som det fremgår af 216., 219. og 301. betragtning til den anfægtede afgørelse, består denne analyse i at undersøge, om den omhandlede skatteafgørelse udgør en undtagelse fra Luxembourgs almindelige selskabsskatteregler. Det skal i denne henseende bemærkes, at Kommissionen forud herfor, i 194.-199. betragtning til den anfægtede afgørelse, anførte, at formålet med de almindelige selskabsskatteregler i Luxembourg var at beskatte fortjenesten i alle selskaber, der er hjemmehørende i Luxembourg, uanset om de er integrerede eller ikke-integrerede, og at de to former for selskaber er i en tilsvarende faktisk og retlig situation i lyset af dette formål.

130 Hvad angår definitionen af armslængdeprincippet anførte Kommissionen i 222. og 225. betragtning til den anfægtede afgørelse, at betalingen for koncerninterne transaktioner ifølge dette princip skulle have været fastsat, som om disse transaktioner var blevet indgået mellem uafhængige virksomheder gennem forhandling. Den tilføjede, i 226. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det nævnte princip havde til formål at sikre, at koncerninterne transaktioner skattemæssigt behandles under hensyntagen til størrelsen af den fortjeneste, der kunne være skabt, hvis transaktionen var blevet indgået af uafhængige virksomheder. I øvrigt har Kommissionen anført i retsmødet, at armslængdeprincippet efter dens opfattelse var et værktøj til at vurdere niveauet hvad angår koncerninterne afregningspriser.

131 Hvad angår armslængdeprincippets retlige karakter anså Kommissionen, i 228. betragtning til den anfægtede afgørelse, armslængdeprincippet for nødvendigvis at være en del af dens undersøgelse efter artikel 107, stk. 1, TEUF af de skattemæssige foranstaltninger, der er indrømmet selskaberne i en koncern, uafhængigt af, om medlemsstaten har indarbejdet dette princip i sit nationale retssystem. Den præciserede, at det armslængdeprincip, som den anvendte, var et generelt ligebehandlingsprincip i forbindelse med beskatning, jf. artikel 107 TEUF. Kommissionen støttede denne konstatering på dom af 22. juni 2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416), om skatteordningen for koordinationscentre i Belgien, hvori Domstolen fastslog, at den metode til fastsættelse af den skattepligtige indkomst, som var fastsat i den nævnte ordning, gav disse centre en selektiv fordel. Kommissionen henviste nærmere bestemt til denne doms præmis 96, hvori Domstolen fastslog, at metoden til fastsættelse af de nævnte centres skattepligtige indkomst »ikke [gjorde] det muligt at opnå interne afregningspriser, der [lå] tæt på de priser, som [anvendes] under frie konkurrencevilkår«.

132 Hvad angår anvendelsen af armslængdeprincippet anførte Kommissionen i 227. betragtning til den anfægtede afgørelse, at »[Kommissionen f]or at vurdere, om [Storhertugdømmet] Luxembourg ha[vde] givet FFT en selektiv fordel, [derfor skulle] kontrollere, om den metode til fastsættelse af FFT's skattepligtige fortjeneste i Luxembourg, som de luxembourgske skattemyndigheder ha[vde] godkendt i den [omhandlede] skatteafgørelse, afv[eg] fra en metode, der før[te] til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat og dermed armslængdeprincippet«. Den tilføjede, i 228. betragtning til den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet anvendtes for at fastslå, om et koncernselskabs skattepligtige fortjeneste med henblik på beregning af selskabsskat var blevet beregnet efter en metode, der nærmede sig markedsvilkår, således at dette selskab ikke blev behandlet mere gunstigt under anvendelse af de almindelige selskabsskatteregler end ikke-integrerede selskaber, hvis skattepligtige fortjeneste var bestemt af markedet.

133 Det skal således undersøges, om Kommissionen kunne analysere den pågældende foranstaltning i forhold til armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse og redegjort for i præmis 130-132 ovenfor, der består i at kontrollere, om betalingen for koncerninterne transaktioner fastsættes, som om de var blevet indgået gennem forhandling på markedsvilkår.

134 Som anført i præmis 104 ovenfor følger det af fast retspraksis, at selv om direkte beskatning på EU-rettens nuværende udviklingstrin henhører under medlemsstaternes kompetence, skal de dog udøve kompetencen under overholdelse af EU-retten (jf. dom af 12.7.2012, Kommissionen mod Spanien, C-269/09, EU:C:2012:439, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis). Selv om medlemsstaternes indgriben på området for direkte beskatning vedrører spørgsmål, som ikke har været genstand for en harmonisering i Unionen, er den således ikke udelukket fra anvendelsesområdet for bestemmelserne om kontrol af statsstøtte.

135 Heraf følger, at Kommissionen kan kvalificere en skattemæssig foranstaltning som statsstøtte, for så vidt som betingelserne for en sådan kvalificering er opfyldt (jf. i denne retning dom af 2.7.1974, Italien mod Kommissionen, 173/73, EU:C:1974:71, præmis 28, og af 22.6.2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416, præmis 81). Medlemsstaterne skal således udøve deres kompetence i skatteanliggender i overensstemmelse med EU-retten (dom af 3.6.2010, Kommissionen mod Spanien, C-487/08, EU:C:2010:310, præmis 37). Medlemsstaterne skal følgelig i denne forbindelse afstå fra at træffe enhver form for foranstaltninger, som kan udgøre statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked.

136 Hvad angår betingelsen om, at den pågældende foranstaltning skal give en økonomisk fordel, skal det bemærkes, at foranstaltninger – uanset hvilken form de end måtte have – ifølge fast retspraksis anses for statsstøtte, hvis de direkte eller indirekte kan favorisere visse virksomheder, eller den begunstigede virksomhed opnår en økonomisk fordel, som den ikke ville have opnået under sædvanlige markedsvilkår (jf. dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis, dom af 9.10.2014, Ministerio de Defensa og Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, præmis 21).

137 Nærmere bestemt udgør en foranstaltning, hvorved offentlige myndigheder indrømmer visse virksomheder en fordelagtig skattemæssig behandling, der, selv om den ikke indebærer en overførsel af statslige midler, giver de berettigede en gunstigere økonomisk stilling end andre skattepligtige, statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF (dom af 15.3.1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, præmis 14; jf. desuden dom af 8.9.2011, Paint Graphos m.fl., C-78/08 – C-80/08, EU:C:2011:550, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

138 Hvad angår skatteforanstaltninger kan selve tilstedeværelsen af en fordel kun godtgøres i forhold til en beskatning, der betegnes »normal« (dom af 6.9.2006, Portugal mod Kommissionen, C-88/03, EU:C:2006:511, præmis 56). En sådan foranstaltning giver følgelig den begunstigede en økonomisk fordel, eftersom den letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger (dom af 9.10.2014, Ministerio de Defensa og Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, præmis 22).

139 For at fastslå, om der foreligger en skattefordel, skal den begunstigedes situation, der følger af anvendelsen af den pågældende foranstaltning, følgelig sammenlignes med den pågældendes situation uden denne foranstaltning (jf. i denne retning dom af 26.4.2018, Cellnex Telecom og Telecom Castilla-La Mancha mod Kommissionen, C-91/17 P og C-92/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:284, præmis 114) og under anvendelse af de normale skatteregler.

140 I forbindelse med fastlæggelsen af den skattemæssige situation for et integreret selskab, som er en del af en virksomhedskoncern, skal det først bemærkes, at priserne for dets koncerninterne transaktioner ikke fastsættes på markedsvilkår. Disse priser aftales mellem selskaber, der tilhører den samme koncern, og de er derfor ikke styret af markedskræfterne.

141 Når den nationale skattelovgivning ikke sondrer mellem integrerede og uafhængige virksomheder med henblik på selskabsskat, tilsigter denne lovgivning at beskatte en integreret virksomheds fortjeneste af sin økonomiske aktivitet, som om fortjenesten var resultat af transaktioner udført til markedspris. Under disse omstændigheder skal det fastslås, at når Kommissionen inden for rammerne af sin kompetence i medfør af artikel 107, stk. 1, TEUF undersøger en skattemæssig foranstaltning til fordel for en integreret virksomhed, kan den sammenligne denne integrerede virksomheds skattebyrde som følge af anvendelsen af den nævnte skatteforanstaltning med den skattebyrde, der følger af anvendelsen af den nationale lovgivnings normale skatteregler, for en virksomhed, der befinder sig i en tilsvarende faktisk situation og driver virksomhed på markedsvilkår.

142 I øvrigt understøttes disse konklusioner, således som Kommissionen med rette anførte i den anfægtede afgørelse, af dom af 22. juni 2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416), der vedrørte den belgiske skattelovgivning, som foreskrev, at integrerede selskaber og uafhængige selskaber skulle behandles på de samme vilkår. I denne doms præmis 95 anerkendte Domstolen således, at det var nødvendigt at foretage en sammenligning af en særlig støtteordning med den »almindelige skatteordning på grundlag af forskellen mellem indtægter og udgifter for en virksomhed, der udøver sin aktivitet på frie konkurrencevilkår«.

143 Selv om de nationale myndigheder med den nævnte skattemæssige foranstaltning til fordel for et integreret selskab godkendte et vist prisniveau for en koncernintern transaktion, giver artikel 107, stk. 1, TEUF i denne forbindelse Kommissionen mulighed for at kontrollere, om dette prisniveau svarer til det niveau, som ville have været anvendt på markedsvilkår, med henblik på at efterprøve, om det medfører en lettelse af de byrder, som normalt belaster den pågældende virksomheds budget, og således giver den en fordel i den nævnte artikels forstand. Armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse er derfor et værktøj til at foretage denne efterprøvelse som led i dens udøvelse af sine beføjelser i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF. I øvrigt præciserede Kommissionen med rette, i 225. betragtning til den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet var »referencekriteriet« for vurderingen af, om et integreret selskab havde opnået en fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF som følge af en skatteforanstaltning, der fastsætter selskabets koncerninterne afregningspriser.

144 Det skal i øvrigt præciseres, at når Kommissionen gør brug af dette værktøj til at kontrollere, om et integreret selskabs skattepligtige fortjeneste ved anvendelsen af en skattemæssig foranstaltning svarer til en pålidelig tilnærmelse til en skattepligtig fortjeneste på markedsvilkår, kan den kun fastslå eksistensen af en fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF, såfremt forskellen mellem de to sammenligningsfaktorer går ud over den usikkerhed, som er indbygget i den metode, der anvendes til denne sammenligning.

145 I den foreliggende sag vedrører den omhandlede skatteafgørelse fastsættelsen af betalingen til FFT for selskabets koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter med henblik på at bestemme dets skattepligtige fortjeneste i henhold til den luxembourgske lov om indkomstbeskatning, der uanset spørgsmålet om, hvorvidt de normale skatteregler skal defineres bredt eller snævert, tilsigter, at integrerede selskaber og uafhængige selskaber i Luxembourg beskattes på samme måde med hensyn til selskabsskat. Kommissionen kunne således efterprøve, om FFT's skattepligtige fortjeneste ved anvendelsen af den omhandlede skatteafgørelse var lavere, end selskabets skattebyrde ville have været uden den omhandlede skatteafgørelse og ved anvendelsen af den luxembourgske lovgivnings normale skatteregler. Eftersom FFT er en integreret virksomhed, og den luxembourgske lov om indkomstbeskatning tager sigte på at beskatte en integreret virksomheds fortjeneste af dens økonomiske aktiviteter, som om der var tale om en fortjeneste af transaktioner udført til markedspris, skal der i forbindelse med undersøgelsen af den omhandlede skatteafgørelse foretages en sammenligning af FFT's skattepligtige fortjeneste som følge af anvendelsen af den pågældende skatteafgørelse med den situation, som en virksomhed i en tilsvarende faktisk situation, der driver virksomhed på markedsvilkår, ville befinde sig i som følge af anvendelsen af den luxembourgske

lovgivnings normale skatteregler. Selv om den omhandlede skatteafgørelse godkendte et vist prisniveau for de koncerninterne transaktioner, skal det på denne baggrund kontrolleres, om dette prisniveau svarer til det niveau, som ville have været anvendt på markedsvilkår.

146 Med hensyn til undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en integreret virksomhed har opnået en fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF, skal det i denne forbindelse præciseres, at Kommissionen ikke kan kritiseres for at have anvendt en metode til fastsættelse af de koncerninterne afregningspriser, som den anser for hensigtsmæssig i den foreliggende sag med henblik på undersøgelsen af niveauet for afregningspriserne for en transaktion, eller for flere tæt forbundne transaktioner, som er en del af den omtvistede foranstaltning. Det påhviler dog Kommissionen at begrunde sit valg af metode.

147 Selv om Kommissionen med rette har gjort opmærksom på, at den ikke kan være formelt bundet af OECD's retningslinjer, er disse retningslinjer ikke desto mindre baseret på et vigtigt arbejde, der er udført i grupper af anerkendte eksperter, de afspejler den internationale konsensus om koncerninterne afregningspriser, og de tillægges derfor en vis praktisk betydning i fortolkningen af spørgsmål vedrørende koncerninterne afregningspriser, således som Kommissionen anerkendte i 87. betragtning til den anfægtede afgørelse.

148 Kommissionen fandt således med rette, at den – inden for rammerne af sin analyse efter artikel 107, stk. 1, TEUF – kunne undersøge, om betalingen for koncerninterne transaktioner blev fastsat, som om de var blevet indgået gennem forhandling på markedsvilkår. Denne konstatering drages ikke i tvivl af Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's øvrige argumenter.

149 For det første skal det ganske vist bemærkes – vedrørende FFT's argument om, at Kommissionen ikke anførte noget retligt grundlag for sit armslængdeprincip – at Kommissionen i 228. og 229. betragtning til den anfægtede afgørelse forklarede, at armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse fandtes uafhængigt af, om et sådant princip var indarbejdet i det nationale retssystem. Desuden præciserede den, at den ikke havde undersøgt, om den omhandlede skatteafgørelse overholdt armslængdeprincippet som fastsat i artikel 164, stk. 3, i lov om indkomstbeskatning eller i cirkulæret, der indarbejder armslængdeprincippet i luxembourgsk ret. Kommissionen anførte ligeledes, at det armslængdeprincip, som den anvendte, adskilte sig fra det, der er fastsat i artikel 9 i OECD's modeloverenskomst.

150 Kommissionen præciserede imidlertid også, i 228. betragtning til den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet nødvendigvis var en integrerende del af vurderingen på baggrund af artikel 107, stk. 1, TEUF af de skattemæssige foranstaltninger, der er indrømmet selskaberne i en koncern, og at armslængdeprincippet var et generelt ligebehandlingsprincip i forbindelse med beskatning, jf. artikel 107, stk. 1, TEUF.

151 Det fremgår således af den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen er et værktøj, som den med rette anvendte i undersøgelsen på grundlag af artikel 107, stk. 1, TEUF.

152 Ganske vist anførte Kommissionen i retsmødet, at armslængdeprincippet, som beskrevet i den anfægtede afgørelse, ikke henhørte under EU-retten eller international ret, men at det var indbygget i det almindelige beskatningssystem som fastsat i national ret. Såfremt en medlemsstat i sit nationale skattesystem vælger tilgangen med en selvstændig juridisk enhed, således at skattelovgivningen er knyttet til juridiske enheder og ikke økonomiske enheder, må armslængdeprincippet ifølge Kommissionen være en naturlig konsekvens af denne tilgang, som har bindende virkning i den pågældende medlemsstat, uanset om armslængdeprincippet er blevet eksplicit eller implicit indarbejdet i national ret.

153 Hvad dette angår har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT i retsmødet anført, at Kommissionen med disse udtalelser syntes at ændre sit standpunkt med hensyn til armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse. Hvis det antages, at Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's fortolkning er korrekt, skal det imidlertid under alle omstændigheder bemærkes, at Kommissionen ikke på tidspunktet for retsmødet kan ændre retsgrundlaget for armslængdeprincippet, således som den har redegjort for dette i den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning dom af 25.6.1998, British Airways m.fl. mod Kommissionen, T-371/94 og T-394/94, EU:T:1998:140, præmis 116). Under alle omstændigheder skal det fastslås, at Kommissionens præcisering i retsmødet ikke rejser tvivl om konstateringen i præmis 151 ovenfor, hvorefter det fremgår af den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet er et led i undersøgelsen efter artikel 107, stk. 1, TEUF. Det fremgår i øvrigt af samtlige skrivelser fra Storhertugdømmet Luxembourg og FFT, at de også har forstået den anfægtede afgørelse således, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse er et led i undersøgelsen af en national skattemæssig foranstaltning efter artikel 107, stk. 1, TEUF.

154 FFT's argument om, at Kommissionen ikke anførte noget retligt grundlag for armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse, må derfor forkastes.

155 For det andet skal det blot fastslås – for så vidt som FFT har gjort gældende, at Kommissionen ikke præciserede, hvad armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse indeholder – at det fremgår af den anfægtede afgørelse, at det er et værktøj, som giver mulighed for at kontrollere, om betalingen for koncerninterne transaktioner er fastsat, som om de var blevet indgået af uafhængige virksomheder gennem forhandling (jf. præmis 151 ovenfor). Dette argument må således forkastes.

156 For det tredje har Storhertugdømmet Luxembourg i det væsentlige foreholdt Kommissionen, at den undersøgte den omhandlede skatteafgørelse på baggrund af armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse, selv om det er et kriterium, der ikke findes i luxembourgsk ret. Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at armslængdeprincippet, som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse, betød, at den kunne foreskrive metodologiske standarder for fastsættelsen af den skattepligtige fortjeneste, som ikke findes i den nationale lovgivning, og at dette medførte en skjult harmonisering inden for direkte beskatning, som er i strid med medlemsstaternes skattemæssige selvbestemmelse. Dette argument må imidlertid forkastes.

157 Der skal i denne henseende blot gøres opmærksom på – som fastslået i præmis 138 og 141 ovenfor – at selv om en beskatning, der betegnes som »normal«, defineres af de nationale skatteregler, og selve tilstedeværelsen af en fordel skal godtgøres i forhold til disse, giver artikel 107, stk. 1, TEUF ikke desto mindre Kommissionen mulighed for – såfremt disse nationale regler foreskriver, at integrerede selskaber beskattes på de samme vilkår som uafhængige selskaber – at kontrollere, om det prisniveau for koncerninterne transaktioner, som de nationale myndigheder har godkendt i forbindelse med fastsættelsen af en integreret virksomheds skattegrundlag, svarer til det prisniveau, som ville have været anvendt på armslængdevilkår.

158 Kommissionen overskrider følgelig ikke sine beføjelser ved at undersøge, om den metode, der er godkendt ved en national skatteforanstaltning, fører til et resultat, som er opnået i overensstemmelse med armslængdeprincippet som defineret i præmis 151 ovenfor.

159 For så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har gjort gældende, at Kommissionen foretog en vurdering på baggrund af armslængdeprincippet uden at undersøge forekomsten af en fordel ved hjælp af den nationale skattelovgivning, skal det blot bemærkes, at det tydeligt fremgår af 231., 266., 276., 291., 301. og 339. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen undersøgte, om den omhandlede skatteafgørelse medførte en nedsættelse af FFT's skattebyrde i forhold til den skattebyrde, som selskabet normalt ville have haft ifølge de luxembourgske skatteregler. Den undersøgte således netop, om den omhandlede skatteafgørelse havde medført en nedsættelse af skattebyrden ifølge de nationale regler. Selv om Kommissionen i denne forbindelse gennemførte sin undersøgelse på baggrund af armslængdeprincippet, anvendte den udelukkende dette princip – som fastslået i

præmis 151 ovenfor – som et værktøj til at efterprøve, om prisniveauet for FFT's transaktioner var kunstigt sænket i forhold til en situation, hvori priserne var blevet fastsat på markedsvilkår. Argumentet om, at Kommissionen erstattede de luxembourgske skatteregler med en ekstern standard, skal følgelig forkastes.

160 For det fjerde har FFT og Irland i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse uretmæssigt hævdede, at der findes et generelt ligebehandlingsprincip i forbindelse med beskatning.

161 Kommissionen anførte ganske vist i 228. betragtning til den anfægtede afgørelse, at armslængdeprincippet var et generelt ligebehandlingsprincip i forbindelse med beskatning, som henhørte under anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF. Denne formulering bør dog ikke betragtes isoleret fra sammenhængen og kan ikke fortolkes således, at Kommissionen hævdede, at der findes et generelt ligebehandlingsprincip i forbindelse med beskatning iboende i artikel 107, stk. 1, TEUF, hvilket ville tillægge nævnte artikel et for vidt anvendelsesområde.

162 Under alle omstændigheder fremgår det implicit, men nødvendigvis, af 222.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse, og navnlig af 226. og 229. betragtning til denne afgørelse, at armslængdeprincippet, som beskrevet i den anfægtede afgørelse af Kommissionen, udelukkende blev opfattet som et værktøj, der giver den mulighed for at kontrollere, om betalingen for koncerninterne transaktioner er fastsat, som om de var blevet indgået af uafhængige virksomheder gennem forhandling. FFT's og Irlands argument kan ikke rejse tvivl om konstateringen ovenfor i præmis 146, af, at Kommissionen – inden for rammerne af sin analyse efter artikel 107, stk. 1, TEUF – kunne undersøge, om betalingen for koncerninterne transaktioner var fastsat, som om de var blevet indgået gennem forhandling på markedsvilkår.

163 FFT's og Irlands argumenter i denne henseende skal derfor forkastes.

164 For det femte har FFT foreholdt Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse afveg fra den opfattelse af armslængdeprincippet, som den havde anvendt i afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. FFT har i denne henseende gjort gældende, at Kommissionen i punkt 14 og 62 til afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure henviste til artikel 9 i OECD's modeloverenskomst.

165 Det skal i denne henseende bemærkes, at FFT ikke har draget nogen retlig konsekvens af sit anbringende om, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse er forskelligt fra det armslængdeprincip, som Kommissionen henviste til i afgørelsen om indledning af proceduren. Følgelig må argumentet forkastes som irrelevant.

166 Under alle omstændigheder skal dette argument ligeledes forkastes som ugrundet.

167 Selv om Kommissionen, for det første, i punkt 14 i afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure henviste til »armslængdeprincippet som omhandlet i artikel 9 i [i OECD's modeloverenskomst]«, indgik denne henvisning i afsnittet med overskriften »Præsentation af skatteafgørelser vedrørende koncerninterne afregningspriser«. Det fremgår ikke af punkt 14 i afgørelsen om indledning af proceduren, som FFT har påberåbt sig, at Kommissionen havde lagt artikel 9 i OECD's modeloverenskomst til grund for sin foreløbige vurdering. Selv om Kommissionen i 62. betragtning til afgørelsen om indledning af proceduren, som FFT har påberåbt sig, henviste til OECD's retningslinjer, fremstillede Kommissionen dem desuden kun som et »referencedokument« eller som »relevante retningslinjer«. Denne fremstilling adskiller sig ikke fra Kommissionens fremstilling i den anfægtede afgørelse.

168 For det andet må det konstateres, at det fremgår af 58. og 59. betragtning til afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, at Kommissionen også på dette trin i proceduren redegjorde for sit standpunkt, nemlig at den kan anvende armslængdeprincippet i forbindelse med kontrollen efter artikel 107 TEUF for at undersøge, om en skattemæssig foranstaltning giver en integreret virksomhed en selektiv fordel.

169 Hvad dette angår bemærkes, at Kommissionen i 61. betragtning til afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure forklarede, at en beskatningsmetode anvendt på koncerninterne afregningspriser, som ikke iagttager armslængdeprincippet og medfører en nedsættelse af den begunstigedes beskatningsgrundlag, indebærer en fordel. Den støttede denne konstatering på dom af 22. juni 2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416), således som den efterfølgende også gjorde i den anfægtede afgørelse.

170 For det sjette skal FFT's argument om, at Kommissionens standpunkt hvad angår armslængdeprincippet afviger fra dens tidligere afgørelsespraksis, forkastes, for så vidt som denne afgørelsespraksis vedrørende andre sager ikke kan påvirke gyldigheden af en anfægtet afgørelse, der kun kan vurderes ud fra EUF-traktatens objektive bestemmelser (jf. i denne retning dom af 20.5.2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, præmis 21).

171 For det syvende, for så vidt som FFT har anført, at Kommissionen var meget uigennemsigtig hvad angår begrebet »armslængdeprincip«, som den havde anvendt, og havde afvist at give FFT de lysbilleder, som den havde anvendt på et seminar om statsstøtte i Bruxelles, skal dette argument også forkastes som irrelevant. Kommissionens standpunkt med hensyn til armslængdeprincippet fremgår således af 219.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse, og den omstændighed, at den ikke udleverede lysbillederne efter et seminar, har derfor ikke nogen indflydelse på den anfægtede afgørelses lovlighed.

172 For det ottende har FFT gjort gældende, at armslængdeprincippet, som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse, adskiller sig fra det armslængdeprincip, som anvendes af OECD. FFT har gjort gældende, at OECD tillader »skønsomme tilpasninger«, hvorved der f.eks. ikke tages hensyn til kapitalandele i selskabets filialer i forbindelse med beregningen af betalingen for FFT's funktioner. Dette er i øvrigt forklaret i en rapport fra et økonomisk konsulentfirma, der er vedlagt som bilag til stævningen. Dette argument skal forkastes, idet det delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet.

173 Hvad angår udsagnet om, at armslængdeprincippet adskiller sig fra det, der anvendes af OECD, har FFT ikke fremført noget konkret argument bortset fra argumentet vedrørende hensyntagen til selskabets kapitalandele. For så vidt som FFT har gjort gældende, at Kommissionen så bort fra punkt 2.74 i OECD's retningslinjer, hvorefter der bør foretages skønsomme justeringer ved anvendelsen af TNMM, må det konstateres, at Kommissionen – ud over at den som anført i præmis 147 ovenfor ikke er formelt bundet af disse retningslinjer – i modsætning til, hvad FFT har gjort gældende, ikke afviste muligheden for at foretage »skønsomme justeringer«. Kommissionen konstaterede blot, at udelukkelsen af FFT's kapitalandele i FFC og FFNA ikke var begrundet i den foreliggende sag – et spørgsmål, som i øvrigt behandles nedenfor i præmis 273-278.

174 I øvrigt – for så vidt som FFT har henvist til en rapport fra et økonomisk konsulentfirma, hvori en ekspert har anført argumenter for at påvise, at Kommissionen ikke skulle have taget hensyn til FFT's kapitalandele i filialer – kan henvisningen til denne argumentation for det første, i henhold til fast retspraksis, ikke antages til realitetsbehandling, da den ikke fremgår af selve stævningen. Der skal i denne henseende henvises til retspraksis, hvorefter, selv om stævningens indhold kan underbygges og fuldstændiggøres på konkrete områder ved hjælp af henvisninger til bestemte afsnit i dertil vedlagte akter, der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, kan rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige

argumentation, der skal være indeholdt i stævningen, idet bilagene har en rent bevismæssig og instrumental funktion (jf. dom af 30.1.2007, France Télécom mod Kommissionen, T-340/03, EU:T:2007:22, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis).

175 For det andet, og under alle omstændigheder, skal det, selv hvis det antages, at Kommissionen med urette undlod at foretage de »skønsomme justeringer«, hvortil FFT har henvist, fastslås, at dette ikke ville have nogen indflydelse på den konstatering, at FFT ikke har fremført noget argument, der gør det muligt at forstå, hvorfor det af Kommissionen anvendte armslængdeprincip skulle være fejlagtigt. Den omstændighed, at OECD's retningslinjer omtaler »skønsomme justeringer« for at tage hensyn til enhver faktisk situation, og at de omstændigheder, der giver anledning til sådanne justeringer, kan være til stede i den foreliggende sag, rejser ikke tvivl om konstateringen af, at armslængdeprincippet i det væsentlige kræver, at integrerede virksomheder fakturerer koncerninterne afregningspriser, der afspejler de priser, som ville blive faktureret på markedsvilkår, hvilket svarer til den undersøgelse, som Kommissionen foretog i den anfægtede afgørelse.

176 For det niende skal Storhertugdømmet Luxembourgs argument om, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse er subjektivt og vilkårligt, forkastes. Dels er det således tilstrækkeligt at konstatere, at undersøgelsen på baggrund af armslængdeprincippet – som det fremgår af 231. betragtning til den anfægtede afgørelse – består i at undersøge, om den metode til fastsættelse af koncerninterne afregningspriser, som blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, giver mulighed for at nå frem til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat. Dels henviste Kommissionen i sin analyse i bred forstand til OECD's retningslinjer, som er genstand for en bred konsensus. Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har i øvrigt ikke bestridt det sidstnævnte punkt.

177 For det tiende har FFT gjort gældende, at Kommissionen ikke redegjorde for det grundlag, hvorpå den udledte armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse, eller for dette princips indhold, og herved tilsidesatte sin begrundelsespligt i henhold til artikel 296 TEUF.

178 Det skal hertil bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 15.7.2004, Spanien mod Kommissionen, C-501/00, EU:C:2004:438, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

179 I den foreliggende sag er det allerede fastslået i præmis 149-151 og 154 ovenfor, at Kommissionen i modsætning til, hvad FFT har gjort gældende, præciserede det retlige grundlag for samt indholdet i armslængdeprincippet i 219.-231. betragtning til den anfægtede afgørelse. Det skal således fastslås, at den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet hvad angår disse spørgsmål. Som fastslået i præmis 153 ovenfor fremgår det i øvrigt af samtlige skrivelser fra Storhertugdømmet Luxembourg og FFT, at de også har forstået den anfægtede afgørelse således, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den nævnte afgørelse var et led i undersøgelsen af en national skattemæssig foranstaltning efter artikel 107, stk. 1, TEUF.

180 For det ellevte skal argumentet, hvorved FFT har gjort gældende, at armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse, dvs. i 219.-231. betragtning og nærmere bestemt 228. betragtning til den anfægtede afgørelse, skaber en retsusikkerhed og forvirring, som gør det vanskeligt at forstå, om en skatteafgørelse, der er baseret på koncerninterne afregningspriser, tilsidesætter statsstøttereglerne eller ej, forkastes.

181 I henhold til retspraksis kræver retssikkerhedsprincippet, der er en almindelig EU-retlig grundsætning, at retsreglerne skal være klare og præcise, og det skal sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under EU-retten (dom af 15.2.1996, Duff m.fl. mod Kommissionen, C-63/93, EU:C:1996:51, præmis 20).

182 Det bemærkes for det første, at begrebet statsstøtte defineres i kraft af foranstaltningens virkninger på den begunstigedes konkurrencestilling (jf. i denne retning dom af 22.12.2008, British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 87). Det følger heraf, at artikel 107 TEUF forbyder enhver støtteforanstaltning, uanset dens form eller den lovgivningsteknik, der er anvendt til at yde en sådan støtte (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 79).

183 For det andet bemærkes, at den luxembourgske skattelovgivning bestemmer, at integrerede virksomheder og selvstændige virksomheder er selskabsskattepligtige på de samme vilkår. Under disse omstændigheder kunne det forudses, at Kommissionen som led i den i artikel 107 TEUF omhandlede undersøgelse kunne kontrollere, om den metode til fastsættelse af koncerninterne afregningspriser, som var godkendt i skatteafgørelsen, afveg fra en pris, som ville være fastsat på markedsvilkår, med henblik på at undersøge, om den omhandlede afgørelse gav modtageren en fordel.

184 Under alle omstændigheder er det tilstrækkeligt at bemærke – for så vidt som FFT blot har gjort gældende, at selskabet anser affattelsen af 228. betragtning til den anfægtede afgørelse for at være uklar og en kilde til retsusikkerhed – at den anfægtede afgørelse skal læses i sin helhed. Som det fremgår af præmis 130-132 ovenfor, anførte Kommissionen definitionen af armslængdeprincippet, dets rækkevidde og dets retlige karakter i den anfægtede afgørelse. Som fastslået i præmis 115 ovenfor fremgår det i øvrigt ikke af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen anså alle skatteafgørelser for nødvendigvis at udgøre statsstøtte efter artikel 107 TEUF. For så vidt som en sådan skatteafgørelse ikke indebærer en selektiv fordel og navnlig ikke fører til en nedsættelse af modtagerens skattebyrde, udgør den således ikke statsstøtte efter artikel 107 TEUF og er ikke anmeldelsespligtig i henhold til artikel 2 i forordning 2015/1589.

185 For det tolvte skal FFT's klagepunkt om, at Kommissionen tilsidesatte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, eftersom ingen havde forudset, eller kunne have forudset, at Kommissionen ville anvende et andet armslængdeprincip end det, der er fastsat af OECD, forkastes.

186 Det er således tilstrækkeligt at gøre opmærksom på, at adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i henhold til fast retspraksis står åben for enhver økonomisk aktør, hos hvem en institution har givet anledning til begrundede forhåbninger ved at afgive præcise løfter (jf. dom af 24.10.2013, Kone m.fl. mod Kommissionen, C-510/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:696, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis). I den foreliggende sag har FFT hverken godtgjort eller anført, hvorledes selskabet skulle have fået præcise løfter fra Kommissionen om, at den omhandlede skatteafgørelse ikke opfyldte betingelserne for støtte efter artikel 107 TEUF. Desuden udgør den omstændighed alene, at Kommissionen efter FFT's opfattelse udtrykkeligt havde baseret visse tidligere afgørelser vedrørende statsstøtte på armslængdeprincippet ifølge artikel 9 i OECD's modeloverenskomst, ikke præcise løfter i den ovennævnte retspraksis' forstand.

187 Under disse omstændigheder skal samtlige de klagepunkter, som Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har fremført vedrørende armslængdeprincippet, som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse, forkastes som delvis ugrundede og delvis irrelevante.

b) Anbringendet om en ukorrekt udregningsmetode til at fastsætte betalingen til FFT

188 Storhertugdømmet Luxembourg har i det væsentlige gjort gældende, at den omhandlede skatteafgørelse ikke gav FFT en fordel, eftersom den ikke medførte en nedsættelse af det skattebeløb, som FFT betalte. I denne forbindelse har Storhertugdømmet Luxembourg bestridt, at der angiveligt var fejl i metoden til udregning af betalingen til FFT, som var blevet godkendt af de luxembourgske skattemyndigheder, og som Kommissionen påpegede i den anfægtede afgørelse.

189 Kommissionen har bestridt Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter.

1) Indledende bemærkninger

190 Med det første anbringendes andet led har Storhertugdømmet Luxembourg anført, at Kommissionen ikke har påvist, at den metode, der blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet, hvad enten der er tale om det armslængdeprincip, som er indarbejdet i Luxembourgs nationale lovgivning, OECD's retningslinjer eller armslængdeprincippet som beskrevet af Kommissionen i den anfægtede afgørelse.

191 Storhertugdømmet Luxembourg har i det væsentlige bestridt de fem fejl i metoden til udregning af betalingen til FFT, som Kommissionen identificerede.

192 For det første har Storhertugdømmet Luxembourg i det væsentlige rejst tvivl om Kommissionens vurdering, hvorefter FFT's egenkapital ikke skulle have været opdelt i segmenter, men at den samme sats skulle have været anvendt på hele FFT's bogførte egenkapital (herefter »den første fejl«).

193 Endvidere har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at det ikke – i modsætning til, hvad Kommissionen anførte i den anfægtede afgørelse – har begået en fejl ved at godkende anvendelsen af den hypotetiske lovbestemte egenkapital (herefter »den anden fejl«) eller ved beregningen af størrelsen af denne hypotetiske lovbestemte egenkapital (herefter »den tredje fejl«). Desuden har Storhertugdømmet Luxembourg bestridt at have begået en fejl ved at godkende fradraget af FFT's kapitalandele i FFC og FFNA (herefter »den fjerde fejl«). Den anden, den tredje og den fjerde fejl er knyttet til den første fejl vedrørende opdelingen af kapitalen i segmenter.

194 Endelig har Storhertugdømmet Luxembourg bestridt den femte fejl, som Kommissionen identificerede, vedrørende beregningen af afkastsatsen på 6,05%, der blev anvendt på den hypotetiske lovbestemte kapital (herefter »den femte fejl«).

195 Selv om de fem fejl, som Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt, ikke klart er angivet som sådan i den anfægtede afgørelse, navnlig den første fejl vedrørende opdelingen af egenkapitalen i segmenter, skal det fastslås, at disse fem fejl i det væsentlige fremgår af teksten til denne afgørelse.

196 Det skal således bemærkes, at Kommissionen i 248.-301. betragtning til den anfægtede afgørelse (denne afgørelses afsnit 7.2.2.5 – 7.2.2.9) konstaterede, at metoden til fastsættelse af betalingen for FFT's finansieringsaktivitet, som blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, indeholdt flere fejl med hensyn til valg af metodologi, parametre og justeringer. Det skal i denne henseende fastslås, at de identificerede fejl for det første vedrører størrelsen af den kapital, som skulle forrentes, dvs. indikatoren for fortjenestens størrelse, og for det andet den afkastsats, der skulle anvendes.

197 Hvad for det første angår den kapital, der skulle forrentes, fandt Kommissionen i det væsentlige, at beslutningen om at opdele egenkapitalen i tre kategorier, hvorpå der blev anvendt forskellige afkastsatser, var en fejl, hvilket svarer til den første fejl. Som det navnlig fremgår af 265., 278. og 287. betragtning til den anfægtede afgørelse, var Kommissionen således af den opfattelse, at der skulle have

været anvendt en fælles afkastsats på hele den bogførte egenkapital. Kommissionen anførte således i 265. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det ikke havde været nødvendigt at beregne en særskilt »betaling for funktioner«, hvis den bogførte egenkapital var blevet anvendt.

198 Den første fejl ligger til grund for den anden, den tredje og den fjerde fejl, som er behandlet i særskilte afsnit i den anfægtede afgørelse. Først fastslog Kommissionen, i 249.-266. betragtning til den anfægtede afgørelse (denne afgørelses afsnit 7.2.2.6.), at det var en fejl at anvende den hypotetiske lovbestemte egenkapital som indikator for fortjenestens størrelse, hvilket svarer til den anden fejl. Derefter anførte Kommissionen, i 267.-276. betragtning til den anfægtede afgørelse (afsnit 7.2.2.7), at hvis det antages, at den hypotetiske lovbestemte egenkapital kunne anvendes, var anvendelsen af Basel II-regelsættet analogt i forbindelse med fastsættelsen af FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital en fejl, hvilket svarer til den tredje fejl. Endelig fandt Kommissionen, i 277.-291. betragtning til den anfægtede afgørelse (afsnit 7.2.2.8), at fradraget af kapitalandelene i FFNA og FFC var en fejl, hvilket svarer til den fjerde fejl.

199 Hvad for det andet angår afkastsatsen fandt Kommissionen, i 292.-301. betragtning til den anfægtede afgørelse (afsnit 7.2.2.9), at afkastsatsen for den kapital, der skulle forrentes, som ved brug af CAPM-modellen var beregnet til 6,05%, var fejlagtig, hvilket svarer til den femte fejl.

200 Retten vil således, en ad gangen, undersøge de af Kommissionen identificerede fem fejl, som Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt, og hvilke der er redegjort for i præmis 196-199 ovenfor.

201 Retten gør i denne henseende opmærksom på, at Storhertugdømmet Luxembourg og Kommissionen i forbindelse med det første anbringendes andet led i sag T-755/15 er uenige om omfanget af den kontrol, som Kommissionen kunne udøve med hensyn til den af Storhertugdømmet Luxembourg anvendte metode til at beregne betalingen til FFT i den omhandlede skatteafgørelse, henset til den usikkerhed, der er forbundet med vurderingen af koncerninterne afregningspriser, og den omstændighed, at der er tale om et indgreb i de nationale myndigheders handlefrihed.

202 Det skal bemærkes, at det i forbindelse med kontrol af statsstøtte principielt påhviler Kommissionen i den anfægtede afgørelse at føre bevis for, at der foreligger en sådan støtte (jf. i denne retning dom af 12.9.2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies mod Kommissionen, T-68/03, EU:T:2007:253, præmis 34, og af 25.6.2015, SACE og Sace BT mod Kommissionen, T-305/13, EU:T:2015:435, præmis 95). I denne forbindelse er Kommissionen forpligtet til at gennemføre en undersøgelsesprocedure vedrørende de omhandlede foranstaltninger upartisk og omhyggeligt, således at den ved vedtagelsen af den endelige beslutning, der fastslår tilstedeværelsen af og i givet fald støttens uforenelighed eller ulovlighed, råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt (jf. i denne retning dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Scott, C-290/07 P, Sml., EU:C:2010:480, præmis 90, og af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, Sml., EU:C:2014:217, præmis 63).

203 Det påhviler derimod den medlemsstat, som har indført en sådan differentiering mellem virksomheder, at godtgøre, at den er berettiget på grund af den omhandlede ordnings karakter eller forvaltning. Begrebet statsstøtte omfatter ikke de statslige foranstaltninger, som indfører en sondring mellem virksomheder og derfor på forhånd er selektive, når denne sondring følger af det afgiftssystems karakter eller opbygning, som foranstaltningerne er en del af (jf. i denne retning dom af 21.6.2012, BNP Paribas og BNL mod Kommissionen, C-452/10 P, EU:C:2012:366, præmis 120 og 121 og den deri nævnte retspraksis).

204 På baggrund af det ovenstående påhvilede det Kommissionen i den anfægtede afgørelse at bevise, at betingelserne for tilstedeværelsen af statsstøtte efter artikel 107, stk. 1, TEUF var opfyldt. Det skal i denne forbindelse fastslås, at selv om medlemsstaten råder over et skøn med hensyn til godkendelsen af koncerninterne afregningspriser, kan denne skønsbeføjelse dog ikke indebære, at Kommissionen berøves sin beføjelse til at kontrollere, at de pågældende afregningspriser ikke medfører en selektiv fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF. I denne sammenhæng skal Kommissionen tage hensyn til den

omstændighed, at armslængdeprincippet giver den mulighed for at kontrollere, om en koncernintern afregningspris, som er godkendt af en medlemsstat, svarer til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat, og om den afvigelse, der eventuelt konstateres som led i denne undersøgelse, ikke går ud over den usikkerhed, der er indbygget i den metode, som anvendes til denne tilnærmelse.

205 Storhertugdømmet Luxembourg og Kommissionen er ligeledes uenige om omfanget af den efterprøvelse, som Retten kan foretage af Kommissionens vurderinger med hensyn til beregningen af FFT's skattepligtige fortjeneste. Ifølge Kommissionen bør Retten således foretage en begrænset prøvelse af disse økonomiske vurderinger, som er komplekse. Det skal i denne henseende bemærkes – således som det følger af artikel 263 TEUF – at genstanden for annullationssøgsmålet er legalitetskontrollen med de retsakter, som vedtages af de EU-institutioner, der er opregnet heri. Undersøgelsen af anbringender, der er rejst i forbindelse med et sådant søgsmål, har således hverken til formål eller følge at træde i stedet for en fuldstændig undersøgelse af sagen under en administrativ procedure (jf. i denne retning dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, præmis 84).

206 I forbindelse med statsstøtte skal det ligeledes bemærkes, at begrebet statsstøtte efter definitionen i EUF-traktaten har retlig karakter og skal fortolkes på grundlag af objektive elementer. Af denne grund skal Unionens retsinstanser principielt under hensyntagen såvel til de konkrete omstændigheder i den sag, der verserer for dem, som til, at Kommissionens vurderinger er af teknisk eller kompleks karakter, gennemføre en fuldstændig efterprøvelse af, om en foranstaltning henhører under artikel 107, stk. 1, TEUF (dom af 4.9.2014, SNCM og Frankrig mod Corsica Ferries France, C-533/12 P og C-536/12 P, EU:C:2014:2142, præmis 15, og af 30.11.2016, Kommissionen mod Frankrig og Orange, C-486/15 P, Sml., EU:C:2016:912, præmis 87).

207 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt en metode til fastsættelse af et integreret selskabs koncerninterne afregningspris er i overensstemmelse med armslængdeprincippet, skal det bemærkes – som anført ovenfor – at Kommissionen, når den anvender dette værktøj i forbindelse med sin vurdering efter artikel 107, stk. 1, TEUF, skal tage hensyn til dets karakter af en estimering. Formålet med Rettens kontrol er således at efterprøve, om de fejl, der er identificeret i den anfægtede afgørelse, og som Kommissionen lagde til grund for at fastslå tilstedeværelsen af en fordel, går ud over den usikkerhed, der er indbygget i en metode, som skal anvendes til opnå en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat.

208 På baggrund af disse præciseringer skal de forskellige fejl, som Kommissionen identificerede, undersøges.

2) Den første fejl vedrørende manglende hensyntagen til hele FFT's egenkapital

209 Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at Kommissionen med urette fandt, at der skulle tages hensyn til hele den bogførte egenkapital med henblik på at anvende den samme afkastsats på 10% for FFT, uafhængigt af selskabets forskellige aktiviteter. Ifølge Storhertugdømmet Luxembourg anvender den metode, som blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, princippet med »funktionel analyse« i overensstemmelse med Luxembourgs og OECD's regler for at tage hensyn til FFT's aktiviteters blandede karakter og til de anvendte aktiver og de påtagne risici. Ifølge Storhertugdømmet Luxembourg bør de aktiver eller den kapital, som er knyttet til udførelsen af relevante transaktioner eller funktioner, således isoleres med henblik på fastsættelsen af betalingen til FFT, således at der udelukkende tages hensyn til de anvendte driftsaktiver og den anvendte kapital i overensstemmelse med OECD's retningslinjer. Cirkulæret gennemfører disse krav, for så vidt som det for det første udelukker holdingfunktioner fra sit anvendelsesområde, for det andet anvender terminologien i OECD's retningslinjer og endelig identificerer den egenkapital, der dækker risiciene i tilknytning til finansieringsaktiviteter.

210 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

i) Bemærkninger vedrørende den omhandlede skatteafgørelse

211 For det første – som det fremgår af den omhandlede skatteafgørelse, og som det blev fastslået i den anfægtede afgørelse (jf. bl.a. 70. betragtning til denne afgørelse) – vedrører den omhandlede skatteafgørelse fastsættelsen af betalingen til FFT for selskabets koncerninterne finansieringsaktiviteter samt likviditetsaktiviteter. Den skat, som FFT skal betale i Luxembourg, beregnes således ved at anvende den normale selskabsskattesats, der gælder i Luxembourg, på FFT's nettofortjeneste på grundlag af den betaling, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse.

212 I denne henseende skal det bemærkes, at den omhandlede skatteafgørelse fastsætter betalingen til FFT for transaktionerne vedrørende selskabets koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter. Det er blandt parterne ubestridt, at denne type transaktion er skattepligtig efter loven om indkomstbeskatning.

213 Endvidere har parterne ikke bestridt, at den omhandlede skatteafgørelse – eftersom de transaktioner, der udgør FFT's koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter, er koncerninterne transaktioner – vedrører fastsættelsen af afregningspriserne for disse på et niveau, der svarer til det, der ville have været anvendt, hvis denne type transaktioner var foretaget mellem uafhængige selskaber på markedsvilkår. Det er ligeledes ubestridt, at denne skatteafgørelse giver FFT mulighed for at fastsætte sit skattegrundlag i Luxembourg.

214 Endelig anfægtede Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke beslutningen – som blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse – om at anvende TNMM som metode til at fastsætte passende afregningspriser for de transaktioner, som udgør FFT's finansierings- og likviditetsaktivitet. Det er i denne henseende ubestridt, at den korrekte anvendelse af TNMM i den foreliggende sag består i en analyse af kapitalafkastet.

215 Parterne er i det væsentlige således udelukkende uenige hvad angår størrelsen af betalingen til FFT for de transaktioner, der henhører under selskabets koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter.

216 For det andet – som det fremgår af rapporten om de koncerninterne afregningspriser, og som Kommissionen fastslog i tabel 2 i den anfægtede afgørelse og i 61., 62., 65. og 70. betragtning til denne afgørelse – anvendte rapporten en opdeling af FFT's egenkapital, på i alt 287 477 000 EUR, i tre kategorier af kapital med henblik på beregningen af kapitalafkastet:

– for det første den hypotetiske lovbestemte egenkapital, som omhandlet i Basel II-regelsættet, til beregning af afkastet af »risiciene«, på 28 523 000 EUR, hvortil der er anvendt en afkastsats på 6,05%

– for det andet den egenkapital, der er anvendt til betaling for kapitalandelene i FFNA og FFC og knyttet til FFT's »holdingaktiviteter«, på 165 244 000 EUR, hvorpå der ikke er anvendt noget afkast

– og endelig den egenkapital, der er anvendt til at udøve »funktionerne«, på 93 710 000 EUR, hvorpå der er anvendt en afkastsats på 0,87%. Den svarer til den samlede bogførte egenkapital, reduceret med den hypotetiske lovbestemte egenkapital og værdien af FFT's kapitalandele i FFNA og FFC.

217 Hvad dette angår har parterne ikke bestridt, at opdelingen af egenkapitalen i segmenter begrænser det kapitalgrundlag, som er anvendt til at beregne dette afkast. De er i det væsentlige uenige om selve det princip, der, i forbindelse med TNMM, består i at knytte kapital til specifikke funktioner, hvorpå der anvendes forskellige afkastsatser. Storhertugdømmet Luxembourg og FFT er således af den opfattelse,

at denne opdeling af kapitalen ikke alene er i overensstemmelse med OECD's retningslinjer og cirkulæret, men også er korrekt på baggrund af FFT's forskellige aktiviteter. Ifølge Kommissionen er en sådan opdeling derimod ukorrekt.

218 Det skal derfor undersøges, om Kommissionen med rette fandt, at opdelingen af egenkapitalen i segmenter, hvorpå der er anvendt forskellige afkastsatser, ikke gav mulighed for at nå frem til en pålidelig tilnærmelse til et armslængderesultat og således bidrog til en nedsættelse af FFT's skattebyrde.

ii) Muligheden i OECD's retningslinjer og i cirkulæret for at foretage en opdeling af kapitalen i segmenter

219 Som parterne i det væsentlige har anerkendt i retsmødet, hverken tillader eller forbyder cirkulæret og OECD's retningslinjer, som cirkulæret henviser til, muligheden for at opdele et integreret selskabs kapital i segmenter på grundlag af dets forskellige aktiviteter.

220 Under alle omstændigheder giver ingen af de argumenter, som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført i sine skriftlige indlæg, mulighed for at fastslå, at OECD's retningslinjer eller cirkulæret tillod en opdeling af kapitalen i segmenter med henblik på at opnå et armslængderesultat.

221 For det første har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at anvendelsen af en ensartet afkastsats på hele FFT's egenkapital er i strid med anbefalingerne i OECD's retningslinjer, navnlig kravet om at foretage en såkaldt »funktionsanalyse« af den pågældende virksomheds aktivitet, hvor der sondres mellem en virksomheds forskellige aktiviteter, og hvor de aktiver og risici, der er forbundet med disse aktiviteter, identificeres. Det skal i denne henseende bemærkes, at det – i modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende – ikke kan konkluderes på grundlag af punkt D.1.2.2 i OECD's retningslinjer, der vedrører »funktionsanalysen«, at det i det foreliggende tilfælde var korrekt at opdele FFT's kapital på grundlag af selskabets forskellige aktiviteter.

222 Det fremgår således af afsnit 1.42 i OECD's retningslinjer, at det er de aktiver, der er forbundet med hver enkelt aktivitet, og ikke kapitalen, der kan isoleres og knyttes til risici eller specifikke aktiviteter. Selv om både kapitalens og aktivernes rentabilitet – således som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende – kan anvendes som indikator for anvendelsen af TNMM, betyder dette imidlertid ikke, at egenkapitalen skal sidestilles med driftsaktiverne. Til forskel fra driftsaktiver er kapitalen nemlig fungibel og eksponeret for en risiko, uanset hvilken aktivitet den anvendes til.

223 For det andet er det i denne henseende – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har henvist til afsnit 2.77 og 2.78 i OECD's retningslinjer – tilstrækkeligt at bemærke, som Kommissionen har gjort, at det ganske vist i det væsentlige fremgår af disse afsnit, at der kun tages hensyn til de elementer, der er forbundet med en transaktion, men at ingen af disse afsnit foreskriver, at der kun tages hensyn til den kapital, der er forbundet med de skattepligtige aktiviteter. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, er kapital i sagens natur fungibel.

224 For det tredje skal det fastslås – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at det i luxembourgsk ret er muligt at knytte en vis del af kapitalen til visse funktioner – at den omhandlede skatteafgørelse, jf. redegørelsen i præmis 212-215 ovenfor, kun vedrører fastsættelsen af betalingen til FFT for de transaktioner, som vedrører selskabets koncerninterne finansieringsaktiviteter og likviditetsaktiviteter på armslængdeniveau. Som det fremgår af præmis 137-139 ovenfor, kunne Kommissionen i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF kontrollere, om denne betaling var lavere end et armslængdeniveau, og følgelig, om skatteafgørelsen havde givet FFT en fordel. Funktionsanalysen af den kontrollerede transaktion giver bl.a. mulighed for, alt efter omstændighederne, at vælge den del,

der skal testes, den mest hensigtsmæssige metode til fastsættelse af afregningspriser og den finansielle indikator, som skal testes, eller for at identificere de vigtige sammenlignelige faktorer, der skal anvendes.

225 Den omhandlede skatteafgørelse vedrører derimod ikke spørgsmålet om, hvorvidt visse dele af FFT's kapital, som følge af en funktionsanalyse af FFT, ikke er skattepligtige efter den luxembourgske lov om indkomstbeskatning

226 I øvrigt har Storhertugdømmet Luxembourg lagt en juridisk artikel om beskatning i Luxembourg og en storhertugelig anordning til grund for sit anbringende. Det må imidlertid fastslås, at selv hvis det antages, at artiklen og anordningen, der vedrører luxembourgsk ret, er relevante for undersøgelsen, i forbindelse med anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF, af spørgsmålet om, hvorvidt betalingen til FFT var lavere end et armslængdeniveau, godtgør de ikke, at FFT's egenkapital kunne opdeles i segmenter i forhold til selskabets forskellige aktiviteter med henblik på beregningen af forrentningen af kapitalen.

227 For det første skal det fremhæves – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har henvist til storhertugelig anordning af 16. juli 1987 om ændring af storhertugelig anordning af 23. juli 1983 om gennemførelse af artikel 1 i lov af 23. juli 1983 om ændring af visse bestemmelser i lov af 4. december 1967 om indkomstbeskatning (offentliggjort i *Mémorial* A nr. 65 af 6.8.1987, s. 1540) – at denne anordning bestemmer, at »aktiver kan finansieres af egenkapitalen i følgende rækkefølge: materielle og immaterielle anlægsaktiver, finansielle anlægsaktiver, disponible og omsættelige værdipapirer«. Det skal således bemærkes, at den nævnte storhertugelige anordning i modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, ikke bestemmer, at et selskabs egenkapital kan knyttes til bestemte aktiver i et selskab.

228 For det andet skal det bemærkes – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har henvist til et uddrag af et juridisk tidsskrift om beskatning i Luxembourg, hvorefter »den tyske retslitteratur på baggrund af rent økonomiske betragtninger medgiver, at langsigtede ressourcer først og fremmest afsættes til finansiering af langsigtede aktiver«, og at »[d]et ud fra denne tankegang [kan] antages, at egenkapital først finansierer immaterielle aktiver« – at denne del af retslitteraturen ikke er tilstrækkelig til at underbygge Storhertugdømmet Luxembourgs standpunkt, dvs. at et selskabs egenkapital under anvendelsen af TNMM kan opdeles i segmenter og følgelig blive knyttet til specifikke aktiver eller aktiviteter. Selv om dette uddrag kan opfattes således, at andele, der ejes af et selskab, først og fremmest finansieres af egenkapitalen, fremgår svaret på spørgsmålet om, hvorvidt en sådan betragtning er relevant i forbindelse med anvendelsen af TNMM – og navnlig med henblik på beregningen af et kapitalafkast – ikke tydeligt af dette uddrags ordlyd. Endvidere er dette uddrag blevet fremlagt uden en præcis angivelse af den sammenhæng, hvori det indgår, og uden at det understøttes af anden retslitteratur, og dets bevisværdi er således stærkt begrænset.

229 Det må følgelig konkluderes, at opdelingen af et integreret selskabs kapital i segmenter i forhold til dets forskellige aktiviteter hverken er udtrykkeligt tilladt eller forbudt. Under disse omstændigheder skal det efterprøves, om den opdeling, som blev foretaget i den omhandlede skatteafgørelse, er hensigtsmæssig på baggrund af de særlige omstændigheder i den foreliggende sag.

iii) Spørgsmålet om, hvorvidt opdelingen af egenkapitalen i segmenter er hensigtsmæssig

230 Parterne er uenige om, hvorvidt Kommissionen begik en fejl ved at anse det for uhensigtsmæssigt i den foreliggende sag at opdele egenkapitalen.

231 For det første må det fastslås, at opdelingen af FFT's egenkapital i segmenter ikke er begrundet i nødvendigheden af at differentiere betalingen for FFT's forskellige funktioner.

232 I modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg i det væsentlige har gjort gældende, afspejler den opdeling af egenkapitalen i segmenter, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, således ikke de forskellige funktioner eller aktiviteter, som er identificeret i rapporten om koncerninterne afregningspriser i forbindelse med »funktionsanalysen«, og med hensyn til hvilke den omhandlede skatteafgørelse godkender betalingens størrelse.

233 Som fastslået i præmis 211 ovenfor vedrører den metode, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, ikke fastsættelsen af betalingen for FFT's holdingaktiviteter, men udelukkende betalingen for FFT's koncerninterne finansieringsfunktioner og likviditetsaktiviteter.

234 Det skal i denne henseende fastslås, at rapporten om koncerninterne afregningspriser [*fortroligt*].

235 De tre egenkapitalkategorier, der er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, vedrører henholdsvis risikoafkastet, betalingen for holdingaktiviteter og betalingen for funktioner. Det skal desuden vedrørende den sidstnævnte kategori fremhæves, at rapporten om koncerninterne afregningspriser præciserer, at [*fortroligt*]. Dette segment svarer således til samtlige FFT's aktiviteter, der er omfattet af den omhandlede skatteafgørelse.

236 Det følger således heraf, at opdelingen af egenkapitalen i segmenter – i modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende – ikke synes at opfylde kravet om at differentiere mellem FFT's funktioner.

237 For det andet skal det fastslås, at Kommissionen ikke begik en fejl ved at anse den opdeling af egenkapitalen i segmenter, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, for uhensigtsmæssig, eftersom den er baseret på en rent kunstig analyse af anvendelsen af FFT's egenkapital.

238 For det første skal det bemærkes, at opdelingen af FFT's egenkapital – som Kommissionen i det væsentlige anførte i 282. betragtning til den anfægtede afgørelse – ikke var hensigtsmæssig, eftersom denne kapital i sagens natur er fungibel. For så vidt som hele FFT's egenkapital er eksponeret for risici og kan anvendes til støtte for FFT's solvens, skal hele denne kapital forrentes, uden at der er grund til at opdele den i segmenter.

239 Selv om det måtte være sandt, at en del af FFT's egenkapital er knyttet til kapitalandele i FFNA og FFC, som allerede er blevet beskattet og derfor ikke længere er skattepligtige, har dette ingen indflydelse på den konstatering, at denne del af egenkapitalen også er eksponeret for risici og derfor bør være genstand for et risikoafkast.

240 Som det fremgår af 247. og 286. betragtning til den anfægtede afgørelse, ser Storhertugdømmet Luxembourg – ved at opdele egenkapitalen i segmenter i stedet for at anvende hele egenkapitalen som grundlag for at beregne forrentningen af kapitalen – bort fra den omstændighed, at hele egenkapitalen er nødvendig for at sikre finansieringsfunktionerne og, i givet fald, dække tabene i tilknytning til finansieringsaktiviteterne. Som Kommissionen har gjort opmærksom på i retsmødet, ville gearingsgraden mellem kapital og lånte beløb, hvis den ændredes fra [*fortroligt*]% til 1,3% eller 1,5%, være lavere end det, der kan accepteres for et kreditinstitut.

241 Det skal i øvrigt fremhæves, at FFT – således som Kommissionen vurderede i 247. betragtning til den anfægtede afgørelse, uden at Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt dette – varetager løbetidsændringer og fungerer som finansielt mellemled, idet selskabet optager lån på markederne for at dække koncernens finansieringsbehov. Som det fremgår af 43. betragtning til den anfægtede afgørelse, hidrører FFT's finansiering således fra instrumenter såsom udstedelse af obligationer, banklån med faste afdrag samt formålsbestemte og ikke-formålsbestemte kreditlinjer. Det må således konstateres – som Storhertugdømmet Luxembourg i øvrigt medgav i forbindelse med sin besvarelse af spørgsmål i retsmødet – at når FFT låner på markedet for at finansiere sine aktiviteter, tager de markedsaktører, hos hvilke det optager lån, selskabets samlede kapital i betragtning. Opdelingen af

egenkapitalen i segmenter i forhold til FFT's aktiviteter tager imidlertid ikke hensyn til, at selskabets skattepligtige fortjeneste varierer i forhold til dets låneomkostninger, der bl.a. afhænger af størrelsen af dets kapital.

242 For det andet er de tre segmenter, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, under alle omstændigheder kunstige.

243 Hvad angår det første segment, dvs. den egenkapital, der anvendes til at bære risiciene, skal det først og fremmest blot bemærkes, at hele FFT's egenkapital, som fastslået i præmis 238 ovenfor, er eksponeret for risici.

244 Derefter er det tilstrækkeligt at bemærke hvad angår det andet segment – dvs. den egenkapital, der er anvendt til kapitalandelene i FFNA og FFC – at den del af midlerne, der svarer til værdien af kapitalandelene i FFNA og FFC, ikke kan adskilles fra resten af FFT's egenkapital, eftersom kapitalen er fungibel. I modsætning til, hvad såvel Storhertugdømmet Luxembourg som FFT har gjort gældende i deres indlæg i retsmødet, vil den egenkapital, der er knyttet til besiddelsen af kapitalandelene i FFNA og FFC – selv om denne besiddelse ikke medfører noget skattepligtigt udbytte, eftersom FFNA's og FFC's udbytte allerede er blevet beskattet, før det blev udloddet til FFT i dets egenskab af holdingselskab – ikke desto mindre, ligesom den øvrige egenkapital, blive anvendt til at dække FFT's gæld i tilfælde af selskabets insolvens. Under disse omstændigheder er FFT's kapital, uanset om den kan knyttes til de kapitalandele, som selskabet besidder, eller ej, under alle omstændigheder eksponeret for risici, og der bør tages hensyn hertil ved beregningen af betalingen til FFT.

245 I øvrigt ville et moderselskabs andele i sine datterselskaber i en koncernintern sammenhæng reelt kunne opfattes som en form for kapitaltilførsel som alternativ til et koncerninternt lån. Således er forskellen mellem det andet og det første segment, som ifølge rapporten om koncerninterne afregningspriser svarer til den egenkapital, der er eksponeret for risici, bl.a. kreditrisiko og modpartsrisiko (58. betragtning til den anfægtede afgørelse), af denne grund ligeledes kunstig, for så vidt som begge segmenter i sidste instans kunne være udtryk for en koncernintern finansieringstransaktion, således som Storhertugdømmet Luxembourg i det væsentlige har bekræftet i retsmødet.

246 Endelig må det vedrørende det tredje segment, dvs. den egenkapital, der anvendes til at udøve funktionerne, bemærkes – således som Kommissionen anførte i 277. betragtning til den anfægtede afgørelse – at det svarer til den resterende egenkapital, der opnås ved at trække de to første segmenter fra den samlede egenkapital. Heraf følger, at dette segment, på grund af dets residuale karakter, reelt ikke svarer til nogen bestemt funktion eller aktivitet. Som Kommissionen med rette anførte i 265. betragtning til den anfægtede afgørelse, svarer dette segment i øvrigt ikke til nogen af de egenkapitalkomponenter, der normalt anvendes i beregningen af afkastkrav. Det skal desuden bemærkes, at [*fortroligt*]. Disse funktioner svarer til de funktioner, for hvilke betalingen til FFT – som godkendt i den omhandlede skatteafgørelse – beregnes. Det må følgelig konstateres, at denne opdeling i segmenter nødvendigvis er uhensigtsmæssig.

247 Det følger således af disse konstateringer, at Kommissionen ikke begik en fejl, da den i det væsentlige fandt, at opdelingen af egenkapitalen i segmenter var fejlagtig, og at der ved beregningen af risikoafkastet skulle tages hensyn til FFT's samlede egenkapital.

248 Storhertugdømmet Luxembourgs øvrige argumenter er ikke overbevisende.

249 For så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at FFT skulle have betalt det samme beløb i skat, hvis selskabets aktiviteter havde været fordelt på tre forskellige enheder, kan dette argument ikke tages til følge.

250 For det første – som fastslået i præmis 235 ovenfor – svarer de segmenter, hvori egenkapitalen er opdelt, ikke til de forskellige funktioner, der udøves af FFT. For det andet – som anført i præmis 241 ovenfor – tager de markedsaktører, hos hvilke FFT optager lån, hensyn til hele selskabets kapital, og dets lånekapacitet påvirker nødvendigvis dets finansieringsaktiviteter og dets fortjeneste. Det kan således ikke lægges til grund, at FFT skulle have betalt samme skattesats, hvis selskabets kapital var ejet af tre særskilte selskaber, således at aktiviteterne blev udøvet med forskelligt afkast. Som det er fastslået i præmis 240 ovenfor, ville FFT's egenkapital, der er knyttet til finansieringsaktiviteterne, i øvrigt være utilstrækkelig i forhold til de risici, som selskabet ville påtage sig, hvis der blev taget hensyn til disse. Under alle omstændigheder må dette argument forkastes, for så vidt som det vedrører en hypotetisk situation, der ikke er relevant for den situation, som er genstand for den foreliggende sag.

251 På baggrund af det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen korrekt fastslog, at der skulle have været taget hensyn til hele FFT's egenkapital med henblik på beregningen af betalingen for selskabets koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter.

3) Den anden fejl vedrørende hensyntagen til den hypotetiske lovbestemte egenkapital

252 Storhertugdømmet Luxembourg har i det væsentlige bestridt Kommissionens vurdering af, at det var fejlagtigt at tage hensyn til den hypotetiske lovbestemte egenkapital hvad angår risikoafkastet i forbindelse med FFT's koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter. I denne henseende har Storhertugdømmet Luxembourg bestridt Kommissionens vurdering, hvorefter det ikke er økonomisk rationelt at anvende et egenkapitalafkast på et grundlag, der udgøres af FFT's lovbestemte kapital, eftersom TNMM kræver, at egenkapitalen knyttet til FFT's forskellige funktioner vurderes, og har tilføjet, at Basel II-regelsættet og CAPM er internationale standarder.

253 Kommissionen har bestridt denne argumentation med den begrundelse, at FFT's beregning af beskatningsgrundlaget ud fra den hypotetiske lovbestemte kapital er dels fejlagtig dels inkonsekvent.

254 For det første skal det bemærkes, at Basel II-regelsættet – således som Kommissionen anførte i 254. og 262. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvilket Storhertugdømmet Luxembourg ikke har bestridt – definerer den lovbestemte egenkapital som en del af bankens eller finansieringsinstituttets aktiver vægtet i forhold til de enkelte aktivers underliggende risiko. Den lovbestemte egenkapital er således lovgiverens fastsættelse af minimumskapitalgrundlagskravet til banker og andre finansieringsinstitutter og giver ikke ret til den pågældende enheds fortjeneste eller til denne enheds risikoafkast.

255 For det andet skal det hvad angår Kommissionens principale vurdering af, at det i den omhandlede skatteafgørelse godkendte valg, som bestod i at tage hensyn til FFT's hypotetiske lovbestemte kapital, er fejlagtigt, bemærkes – således som Kommissionen har gjort gældende – at den lovbestemte egenkapital til forskel fra den bogførte egenkapital, der anvendes til FFT's finansieringsaktiviteter, ikke har nogen forbindelse til den fortjeneste, som en investor vil kræve af det selskab, som den pågældende har investeret i. Den lovbestemte egenkapital er således ikke en egnet indikator for den fortjeneste, som en bank eller et finansieringsinstitut har opnået, men alene opfyldelsen af en tilsynsbestemt forpligtelse, som er pålagt disse institutter. Den hypotetiske lovbestemte egenkapital, som fastsættes ved en analog anvendelse af Basel II-regelsættet, kan a fortiori ikke være en egnet indikator for fastsættelsen af afkastet på den risiko, som FFT's kapital er eksponeret for.

256 Ingen af de argumenter, som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført, kan rejse tvivl om denne konstatering.

257 For det første begrunder den omstændighed, som Storhertugdømmet Luxembourg har påberåbt sig som svar på Rettens spørgsmål i retsmødet, nemlig at skattemyndighederne var i tvivl om, hvorvidt FFT var korrekt kapitaliseret, ikke, at den hypotetiske lovbestemte egenkapital er blevet anvendt som indikator for fortjenestens størrelse.

258 For det andet skal Storhertugdømmet Luxembourgs argument om, at FFT som finansieringsselskab var forpligtet til at råde over en minimumskapital i overensstemmelse med cirkulæret, forkastes som irrelevant. Som Kommissionen har anført, skal det således blot bemærkes, at en sådan pligt ikke begrunder, at den minimumskapital, som holdes i overensstemmelse hermed, udgør en egnet indikator for fortjenestens størrelse, idet en lovbestemt forpligtelse ikke afspejler de andele af fortjenesten, der er opnået.

259 For det tredje skal det vedrørende Kommissionens subsidiære vurdering, hvorefter det er inkonsekvent at anvende den hypotetiske lovbestemte egenkapital som grundlag for at bestemme afkastet af den bogførte egenkapital, i modsætning til afkastet af den lovbestemte egenkapital, for det første konstateres, at selv hvis det antages, at det var korrekt udelukkende at anvende den hypotetiske lovbestemte egenkapital som indikator for fortjenestens størrelse, har Storhertugdømmet Luxembourg ikke givet nogen overbevisende forklaring, der begrunder den anvendte metodes inkonsekvens.

260 Som Kommissionen redegjorde for i 253. og 254. betragtning til den anfægtede afgørelse, er egenkapitalafkastet et rentabilitetsnøgletal. Ved at tage hensyn til den bogførte egenkapital er det muligt at opstille nettofortjenesten, som udgør afkastet til aktionærerne, hvorimod den lovbestemte egenkapital ikke afspejler nogen ret til selskabets fortjeneste, men alene repræsenterer de midler, som et reguleret selskab skal have.

261 Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter om, at den metode, der er anvendt til at fastsætte egenkapitalafkastet, ikke er »inkonsekvent«, dels fordi den giver mulighed for at tage hensyn til FFT's forskellige aktiviteter, dels fordi Basel II-regelsættet er en international reference ligesom CAPM, skal forkastes som irrelevante i denne henseende. Ingen af disse argumenter kan således forklare, hvorfor den lovbestemte egenkapital kan anvendes til at bestemme afkastet af den bogførte egenkapital.

262 For det andet skal det ligeledes bemærkes – således som Kommissionen fastslog i 263. betragtning til den anfægtede afgørelse – for så vidt som sammenligningen i rapporten om koncerninterne afregningspriser, med henblik på beregningen af CAPM, af FFT med 66 selskaber udvalgt af skatterådgiveren ikke er baseret på disse 66 selskabers hypotetiske lovbestemte egenkapital, at valget af FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital som indikator for fortjenestens størrelse er inkonsekvent.

263 I lyset af ovenstående betragtninger skal det fastslås, at Kommissionen med rette fandt, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke burde have anvendt FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital som grundlag for beregningen af risikoafkastet.

264 Eftersom det er fastslået, at Kommissionen med rette fandt, at den hypotetiske lovbestemte egenkapital ikke kunne anvendes med henblik på beregningen af betalingen til FFT, er det ufornødent at behandle Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter, der har til formål at bestride Kommissionens vurdering, hvorefter beregningen af FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital var fejlagtig (den tredje fejl). Som det fremgår af 276. betragtning til den anfægtede afgørelse, er Kommissionens argumentation i denne henseende subsidiær og støttes på den urigtige forudsætning, at den hypotetiske lovbestemte egenkapital kunne anvendes som indikator for fortjenestens størrelse med henblik på beregningen af FFT's risikoafkast.

4) Den fjerde fejl vedrørende manglende hensyntagen til FFT's kapitalandele

265 Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt Kommissionens vurdering, hvorefter der i beregningen af betalingen for FFT's koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter skulle have været taget hensyn til den kapital, der er knyttet til FFT's kapitalandele i FFC og FFNA.

266 Storhertugdømmet Luxembourg har for det første gjort gældende, at Kommissionen burde have anset forrentningen af kapitalandelene i FFNA og FFC for pr. definition at ligge uden for anvendelsesområdet for afregningspriser. Udbyttet fra kapitalandelene er således fritaget for skat, og denne finansiering er ikke forbundet med en økonomisk byrde, som heller ikke kan fratrækkes.

267 Endvidere har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at alle finansieringskilder ifølge luxembourgsk ret – i modsætning til, hvad Kommissionen anførte i 282 betragtning til den anfægtede afgørelse – så vidt muligt skal knyttes til hvert selskabsaktiv. FFT's andele er således finansieret af egenkapitalen, med et beløb på 165 244 000 EUR, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for afregningspriser og ikke skal medtages i beregningen vedrørende afkastet med hensyn til FFT's risici i forbindelse med selskabets koncerninterne finansieringsaktivitet.

268 Desuden har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at anvendelsen af Basel II-regelsættet giver mulighed for at udelukke kapitalandele i andre kreditinstitutter. For så vidt som Kommissionen i 281. betragtning til den anfægtede afgørelse forkastede dette argument med den begrundelse, at FFT ikke var et kreditinstitut, er denne tilgang ifølge Storhertugdømmet Luxembourg inkonsekvent i forhold til den øvrige del af den anfægtede afgørelse, i hvilken Kommissionen anvendte Basel II-regelsættet.

269 Desuden har Storhertugdømmet Luxembourg bestridt Kommissionens vurdering i 286. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvori den i det væsentlige anførte, at andelene i FFNA og FFC ikke kunne fradrages i den bogførte egenkapital, da dette ville medføre et fald i FFT's gearingsgrad, som svarer til forholdet mellem gæld og egenkapital, på [*fortroligt*]%, idet der tages hensyn til disse kapitalandele [*fortroligt*] af den gennemsnitlige gældsætningsgrad for europæiske banker – på 2,9% eller 3,3%, afhængigt af den anvendte stikprøve af banker. For det første er den af Kommissionen anvendte stikprøve af banker og det fremkomne gennemsnit på ingen måde et bestemmende benchmark, idet andre banker har højere gældsætningsgrader. For det andet skulle der ikke have været taget hensyn til den individuelle bogførte egenkapital, men til den konsoliderede bogførte egenkapital. Desuden er den af Kommissionen anvendte stikprøve af banker ikke repræsentativ.

270 Endelig er Kommissionens sammenligning med Fiat Finance SpA (herefter »FF«), et likviditetsselskab etableret i Italien, i 288. betragtning til den anfægtede afgørelse efter Storhertugdømmet Luxembourgs opfattelse hverken relevant eller afgørende. Storhertugdømmet Luxembourg har i denne forbindelse bestridt, at den samme metode skulle anvendes på FF som på FFT, dvs. metoden, hvor kapitalandele fradrages i egenkapitalen, da dette ville have ført til en negativ kapital for FF. Dels er FF et italiensk, og ikke et luxembourgsk, skattesubjekt. Dels var det eneste, Kommissionen påviste, at kapitalandelene i FF's tilfælde var blevet finansieret af gæld.

271 Det skal indledningsvis fastslås, at Kommissionen i 277.-290. betragtning til den anfægtede afgørelse i det væsentlige vurderede, at Storhertugdømmet havde anlagt et urigtigt skøn ved at adskille »egenkapitalen til dækning af finansielle investeringer i FFNA og FFC«, som FFT havde vurderet til 165 244 000 EUR (tabel 2 i den anfægtede afgørelse), og sætte afkastet heraf til nul. Dette medførte ifølge Kommissionen en nedsættelse af den skat, som FFT skulle betale.

272 Det skal ligeledes bemærkes, at det er ubestridt, at sigtet med den metode, som var godkendt af Storhertugdømmet Luxembourg i den omhandlede skatteafgørelse, er – med henblik på fastsættelsen af den skat, som FFT skal betale – at fastsætte den betaling, som dette selskab ville have opnået for sine koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter, hvis det havde drevet virksomhed på

markedsvilkår. Den pågældende metode består i en beregning af kapitalafkastet. I denne sammenhæng kunne den omstændighed, at FFT i sin egenskab af holdingselskab ikke skal betale skat af det udbytte, som selskabet modtager fra FFNA og FFC, der – hvilket er ubestridt – skal betale skat af udbyttet, ganske vist give anledning til at antage, at der ved fastsættelsen af den skat, som FFT skulle betale, hvis selskabet drev virksomhed ud fra armslængdeprincippet, ikke skal tages hensyn til den kapital, som er knyttet til disse kapitalandele. Af de følgende grunde kan denne antagelse imidlertid ikke tiltrædes.

273 For det første skal det bemærkes – således som Kommissionen med rette anførte i 282. betragtning til den anfægtede afgørelse – at egenkapitalen er fungibel. I tilfælde af FFT's insolvens vil kreditorerne blive godtgjort på grundlag af hele egenkapitalen. I modsætning til, hvad såvel Storhertugdømmet Luxembourg som FFT har gjort gældende i deres indlæg i retsmødet, vil den egenkapital, der er knyttet til besiddelsen af kapitalandelene i FFNA og FFC – selv om denne besiddelse ikke medfører noget skattepligtigt udbytte, eftersom deres udbytte allerede er blevet beskattet, før det blev udloddet til FFT i dets egenskab af holdingselskab – ikke desto mindre, ligesom den øvrige egenkapital, i tilfælde af FFT's insolvens blive anvendt til at dække selskabets gæld. Under disse omstændigheder er FFT's kapital, uanset om den kan knyttes til de kapitalandele, som selskabet besidder, eller ej, under alle omstændigheder eksponeret for risici, og der bør tages hensyn hertil ved beregningen af betalingen til FFT – også selv om kapitalandelene i FFNA og FFC ikke medfører nogen skattepligtig indkomst.

274 For det andet skal det fremhæves – som Kommissionen med rette har anført – at Storhertugdømmet Luxembourg ikke har godtgjort, at de øvrige selskaber, som den sammenlignede FFT med, har fratrukket deres kapitalandele i filialer i deres kapital, eller at det ikke er almindeligt, at finansieringsinstitutter, der opererer på markedet, har sådanne kapitalandele. Under disse omstændigheder fandt Kommissionen med rette, at udelukkelsen af FFT's kapitalandele i selskabets to filialer ikke kunne føre til en passende sammenligning mellem FFT og andre selskaber, der opererer på markedet.

275 For det tredje skal det fastslås, at FFT, selv hvis det antages, at principperne i Basel II-regelsættet blev anvendt i den foreliggende sag, ikke ville opfylde betingelsen for at fradrage en del af selskabets egenkapital svarende til dets kapitalandele i FFNA og FFC, nemlig at FFT, FFNA og FFC ikke er genstand for konsoliderede regnskaber i Luxembourg. Som Kommissionen gjorde opmærksom på i 112. og 281. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som Storhertugdømmet Luxembourg bekræftede som svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, havde FFT konsoliderede regnskaber i Luxembourg.

276 For det fjerde bemærkes, at selv om Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt, at FFT's gearingsgrad skal sammenlignes med den stikprøve af banker, som Kommissionen anvendte, har Storhertugdømmet Luxembourg imidlertid ikke fremført noget argument eller fremlagt noget bevis med henblik på at forklare, hvorfor – såfremt det skal lægges til grund, at der ikke skal tages hensyn til egenkapitalen til dækning af de finansielle investeringer i FFNA og FFC, selv om den udgør næsten 60% af FFT's samlede egenkapital (tabel 2 i den anfægtede afgørelse) – denne gearingsgrad ikke ville være væsentligt lavere end den, Kommissionen identificerede, og endog den, som Storhertugdømmet Luxembourg selv anvendte.

277 For så vidt som gearingsgraden beregnes i forhold til egenkapitalen, må det konstateres, at mens den gearingsgrad på [*fortroligt*]%, som Kommissionen identificerede, [*fortroligt*], hvor der var taget hensyn til hele FFT's egenkapital, [*fortroligt*], hvis der ikke var taget hensyn til den del af egenkapitalen, der svarede til kapitalandelene i FFNA og FFC. Dette må fastslås at være tilfældet, uanset om markedsstandarden er 2,9% eller 3,3%, som identificeret af Kommissionen, eller endog 4-4,5%, som det fremgår af den stikprøve af gearingsgrader, som Storhertugdømmet Luxembourg anvendte.

278 I lyset af de ovenfor i præmis 271-277 fremsatte betragtninger må det fastslås, at Kommissionen med føje fandt, at Storhertugdømmet Luxembourg med urette havde undladt at medtage en del af FFT's egenkapital, svarende til selskabets kapitalandele i dets filialer, i den kapital, hvortil der skulle tages hensyn med henblik på at fastsætte betalingen til FFT for selskabets koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter.

279 Det følger af de ovenfor i præmis 209-278 fremsatte konstateringer, at Kommissionen med rette fastslog, at der skulle have været taget hensyn til hele FFT's egenkapital med henblik på beregningen af betalingen til FFT, og at der skulle have været anvendt én fælles procentsats. Under alle omstændigheder var det ligeledes korrekt at fastslå, at den metode, der bestod i dels at anvende FFT's hypotetiske lovbestemte egenkapital dels at undlade at medtage FFT's kapitalandele i FFNA og FFC i den kapital, der skulle forrentes, ikke gav mulighed for at opnå et armslængderesultat.

280 Under disse omstændigheder må det konstateres, at den af Storhertugdømmet Luxembourg godkendte metode minimerede betalingen til FFT, som danner grundlag for fastsættelsen af den skat, som selskabet skal betale, uden at det er fornødent at tage stilling til Storhertugdømmet Luxembourgs klagepunkter med hensyn til den femte fejl, som Kommissionen identificerede, vedrørende afkastkravet. Den omstændighed alene, at størrelsen af den kapital, der skal forrentes, blev undervurderet, er således tilstrækkelig til, at det i den foreliggende sag kan fastslås, at der er tale om en fordel.

281 For det første er forholdet mellem den kapital, hvortil der faktisk er taget hensyn med den i den omhandlede skatteafgørelse anvendte metode, og den samlede egenkapital af en sådan størrelsesorden, at fejlen i fastsættelsen af den kapital, der skal forrentes, nødvendigvis fører til en nedsættelse af FFT's skattebyrde uanset størrelsen af den anvendte fælles afkastsats. Den hypotetiske lovbestemte kapital på 28 mio. EUR udgør således kun ca. 10% af den samlede egenkapital, som er på 287 mio. EUR.

282 For det andet består den metode til fastsættelse af betalingen for FFT's koncerninterne finansierings- og likviditetsaktiviteter, der er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse – som fastslået i præmis 211 ovenfor – af to trin, dvs. for det første fastsættelsen af størrelsen af den kapital, der skal forrentes, og for det andet fastsættelsen af den afkastsats, der skal anvendes. I det første trin sondrer den metode, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, mellem tre forskellige beløb, hvorpå der anvendes tre forskellige satser, der fastsættes efter forskellige metoder. Eftersom det første trin i denne beregning er behæftet med fejl, er det følgelig ufornødent at behandle det andet trin i beregningen. Idet det er fastslået, at der var en fejl i det første trin af den metode, som er godkendt i den omhandlede skatteafgørelse, er det ufornødent at undersøge, om der eventuelt er fejl i beregningen af afkastsatsen, som udgør andet trin af denne metode. Storhertugdømmet Luxembourg burde have foretaget en fuldstændig genberegning af afkastet på grundlag af størrelsen af den kapital, hvortil der skulle have været taget hensyn. I øvrigt fremgår det af 311. betragtning til den anfægtede afgørelse, at en korrekt beregning af FFT's beskatningsgrundlag skulle have været foretaget ved anvendelse af en fælles sats på hele selskabets bogførte egenkapital.

283 Hvad angår afkastsatsen skal det bemærkes, at parterne er uenige om, hvorvidt den bør være 10%, således som Kommissionen har gjort gældende, eller 6,05%, som Storhertugdømmet Luxembourg har hævdet (304. betragtning til den anfægtede afgørelse). Selv hvis det antages, at den laveste sats finder anvendelse, ville betalingen til FFT som følge heraf stadig være betydeligt højere end den, der blev godkendt i den omhandlede skatteafgørelse. Denne sats, der svarer til satsen anvendt på det første segment, ville således blive anvendt på hele egenkapitalen, der repræsenterer et beløb, der er 10 gange højere end det beløb, hvorpå denne sats blev anvendt i henhold til den omhandlede skatteafgørelse. Det må i denne sammenhæng under alle omstændigheder bemærkes, at ingen af Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter vedrørende afkastsatsen kan rejse tvivl om Kommissionens konstatering med hensyn til eksistensen af en fordel.

284 Som følge heraf finder Retten det ufornødent – selv om Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt den femte fejl, som Kommissionen identificerede, vedrørende afkastsatsen (jf. præmis 194 ovenfor) – at undersøge, om der er grundlag for disse argumenter.

285 Under disse omstændigheder må samtlige klagepunkter, som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført vedrørende Kommissionens undersøgelse af metoden til fastsættelse af betalingen til FFT, forkastes.

286 Det følger af konstateringerne i præmis 211-285 ovenfor, at Kommissionen korrekt fandt, at den omhandlede skatteafgørelse havde godkendt en metode til fastsættelse af betalingen til FFT, som ikke gav mulighed for et armslængderesultat, og som resulterede i en nedsættelse af FFT's skattebyrde. Den fastslog følgelig med rette – i sit principale ræsonnement – at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel.

3. Kommissionens subsidiære begrundelse, hvorefter den omhandlede skatteafgørelse udgjorde en undtagelse fra artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og fra cirkulæret

287 Konstateringen i præmis 286 ovenfor, hvorefter Kommissionen ikke begik en fejl i forbindelse med sin principale begrundelse, er i sig selv tilstrækkelig til at fastslå, at Kommissionen godtgjorde, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel. Retten anser det dog for hensigtsmæssigt for fuldstændighedens skyld at undersøge Kommissionens subsidiære begrundelse, hvorefter den omhandlede skatteafgørelse udgjorde en undtagelse fra artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og fra cirkulæret.

288 I denne henseende bemærker Retten, at Storhertugdømmet Luxembourg i forbindelse med sit første anbringendes andet led har gjort gældende, at den omhandlede skatteafgørelse er i overensstemmelse med armslængdeprincippet som fastsat i luxembourgsk lovgivning.

289 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

290 I denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen i afsnit 7.2.4 i den anfægtede afgørelse med overskriften »Subsidiær begrundelse: selektiv fordel som følge af en undtagelse fra artikel 164 i [loven om indkomstbeskatning] og/eller cirkulæret« (315.-317. betragtning til den anfægtede afgørelse) subsidiært fandt, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel, med den begrundelse, at den afveg fra armslængdeprincippet i luxembourgsk ret, som er fastsat i artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og i cirkulæret (jf. 316. og 317. betragtning til den anfægtede afgørelse).

291 Kommissionen anførte således følgende i 316. betragtning til den anfægtede afgørelse:

»Subsidiært [giver] den [omhandlede] skatteafgørelse ligeledes FFT en selektiv fordel inden for rammerne af den mere begrænsede referenceordning, der består af koncernselskaber, som anvender koncerninterne afregningspriser, og som henhører under artikel 164, stk. 3, i [loven om indkomstbeskatning] og cirkulæret. Denne bestemmelse forankrer armslængdeprincippet i luxembourgsk skatteret, hvorefter betalingen for transaktioner mellem selskaber i samme koncern skal være på et niveau, der ville blive accepteret af uafhængige selskaber, som forhandler under sammenlignelige omstændigheder og på armslængdevilkår. Cirkulærets afsnit 2 indeholder navnlig en beskrivelse af armslængdeprincippet som defineret i OECD's retningslinjer for koncerninterne afregningspriser og gennemført i national ret.«

292 Endvidere gjorde Kommissionen i 317. betragtning til den anfægtede afgørelse opmærksom på, at den allerede, i den nævnte afgørelses afsnit 7.2.2, havde påvist, at den omhandlede skatteafgørelse ikke gav mulighed for at føre til en pålidelig tilnærmelse til et armslængderesultat. På grundlag af denne konstatering konkluderede den, at den omhandlede skatteafgørelse »også indeb[ar] en selektiv fordel i

henhold til den mere begrænsede referenceordning i artikel 164, stk. 3, [i loven om indkomstbeskatning] eller i cirkulæret, da den resultere[de] i en nedsættelse af den skat, som FFT [skulle] betale i forhold til den situation, hvor armslængdeprincippet i denne bestemmelse var blevet korrekt anvendt«.

293 Det fremgår tydeligt af 316. og 317. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen konkluderede, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en selektiv fordel, eftersom den resulterede i en nedsættelse af den skat, som selskabet skulle betale, i forhold til den situation, hvor armslængdeprincippet i artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og i cirkulæret var blevet anvendt korrekt.

294 Det skal dog bemærkes, at Kommissionen lagde sin undersøgelse af den omhandlede skatteafgørelse i forbindelse med sin principale analyse til grund for denne konklusion. Den bekræftede således, at den allerede, i den anfægtede afgørelses afsnit 7.2.2, havde påvist, at den omhandlede skatteafgørelse ikke gav mulighed for at føre til en pålidelig tilnærmelse til et armslængderesultat.

295 Hvad dette angår skal det for det første bemærkes, at artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning bestemmer, at »[m]askeret avancefordeling skal medtages i den skattepligtige fortjeneste«, og at »[d]er [...] navnlig [er] tale om maskeret avancefordeling, når selskabsdeltagere, medlemmer eller partnere direkte eller indirekte indrømmes fordele af et selskab eller en forening, som de normalt ikke ville have fået i anden egenskab«. Desuden bestemmer cirkulæret, i punkt 2, at »[h]vis der er leveret en koncernintern tjenesteydelse, skal det – som for alle andre former for koncerninterne afregninger – bestemmes, om den aftalte betaling er i overensstemmelse med armslængdeprincippet, dvs. svarer til den pris, der kunne være anvendt og accepteret af uafhængige selskaber under sammenlignelige omstændigheder«. Det følger heraf, at artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret bestemmer, at koncernintern betaling skal fastsættes på samme måde som, hvis prisen for disse transaktioner var aftalt mellem uafhængige virksomheder. Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har i øvrigt ikke bestridt Kommissionens vurdering i 75. betragtning til den anfægtede afgørelse af, at disse bestemmelser forankrer armslængdeprincippet i luxembourgsk ret.

296 For det andet bemærkes, at cirkulæret henviser til artikel 9 i OECD's modeloverenskomst og OECD's retningslinjer som en international referencestandard for fastsættelsen af afregningspriser. I forbindelse med sin principale analyse af den selektive fordel henviste Kommissionen i vid udstrækning til OECD's retningslinjer, bl.a. med henblik på at identificere de fem fejl i metoden til fastsættelse af betalingen til FFT. Kommissionen kunne følgelig anvende den samme analysemetode både i sin principale analyse og i sin subsidiære analyse.

297 På baggrund af omstændighederne i den foreliggende sag skal det følgelig konkluderes, at Kommissionen ikke begik en fejl, da den lagde til grund, at den kunne anvende den analyse, som den havde foretaget vedrørende armslængdeprincippet som beskrevet i den anfægtede afgørelse – der bestod i fastsættelsen af betalingen til FFT – med henblik på at konkludere, at den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en fordel, eftersom selskabet havde betalt mindre skat, end det skulle have betalt i henhold til artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret.

298 Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter om, at den omhandlede skatteafgørelse er i overensstemmelse med luxembourgsk ret, kan ikke rejse tvivl om konstateringen i præmis 297 ovenfor. Disse argumenter er således allerede blevet forkastet i præmis 226 og 227 ovenfor.

299 Det følger af samtlige disse betragtninger, at Kommissionen med rette fandt, at den omhandlede skatteafgørelse under alle omstændigheder gav FFT en selektiv fordel, eftersom den resulterede i en nedsættelse af FFT's skattebyrde i forhold til den skat, som selskabet skulle have betalt i henhold til artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret.

4. Anbringendet om, at der ikke foreligger en fordel på koncernniveau

300 Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der er tale om en fordel på koncernniveau i Fiat/Chrysler-koncernen, og således har tilsidesat begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF samt artikel 107 TEUF.

301 Storhertugdømmet Luxembourg er nærmere bestemt af den opfattelse, at den anfægtede afgørelses begrundelse er åbenbart mangelfuld og selvmodsigende, idet Kommissionen i 314. betragtning til afgørelsen afviste at tage hensyn til dens virkninger på koncernniveau i Fiat/Chrysler-koncernen, samtidig med at den – i 342. og 344. betragtning til den nævnte afgørelse – henviste til virkningerne af denne fordel med henblik på at angive denne koncern som modtageren af den omhandlede angivelige støtte.

302 Storhertugdømmet Luxembourg har for det første gjort gældende, at eventuelle omkostninger båret af de øvrige filialer, f.eks. højere skat, til forskel fra de faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til kendelse af 31. august 2010, France Télécom mod Kommissionen (C-81/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2010:475, præmis 43), ikke er »uden relation« til den fordel, som FFT angiveligt fik. For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg med henvisning til dom af 17. december 2015, Spanien m.fl. mod Kommissionen (T-515/13 og T-719/13, EU:T:2015:1004, præmis 115 og 116), foreholdt Kommissionen, at den hverken undersøgte eller begrundede, hvorledes Fiat/Chrysler-koncernen reelt havde fået en fordel.

303 FFT har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107 TEUF, idet den undlod at tage hensyn til den omhandlede skatteafgørelses virkning på hele Fiat/Chrysler-koncernen med henblik på at afgøre, om FFT og Fiat/Chrysler-koncernen havde fået en fordel.

304 For det første har FFT anført, at Kommissionen i 155. betragtning til Kommissionens afgørelse 2011/276/EU af 26. maj 2010 om statsstøtte i form af et forlig om afgifter iværksat af Belgien til fordel for virksomheden Umicore S.A. (tidligere »Union Minère S.A.«) (Statsstøtte C 76/03 (ex NN 69/03)) (EUT 2011, L 122, s. 76, herefter »Umicore-afgørelsen«) anerkendte, at de nationale skattemyndigheder burde have skønsbeføjelser i forbindelse med vurderingen af afregningspriser. Den påståede fordel til FFT er ikke uforholdsmæssig og er alene resultat af disse skønsbeføjelser.

305 For det andet har FFT gjort gældende, at Kommissionen i 314. betragtning til den anfægtede afgørelse med urette vurderede, at det ikke skulle undersøges, hvorvidt den omhandlede skatteafgørelses virkning var neutral på koncernniveau. FFT har således gjort gældende, at selv hvis transaktionerne mellem dette selskab og et andet selskab i koncernen havde givet det en højere fortjenstmargen i Luxembourg, ville dette betyde, at det andet selskab i Fiat/Chrysler-koncernen havde haft ret til et tilsvarende højere fradrag af renteudgifter.

306 Desuden har FFT gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er selvmodsigende, eftersom Kommissionen på den ene side konkluderede, at skattefordelen kommer hele koncernen til gode, og på den anden side afviste at tage hensyn til foranstaltningens virkning på hele koncernen. FFT har således gjort gældende, at virkningerne af foranstaltningen i den foreliggende sag – til forskel fra de faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til dom af 30. november 2009, Frankrig og France Télécom mod Kommissionen (T-427/04 og T-17/05, EU:T:2009:474) – neutraliseres på koncernnivau, og at der således ikke er nogen fordel.

307 I øvrigt har FFT gjort gældende, at de syv domme, som Kommissionen henviste til, ikke understøtter det standpunkt, at det ikke tilkommer den at kontrollere, om der foreligger en fordel på koncernniveau i Fiat/Chrysler-koncernen.

308 I denne forbindelse har FFT anført, at betydningen af virkningen på Fiat/Chrysler-koncernen med henblik på at fastslå, om den omhandlede skatteafgørelse medførte en fordel, illustreres af de vanskeligheder, som denne koncern har haft, eftersom de italienske skattemyndigheder fandt, at FFT's skattepligtige overskud var for højt til, at det kunne anses for at være opnået på armslængdevilkår. Som følge heraf havde FFT overvurderet sit skattepligtige overskud og betalt for meget selskabsskat i Luxembourg.

309 Endelig har FFT vedrørende de forskellige spørgsmål om metode givet udtryk for den opfattelse, at Kommissionen burde have anvendt et proportionalitetskriterium til at afgøre, om den omhandlede skatteafgørelse gav selskabet en fordel. I øvrigt har FFT gjort gældende, at selskabet uforbeholdent støtter Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter i sag T-755/15 vedrørende metoden til fastsættelse af dets betaling, hvorved Storhertugdømmet Luxembourg har bestridt de af Kommissionen identificerede fejl.

310 Kommissionen er ikke enig i disse argumenter.

311 Det skal indledningsvis bemærkes, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke sondrer mellem sine argumenter, hvad enten de er fremført med henblik på at godtgøre en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF eller en begrundelsesmangel i denne henseende. Det skal dog bemærkes, at dets argumenter i det væsentlige har til formål dels at godtgøre en begrundelsesmangel, for så vidt som den anfægtede afgørelse var inkonsekvent, dels en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, for så vidt som Kommissionen, både ifølge Storhertugdømmet Luxembourg og FFT, ikke kunne konkludere, at FFT og Fiat/Chrysler-koncernen havde fået en fordel.

312 Hvad for det første angår argumentet om, at den anfægtede afgørelse er inkonsekvent, skal det dels bemærkes, at Kommissionen i 314. betragtning til den anfægtede afgørelse i det væsentlige konkluderede, at FFT var blevet indrømmet en selektiv fordel, for så vidt som selskabets skattebyrde i Luxembourg var blevet nedsat. I denne forbindelse anførte Kommissionen ligeledes i denne betragtning, at den omstændighed, at denne nedsættelse af skatten i Luxembourg medførte en større skattebyrde i en anden medlemsstat, ikke har nogen indflydelse på kvalificeringen af denne støtteforanstaltning.

313 For det andet vurderede Kommissionen i 341.-345. betragtning til den anfægtede afgørelse, at selv om den omhandlede skatteafgørelse gav FFT en selektiv fordel efter artikel 107, stk. 1, TEUF, omfattede den fordelagtige skattemæssige behandling, som blev indrømmet FFT, den pågældende koncern som helhed, for så vidt som FFT og Fiat/Chrysler-koncernen udgjorde en økonomisk enhed. Kommissionen præciserede i denne forbindelse, at eftersom det beløb, som FFT betalte i skat, havde indflydelse på prisvilkårene for de koncerninterne lån, som FFT ydede til selskaberne i den pågældende koncern, medførte nedsættelserne af FFT's skattebyrde en reduktion af priserne for selskabets koncerninterne lån.

314 Det må således – hvad angår betingelsen om eksistensen af en fordel, som i henhold til den ovenfor i præmis 118 anførte retspraksis udgør den tredje betingelse for, at det kan fastslås, at der er tale om statsstøtte – konstateres, at der ikke er nogen inkonsekvens i Kommissionens vurderinger i den anfægtede afgørelse med hensyn til fastlæggelsen af, hvem der er støttemodtageren, idet modtageren i det væsentlige er identificeret som FFT, direkte, og Fiat/Chrysler-koncernen, indirekte, for så vidt som FFT udgør en økonomisk enhed, og følgelig en virksomhed som omhandlet i statsstøttereglerne, sammen med Fiat/Chrysler-koncernen.

315 Storhertugdømmet Luxembourgs første klagepunkt om manglende begrundelse skal således forkastes som ugrundet.

316 Hvad angår klagepunktet om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107 TEUF, idet den fandt, at FFT og Fiat/Chrysler-koncernen havde fået en fordel, skal det for det første fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg – således om Kommissionen har anført – ikke har fremført noget argument, som godtgør, at Fiat/Chrysler-koncernen og FFT ikke udgør en økonomisk enhed i statsstøttereglernes forstand. Under alle omstændigheder er FFT – som Kommissionen anførte i 342. betragtning til den anfægtede afgørelse – fuldt ud kontrolleret af Fiat SpA, der kontrollerer Fiat/Chrysler-koncernen. Enhver fordel til FFT vil derfor være til fordel for hele denne koncern, navnlig såfremt den – som Kommissionen har gjort gældende, hvilket ikke er bestridt af Storhertugdømmet Luxembourg – medfører gunstigere vilkår for lån, som FFT bevilger til koncernens øvrige selskaber, på grund af den nedsættelse af skattebyrden, som FFT drager fordel af.

317 Desuden må det under alle omstændigheder – selv hvis det antages, at denne faktor kan være relevant – konstateres, at hverken Storhertugdømmet Luxembourg eller FFT har godtgjort, at den skattenedsættelse, som dette selskab drager fordel af i Luxembourg, »neutraliseres« af skatteforhøjelser i andre medlemsstater.

318 Selv om dette var tilfældet, ville en sådan »neutralisering« i øvrigt ikke give mulighed for at fastslå, at FFT eller Fiat/Chrysler-koncernen ikke har fået en fordel i Luxembourg. Det må således fastslås, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en fordel i forbindelse med en skatteforanstaltning, afgøres i forhold til de normale skatteregler, således at en anden medlemsstats skatteregler ikke er relevante (jf. analogt dom af 11.11.2004, Spanien mod Kommissionen, C-73/03, ikke trykt i Sml., EU:C:2004:711, præmis 28). Når det er blevet godtgjort, at en integreret virksomhed i henhold til en skatteforanstaltning, der er indrømmet af en medlemsstat, har opnået en nedsættelse af den skattebyrde, som den normalt skulle have båret i henhold til de normale skatteregler, har den skattemæssige situation for en anden virksomhed i koncernen i en anden medlemsstat følgelig ikke nogen indflydelse på spørgsmålet, om der er tale om en fordel. Af den samme grund – endog uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt de dokumenter, som FFT har indgivet efter replikken med henblik på at godtgøre, at der er indledt en voldgiftsprocedure for at undgå dobbeltbeskatning af FFT i Luxembourg og i Italien, kan antages til realitetsbehandling – må FFT's argument, hvorefter, i det væsentlige, selskabets indtægt under alle omstændigheder beskattes enten i Italien eller i Luxembourg, og at det derfor ikke har fået en fordel, forkastes som ugrundet.

319 Ingen af de argumenter, som Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har fremført i denne henseende, kan rejse tvivl om denne konstatering.

320 For det første – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne henvise til kendelse af 31. august 2010, France Télécom mod Kommissionen (C-81/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2010:475, præmis 43), for så vidt som den ikke undersøgte, om Fiat/Chrysler-koncernen reelt havde fået en fordel – skal dette argument forkastes som ugrundet. Det er således i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at Kommissionen i 343. betragtning til den anfægtede afgørelse vurderede, at enhver særbehandling af FFT nødvendigvis var til fordel for koncernens øvrige selskaber, for hvilke selskabet fakturerede afregningspriser.

321 For det andet skal det, for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har påberåbt sig dom af 17. december 2015, Spanien m.fl. mod Kommissionen (T-515/13 og T-719/13, EU:T:2015:1004, præmis 115 og 116), med henblik på at godtgøre, at Kommissionen burde have undersøgt, om Fiat/Chrysler-koncernen reelt havde fået en fordel, bemærkes – ud over den omstændighed, at denne dom blev ophævet af Domstolen (dom af 25.7.2018, Kommissionen mod Spanien m.fl., C-128/16 P, EU:C:2018:591) – at de faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til denne dom, under alle omstændigheder ikke har nogen forbindelse med de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

322 I dom af 17. december 2015, Spanien m.fl. mod Kommissionen (T-515/13 og T-719/13, EU:T:2015:1004), fastslog Retten således, at Kommissionen havde begået en fejl ved at fastslå, at modtagerne af en støtte var de økonomiske interessegrupper (ØIG) og deres medlemmer, selv om det ikke kunne godtgøres, at deres medlemmer, som var de eneste, der var omfattet af tilbagesøgningskravet, fik selektive fordele.

323 I den foreliggende sag har Kommissionen i tilstrækkelig grad godtgjort, at ikke alene FFT, men også alle de øvrige selskaber, som indgår i koncernen og handler med FFT, havde fordel af den skattefordel, som FFT gav dem, henset til dens virkning på priserne for selskabets koncerninterne lån. Storhertugdømmet Luxembourgs argument i denne henseende må derfor forkastes som ugrundet.

324 For det tredje – for så vidt som Kommissionen efter FFT's opfattelse skulle have anvendt et proportionalitetskriterium til at afgøre, om den omhandlede skatteafgørelse medførte en fordel, bl.a. henset til Umicore-afgørelsen – skal dette argument forkastes som ugrundet. Det skal således for det første bemærkes, at Kommissionen ikke er bundet af sin afgørelsespraksis. For det andet har Kommissionen – således som den fremhævede i Umicore-afgørelsen – anerkendt, at skattemyndighederne har et vist skøn i forbindelse med en transaktion, der bringer en tvist til ophør, således at det er muligt at undgå en eventuelt lang eller uvis retssag, men ikke i forbindelse med en skatteafgørelse, der fastsætter den skat, som et selskab skal betale i fremtiden.

325 Det fremgår af det ovenstående, at det tredje anbringende må forkastes som ugrundet.

326 I lyset af de ovenfor i præmis 118-325 anførte betragtninger skal det følgelig konstateres, at Kommissionen ikke tilsidesatte artikel 107 TEUF, idet den fastslog, at FFT og Fiat/Chrysler-koncernen havde fået en fordel som følge af den omstændighed, at FFT havde betalt mindre skat end den skat, som en virksomhed, der udfører transaktioner på markedet, skulle have betalt.

327 Under disse omstændigheder skal den anden række af anbringender, der er fremført af Storhertugdømmet Luxembourg og FFT vedrørende forekomsten af en fordel, forkastes i sin helhed.

E. Den tredje række af anbringender, hvorved det er gjort gældende, at fordelen til FFT ikke er selektiv

328 Med det første anbringende i sag T-755/15 og det første klagepunkt i det første anbringendes første led i sag T-759/15 har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT gjort gældende, at Kommissionen fejlagtigt anså den omhandlede skatteafgørelse for at være en selektiv foranstaltning. De har principalt gjort gældende, at Kommissionen lagde en urigtig referenceramme til grund for sin analyse i tre faser af selektiviteten. Ifølge disse parter udgør den omhandlede skatteafgørelse ikke en undtagelse fra beskatningsordningen for integrerede selskaber, som er den relevante referenceramme. De har således gjort gældende, at Kommissionen ikke påviste, at den omhandlede skatteafgørelse havde givet FFT mere fordelagtige betingelser end dem, der gives andre integrerede selskaber.

329 Desuden har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT bestridt Kommissionens argument om, at den under alle omstændigheder kunne formode, at den omhandlede skatteafgørelse var selektiv, eftersom der var tale om en individuel foranstaltning, og den havde fastslået, at den gav FFT en fordel. De har gjort gældende, at retspraksis sondrer mellem individuelle ad hoc-foranstaltninger og individuelle skattemæssige foranstaltninger under anvendelse af en almindelig skatteordning. I det sidstnævnte tilfælde kan det ikke formodes, at foranstaltningen er selektiv, idet dette skal undersøges i forhold til luxembourgsk ret og praksis med henblik på at fastslå, om betingelserne for dens anvendelse udgør forskelsbehandling, eller om den skønsmargen, der indrømmes de nationale myndigheder, er for stor. Storhertugdømmet Luxembourg og FFT har derfor gjort gældende, at den omhandlede skatteafgørelse ikke er en individuel ad hoc-foranstaltning, men en individuel foranstaltning, som ligger inden for

rammerne af en almindelig ordning, der pålægger yderligere byrder, dvs. lovgivningen om koncerninterne afregningspriser, således som det var tilfældet i den sag, der gav anledning til dom af 4. juni 2015, Kommissionen mod MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362).

330 Irland har gjort gældende, at den eneste referenceordning, der ifølge retspraksis og retslitteraturen er relevant for undersøgelsen af, om en skatteforanstaltning er selektiv, er medlemsstatens skatteordning, hvori den pågældende foranstaltning indgår, og ikke en abstrakt eller hypotetisk skatteordning, som Kommissionen med urette anvendte i den anfægtede afgørelse. Ifølge Irland skal den specifikke ordning for beskatning af integrerede selskaber anvendes som referenceordning.

331 Kommissionen har bestridt samtlige disse argumenter.

332 Det skal indledningsvis bemærkes, at kravet om foranstaltningens selektive karakter, der følger af artikel 107, stk. 1, TEUF, klart bør adskilles fra en parallel identificering af en økonomisk fordel, idet Kommissionen, når den har konstateret, at der foreligger en fordel i bred forstand, som direkte eller indirekte følger af en given foranstaltning, også skal godtgøre, at denne fordel er specifikt til fordel for en eller flere virksomheder. Med henblik herpå påhviler det navnlig Kommissionen at påvise, at foranstaltningen har indført differentieringer mellem virksomheder, der befinder sig i en tilsvarende situation i forhold til det formål, der forfølges. Fordelen skal således indrømmes på en selektiv vis og kunne bringe visse virksomheder i en gunstigere situation end andre (dom af 4.6.2015, Kommissionen mod MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, præmis 59).

333 Det bemærkes imidlertid, at kravet om selektivitet varierer, alt efter om den pågældende foranstaltning er en generel støtteordning eller en individuel støtte. I det sidstnævnte tilfælde giver identificeringen af en økonomisk fordel i princippet anledning til en formodning for, at den er selektiv (herefter »formodningen for selektivitet«). Ved undersøgelsen af en generel støtteordning skal det derimod fastlægges, om den pågældende foranstaltning, uanset om det er fastslået, at den indebærer en generel fordel, indebærer fordele alene for visse virksomheder eller visse erhvervssektorer (dom af 4.6.2015, Kommissionen mod MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, præmis 60, og af 30.6.2016, Belgien mod Kommissionen, C-270/15 P, EU:C:2016:489, præmis 49; jf. desuden i denne retning dom af 26.10.2016, Orange mod Kommissionen, C-211/15 P, EU:C:2016:798, præmis 53 og 54). Det skal præciseres, at når der er tale om en individuel støtte, gælder formodningen for selektivitet uafhængigt af, hvorvidt der på det eller de pågældende markeder findes erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation (dom 13.12.2017, Grækenland mod Kommissionen, T-314/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:903, præmis 79).

334 Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at Kommissionen for at kvalificere en national skatteforanstaltning, der ikke er en individuel foranstaltning, som »selektiv« først skal identificere, hvad der er den almindelige eller normale« skatteordning i den pågældende medlemsstat, og derefter godtgøre, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør en afvigelse fra den almindelige ordning, for så vidt som den indfører en differentiering mellem erhvervsdrivende, der i forhold til det formål, der forfølges med den pågældende medlemsstats skattesystem, befinder sig i en sammenlignelig faktisk og retlig situation (dom af 8.9.2011, Paint Graphos m.fl., C-78/08 – C-80/08, EU:C:2011:550, præmis 49, af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 57, og af 13.12.2017, Grækenland mod Kommissionen, T-314/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:903, præmis 85).

335 Begrebet »statsstøtte« omfatter imidlertid ikke foranstaltninger, der indfører en differentiering mellem virksomheder, som i forhold til det formål, der forfølges med den omhandlede retlige ordning, befinder sig i en sammenlignelig faktisk og retlig situation, og dermed umiddelbart er selektive, når den berørte medlemsstat kan godtgøre, at denne differentiering er begrundet, eftersom den følger af karakteren eller den almindelige opbygning af den ordning, som foranstaltningerne er en del af (jf. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

336 Det kan således – efter anvendelsen af en metode i tre faser som den, der er redegjort for i præmis 334 og 335 ovenfor – fastslås, om en national skatteforanstaltning, som ikke er en individuel foranstaltning, har en selektiv karakter.

337 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse principalt udførte undersøgelsen af den omhandlede foranstaltnings selektivitet ved at følge de ovenfor i præmis 334-336 anførte tre faser. Den anvendte imidlertid ligeledes formodningen for selektivitet, hvorefter en foranstaltning formodes at være selektiv, når den medfører en fordel, og der er tale om en individuel støtte. I 218. betragtning til den anfægtede afgørelse og i sine skriftlige indlæg gjorde Kommissionen således opmærksom på, at »Domstolen har præciseret, at når der er tale om en individuel støtteforanstaltning og ikke en ordning, giver identificeringen af en økonomisk fordel i princippet anledning til en formodning for, at den er selektiv«, og at FFT i denne sag drager fordel af en »individuel støtteforanstaltning«. I øvrigt har Kommissionen som svar på Rettens spørgsmål i retsmødet fremhævet, at den i den anfægtede afgørelse godtgjorde den pågældende fordels selektive karakter på flere forskellige måder, bl.a. ved brug af formodningen for selektivitet, hvis lovlighed imidlertid først er blevet bekræftet af retspraksis efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

338 Retten finder det hensigtsmæssigt først at tage stilling til Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's argumenter om, at Kommissionen ikke kunne formode, at støtten var selektiv, eller fastslå, at de ikke havde afkræftet formodningen for selektivitet.

339 For det første skal det vedrørende formodningen for selektivitet bemærkes – således som det i det væsentlige fremgår af den ovenfor i præmis 333 anførte retspraksis – at denne finder anvendelse på to betingelser, nemlig for det første, at den pågældende foranstaltning er en individuel støtte (og ikke en støtteordning), og for det andet, at den giver den virksomhed, der er modtageren, en fordel. I forbindelse med en simpel formodning påhviler det følgelig sagsøgeren at godtgøre, at en af de to betingelser ikke er opfyldt, for at formodningen kan afkræftes.

340 For det første skal det med hensyn til betingelsen om, at der foreligger en fordel, fastslås, at den er opfyldt. Som anført i præmis 286 ovenfor har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT ikke været i stand til at påvise, at Kommissionen med urette konkluderede, at det beløb, som FFT skulle betale i skat, var lavere end det beløb, som selskabet skulle have betalt under normale markedsvilkår.

341 For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg og FFT vedrørende betingelsen om, at den pågældende foranstaltning er en individuel støtte, i såvel deres skriftlige indlæg som i retsmødet som svar på Rettens spørgsmål i det væsentlige bestridt, at den omhandlede skatteafgørelse kan være en individuel ad hoc-støtte. Ifølge disse parter er der tale om en individuel gennemførelsesforanstaltning som led i en generel ordning, således som det var tilfældet i den sag, der gav anledning til dom af 4. juni 2015, Kommissionen mod MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362).

342 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en individuel støtte i henhold til artikel 1, litra e), i forordning 2015/1589 er støtte, der ikke ydes på grundlag af en støtteordning, og anmeldelsespligtige – i henhold til denne forordnings artikel 2 – støttetildelinger på grundlag af en støtteordning.

343 I henhold til artikel 1, litra d), i forordning 2015/1589 forstås ved »støtteordning« »enhver retsakt, på grundlag af hvilken der uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger kan ydes individuel støtte til virksomheder, som inden for denne retsakt defineres generelt og abstrakt, og enhver retsakt på grundlag af hvilken støtte, der ikke er knyttet til et specifikt projekt, kan ydes til en eller flere virksomheder, uden at tidsrummet eller beløbet er nærmere fastsat«.

344 Følgende betragtninger kan udledes af definitionen af støtteordning i artikel 1, litra d), i forordning 2015/1589, jf. præmis 343 ovenfor, som fortolket i retspraksis.

345 For det første indebærer forekomsten af en støtteordning i princippet en identifikation af de bestemmelser, der danner grundlag for indrømmelsen af støtten. Det er dog allerede fastslået, at Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen af en støtteordning, og idet der ikke er identificeret en retsakt, der indfører en sådan støtteordning, kan basere sig på de i sagen foreliggende omstændigheder som helhed, såfremt disse godtgør, at der virkelig er iværksat en støtteordning (jf. i denne retning dom af 13.4.1994, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, C-324/90 og C-342/90, EU:C:1994:129, præmis 14 og 15).

346 For det andet – for så vidt som den individuelle støtte er indrømmet uden anvendelsen af yderligere gennemførelsesforanstaltninger – skal hovedelementerne i en støtteordning nødvendigvis følge af de bestemmelser, der er identificeret som grundlaget for den pågældende ordning.

347 For det tredje kan de nationale myndigheder, når de anvender en støtteordning, ikke råde over et skøn med hensyn til fastlæggelsen af den pågældende støttes hovedelementer og med hensyn til, om det er hensigtsmæssigt at indrømme den. For at det kan udelukkes, at der er tale som gennemførelsesforanstaltninger, bør de nationale myndigheders beføjelser begrænses til en teknisk gennemførelse af de bestemmelser, som anses for at udgøre den pågældende ordning, i givet fald efter at have kontrolleret, om ansøgerne opfylder betingelserne for at modtage støtte herfra.

348 For det fjerde følger det af artikel 1, litra d), i forordning 2015/1589, at de retsakter, der ligger til grund for støtteordningen, skal definere modtagerne generelt og abstrakt, også selv om støtten indrømmes, uden at tidsrummet eller beløbet er nærmere fastsat.

349 I den foreliggende sag må det konstateres, at den omhandlede skatteafgørelse – således som Kommissionen har fremhævet som svar på spørgsmål i retsmødet – ikke kan anses for en foranstaltning, som ydes på grundlag af en støtteordning.

350 For det første skal det bemærkes, at hverken den almindelige ordning for selskabsbeskatning, den specifikke ordning for beskatning af integrerede selskaber eller nogen anden bestemmelse, som er identificeret af parterne, udgør en ordning som omhandlet i artikel 1, litra d), første og andet led, i forordning 2015/1589, som var grundlaget for indrømmelsen af den omhandlede foranstaltning til FFT. Parterne har heller ikke påberåbt sig omstændigheder som helhed, der kan godtgøre, at der reelt er tale om en støtteordning.

351 Endvidere skal det bemærkes, at den omhandlede foranstaltning ikke generelt vedrører skattemyndighedernes vedtagelse af skatteafgørelser, men en skatteafgørelse, der specifikt og præcist vedrører FFT (jf. dom af 13.12.2017, Grækenland mod Kommissionen, T-314/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:903, præmis 80 og 81). Det er således ubestridt, at formålet med den omhandlede skatteafgørelse er at fastsætte det skattebeløb, som alene FFT skal betale i henhold til de gældende luxembourgske skatteregler, således at den omhandlede skatteafgørelse udelukkende vedrører FFT's individuelle situation. Det må således konstateres, at støtteforanstaltningens hovedelementer, og navnlig de elementer, der udgør fordelen, dvs. godkendelsen af en metode til fastsættelse af betalingen til FFT på grundlag af en opdeling af egenkapitalen i segmenter og af anvendelsen af forskellige afkastsatser for disse segmenter, der således afveg fra et armslængderesultat, alene følger af den omhandlede skatteafgørelse og ikke af bestemmelser i den luxembourgske skattelovgivning, som skulle have været grundlag for vedtagelsen af den omhandlede skatteafgørelse.

352 Endelig skal det under alle omstændigheder fastslås, at det – således som Storhertugdømmet Luxembourg har anført som svar på Rettens mundtlige spørgsmål – fremgår af selve den luxembourgske lovgivning, at skattemyndighederne råder over et skøn med henblik på at vurdere – henset til de faktiske omstændigheder i hvert enkelt tilfælde – hvilken metode til beregning af det skattepligtige beløb for hvert enkelt selskab, der anmoder om en skatteafgørelse, der er bedst. For at de luxembourgske skattemyndigheder kan udstede en skatteafgørelse, kræves således i hver enkelt sag

en specifik analyse, der indebærer en kompleks vurdering. Dette skøn, som de luxembourgske myndigheder råder over i forbindelse med hver enkelt skatteafgørelse, udelukker således, at den omhandlede skatteafgørelse blot er en foranstaltning til gennemførelse af en støtteordning.

353 Det skal i denne henseende fremhæves, at den omstændighed, at den omhandlede skatteafgørelse ikke er en enkeltstående foranstaltning, men én af de utallige skatteafgørelser, der er udstedt til virksomheder i Luxembourg, ikke har nogen indflydelse på den konstatering, at en sådan skatteafgørelse udgør en individuel støtte til FFT, eftersom den omhandlede skatteafgørelse gav dette selskab en fordel.

354 Det fremgår af disse betragtninger, navnlig præmis 345 og 350 ovenfor, at den omhandlede skatteafgørelse hverken er en støtteordning eller en individuel støtteforanstaltning, der er vedtaget i medfør af en støtteordning, som omhandlet i artikel 1, litra d), første og andet led, i forordning 2015/1589. Dels indeholder den omhandlede skatteafgørelse således ikke nogen bestemmelse, som kan danne grundlag for ydelse af støtte, som omhandlet i artikel 1, litra d), første og andet led, i forordning 2015/1589. Dels er der intet, der giver anledning til at anse denne skatteafgørelse for at være vedtaget på grundlag af en sådan bestemmelse.

355 Under disse omstændigheder skal det således fastslås, at den omhandlede skatteafgørelse må anses for en individuel støtte som omhandlet i artikel 1, litra e), i forordning 2015/1589.

356 Denne konklusion drages ikke i tvivl af Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's øvrige argumenter.

357 For det første skal Storhertugdømmet Luxembourgs argument, hvorved det i det væsentlige er gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne rejse tvivl om en støtte vedtaget under anvendelse af en støtteordning uden først at rejse tvivl om den pågældende ordning, forkastes som ugrundet, idet den omhandlede skatteafgørelse ikke blev vedtaget i henhold til en støtteordning.

358 For det andet skal argumentet, hvorved FFT har gjort gældende, at den omhandlede skatteafgørelse udgør Luxembourgs anvendelse af reglerne om koncerninterne afregningspriser, og at Kommissionen undlod at fastlægge, hvilke virksomheder der befandt sig i en situation, der i faktisk og retlig forstand er sammenlignelig med FFT's situation, og at tage hensyn til de væsentlige forskelle mellem selskaber i en koncern og uafhængige selskaber, forkastes som irrelevant. Dette argument rejser således ikke tvivl om den konstatering, at den pågældende foranstaltning er en individuel ad hoc-støtte.

359 I lyset af ovenstående betragtninger skal det fastslås, at Kommissionen under alle omstændigheder ikke begik en fejl ved at anse den fordel, som FFT fik ved den omhandlede skatteafgørelse, for selektiv, eftersom betingelserne i tilknytning til formodningen for selektivitet var opfyldt i den foreliggende sag.

360 Under alle omstændigheder – og selv hvis det antages, at formodningen om selektivitet ikke fandt anvendelse – bemærkes, at Kommissionen ligeledes fandt, at den fordel, som FFT fik ved den omhandlede skatteafgørelse, var selektiv på baggrund af den ovenfor i præmis 334-336 anførte undersøgelse i tre faser. Som anført består denne undersøgelse af den første fase, hvori den relevante referenceramme identificeres, den anden fase, hvori det undersøges, om den pågældende foranstaltning udgør en undtagelse fra denne referenceramme, og den tredje og sidste fase, hvori det undersøges, om en sådan undtagelse er berettiget ud fra karakteren eller opbygningen af reglerne i referencerammen. Kommissionen foretog denne undersøgelse, idet den som referenceramme principalt anvendte de luxembourgske almindelige selskabsskatteregler og subsidiært artikel 164 i loven om indkomstbeskatning samt cirkulæret.

361 Hvad angår den første og den anden fase skal det bemærkes, at Kommissionen, uanset hvilken referenceramme den anvendte – de almindelige selskabsskatteregler eller artikel 164 i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret – med rette kunne anse den omhandlede skatteafgørelse for en undtagelse fra de regler, som udgjorde hver af de nævnte referencerammer. Som fastslået i

præmis 286 og 299 ovenfor anså Kommissionen således i både sin principale analyse på grundlag af de almindelige selskabsskatteregler og sin subsidiære analyse på grundlag af artikel 164 i loven om indkomstbeskatning og cirkulæret korrekt den omhandlede skatteafgørelse for at give FFT en fordel. Som fastslået i præmis 122 ovenfor undersøgte Kommissionen samtidigt, hvorvidt der var tale om en fordel, og – i forbindelse med undersøgelsen af dennes selektivitet – hvorvidt der var tale om en undtagelse fra de på forhånd definerede referencerammer. Som Kommissionen anførte i 217. betragtning til den anfægtede afgørelse, træffes afgørelsen om, hvorvidt den omhandlede skatteafgørelse er en undtagelse fra referencerammen, således i forbindelse med konstateringen af, at foranstaltningen giver modtageren en fordel.

362 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at parternes argumenter med henblik på at anfægte den af Kommissionen identificerede referenceramme er irrelevante, og argumenterne med henblik på at anfægte Kommissionens analyse vedrørende den anden fase i dens ræsonnement, dvs. undersøgelsen af, hvorvidt der er tale om en undtagelse fra referencerammen, skal forkastes som ugrundede.

363 Hvad angår den tredje fase skal det bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse for det første vurderede, at hverken Storhertugdømmet Luxembourg eller FFT havde fremført en begrundelse, som kunne berettige den selektive behandling af FFT på grundlag af den omhandlede skatteafgørelse. For det andet anførte den, at den heller ikke havde været i stand til at identificere en begrundelse, der kunne berettige særbehandlingen af FFT (337. og 338. betragtning til den anfægtede afgørelse).

364 I øvrigt er det tilstrækkeligt at bemærke – for så vidt som FFT med henblik på at begrunde undtagelsen har gjort gældende, at den omhandlede skatteafgørelse er i overensstemmelse med armslængdeprincippet – at dette argument bygger på en fejlagtig forudsætning.

365 Hvad angår FFT's argument om, at den omhandlede skatteafgørelse gør det muligt at undgå dobbeltbeskatning, må det fastslås, at FFT, således som Kommissionen med rette har anført, hverken har gjort gældende eller godtgjort, at selskabet kun kunne undgå dobbeltbeskatning, såfremt den omhandlede skatteafgørelse blev vedtaget. I øvrigt skal det under alle omstændigheder fastslås – således som Kommissionen med rette har anført – at spørgsmålet om dobbeltbeskatning ikke har nogen forbindelse til eller indflydelse på fastlæggelsen af, om en fordel er selektiv.

366 Det følger således af de betragtninger, som der er redegjort for i præmis 360-365 ovenfor, at Kommissionen ikke begik en fejl ved, på grundlag af selektivitetsanalysen i tre faser, at konkludere, at den pågældende foranstaltning var selektiv.

367 På baggrund af det ovenstående skal den tredje række af anbringender, fremført af Storhertugdømmet Luxembourg og FFT, om, at fordelen til FFT ikke var selektiv, forkastes i det hele.

F. Den fjerde række af anbringender om en konkurrencebegrænsning

368 Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort en aktuel eller potentiel konkurrencebegrænsning og herved har tilsidesat artikel 107 TEUF og 296 TEUF.

369 Ifølge Storhertugdømmet Luxembourg påviste Kommissionen for det første hverken i 189. betragtning eller i 343. og 345. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorledes FFT's fritagelse fra en skattegæld, som den normalt skulle have betalt, medfører, at selskabets eller Fiat/Chrysler-koncernens stilling på et marked styrkes. For det andet er den generelle henvisning i 189. betragtning til den anfægtede afgørelse til denne koncerns finansielle stilling et åbenbart utilstrækkeligt grundlag for at fastslå en sådan, endog potentiel, virkning.

370 FFT har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107 TEUF og 296 TEUF, for så vidt som den i den anfægtede afgørelse praktisk taget ikke analyserede den omhandlede skatteafgørelses indvirkning på konkurrencen.

371 FFT har for det første foreholdt Kommissionen, at den, i 189. betragtning til den anfægtede afgørelse, indskrænkede sig til at anføre, at den omhandlede skatteafgørelse havde styrket selskabets og Fiat/Chrysler-koncernens finansielle stilling og derfor kunne fordreje konkurrencevilkårene.

372 I øvrigt har FFT fremhævet, at en foranstaltning ifølge retspraksis skal vurderes på grundlag af dens virkninger og ikke dens formål. Ved blot at hævde, at den reducerede skattegæld i Luxembourg forbedrede Fiat/Chrysler-koncernens konkurrenceevne, dømmer Kommissionen ud fra formålet, selv om det alene er virkningen, der tæller. Kommissionen kan ikke altid formode, at konkurrencevilkårene fordrejes. FFT har tilføjet, at de faktiske omstændigheder i sagen er komplekse, og at der skulle tages hensyn til den omhandlede skatteafgørelses samlede virkninger for koncernen.

373 Desuden har FFT gjort gældende, at selv hvis det antages, at selskabet har draget fordel af for lav selskabsskat i Luxembourg, leverer det ikke tjenesteydelser eller varer til tredjemand og har således ikke nogen konkurrenceevne på et marked, hvor konkurrencevilkårene ville kunne fordrejes.

374 For det andet har FFT gjort gældende, at oplysningerne i 345. betragtning til den anfægtede afgørelse, som efter selskabets opfattelse ikke er en del af den anfægtede afgørelses analyse af virkningerne på konkurrencen, er ukorrekte.

375 For det tredje har FFT gjort gældende, at Kommissionen har baseret sin konklusion om, at den omhandlede skatteafgørelse påvirkede konkurrencen, på den antagelse, at selskabet betalte mindre i selskabsskat end et uafhængigt selskab. FFT har anfægtet denne sammenligning.

376 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

377 For så vidt angår Kommissionens konstatering af, at der består en konkurrencebegrænsning, hvilket er den fjerde betingelse for, at der er tale om statsstøtte, skal det bemærkes, at Kommissionen, i 189. betragtning til den anfægtede afgørelse, for det første gjorde opmærksom på, at en foranstaltning, der indrømmes af en medlemsstat, anses for at fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, hvis det er sandsynligt, at den vil forbedre modtagerens konkurrencemæssige stilling i forhold til andre virksomheder, som den konkurrerer imod. Endvidere konstaterede den, at den omhandlede skatteafgørelse, i det omfang den havde fritaget FFT fra en skattegæld, som selskabet normalt skulle have betalt ifølge de almindelige selskabsskatteregler, fordrejede eller truede med at fordreje konkurrencen ved at styrke FFT's og Fiat/Chrysler-koncernens finansielle stilling.

378 I øvrigt præciserede Kommissionen i 343.-345. betragtning til den anfægtede afgørelse, som omhandler modtageren af den anfægtede foranstaltning, at den omhandlede skatteafgørelse var til fordel for hele Fiat/Chrysler-koncernen, for så vidt som der ikke blot blev tildelt yderligere ressourcer til FFT, men til hele koncernen. Kommissionen tilføjede, at det beløb, som FFT betalte i skat i Luxembourg, havde indflydelse på prisvilkårene for de koncerninterne lån, som FFT ydede til selskaberne i koncernen, idet disse vilkår blev fastsat på grundlag af koncernens gennemsnitlige kapitalomkostning. Heraf konkluderede Kommissionen, at nedsættelsen af det beløb, som FFT skulle betale i skat, nødvendigvis reducerede priserne for FFT's koncerninterne lån.

379 Som der er redegjort for i præmis 178 ovenfor, følger det af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den omtvistede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret.

380 Ved kvalifikationen af en støtteforanstaltning kræver dette princip, at de grunde, der førte Kommissionen til at fastslå, at foranstaltningen faldt inden for anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF, skal være angivet. Selv i de tilfælde, hvor det fremgår af selve de omstændigheder, hvorunder støtten blev ydet, at den kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, påhviler det i det mindste Kommissionen at angive disse omstændigheder i afgørelsens begrundelse (dom af 6.9.2006, Portugal mod Kommissionen, C-88/03, EU:C:2006:511, præmis 89, og af 30.4.2009, Kommissionen mod Italien og Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, præmis 49).

381 Vedrørende betingelsen om fordrejning af konkurrencevilkårene fremgår det af Domstolens praksis, at støtte, der skal frigøre en virksomhed for omkostninger, som den normalt ville skulle bære inden for dens almindelige drift eller dens sædvanlige aktiviteter, i princippet fordrejer konkurrencevilkårene (dom af 19.9.2000, Tyskland mod Kommissionen, C-156/98, EU:C:2000:467, præmis 30, og af 3.3.2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, præmis 55).

382 Det følger af fast retspraksis, at det med henblik på en national foranstaltnings kvalificering som »statsstøtte« ikke skal godtgøres, at støtten reelt påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og faktisk fordrejer konkurrencen, men alene undersøges, om støtten kan påvirke denne samhandel og fordreje konkurrencen (jf. dom af 10.1.2006, Cassa di Risparmio di Firenze m.fl., C-222/04, EU:C:2006:8, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis).

383 I øvrigt – hvad nærmere bestemt angår driftsstøtte som den i denne sag omhandlede støtte – fremgår det af retspraksis, således som Kommissionen har gjort gældende, at den skal frigøre en virksomhed for omkostninger, som den normalt skulle have båret inden for sin almindelige drift eller sine sædvanlige aktiviteter, og i princippet fordrejer konkurrencevilkårene (jf. dom af 9.6.2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, EU:C:2011:368, præmis 136 og den deri nævnte retspraksis).

384 I den foreliggende sag skal det fastslås, at det fremgår af 189., 343. og 345. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvis indhold er gengivet i præmis 377 og 380 ovenfor, at Kommissionen vurderede, at FFT og den koncern, som selskabet tilhørte, drog fordel af en skattenedsættelse, som de øvrige konkurrerende selskaber ikke havde, og som derfor kunne styrke selskabets finansielle stilling på markedet, hvorved den omhandlede skatteafgørelse begrænsede konkurrencen. Ifølge Kommissionen blev hele koncernen tildelt yderligere ressourcer ved den nedsættelse af FFT's skattebyrde, der var resultat af den omhandlede skatteafgørelse, for så vidt som den reducerede priserne for selskabets koncerninterne lån. I lyset af den retspraksis, der er redegjort for i præmis 379-382 ovenfor, skal det således fastslås, at disse elementer er tilstrækkelige til, at det kan fastslås, at Kommissionen anførte de omstændigheder, som foranledigede den til at anse den pågældende foranstaltning for at kunne påvirke konkurrencevilkårene og fordreje samhandelen. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at FFT, som det fremgår af præmis 7 ovenfor, leverer likviditets- og finansieringstjenester til den nævnte koncerns selskaber, der er etableret i Europa, undtagen selskaberne etableret i Italien.

385 Det skal således fastslås, at Kommissionen hverken tilsidesatte begrundelsespligten eller anlagde et urigtigt skøn ved at konkludere, at den omhandlede foranstaltning kunne begrænse konkurrencen på markedet, eftersom den tilsvarende skattenedsættelse forbedrede den finansielle stilling for FFT og den koncern, som FFT tilhørte, til skade for konkurrenternes finansielle stilling.

386 Denne konklusion drages ikke i tvivl af Storhertugdømmet Luxembourgs og FFT's øvrige argumenter.

387 For det første skal det, for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har påberåbt sig dom af 17. december 2015, Spanien m.fl. mod Kommissionen (T-515/13 og T-719/13, EU:T:2015:1004), bemærkes – som anført i præmis 321 ovenfor – at Rettens dom i denne sag blev ophævet af Domstolen ved dennes dom af 25. juli 2018, Kommissionen mod Spanien m.fl. (C-128/16 P, EU:C:2018:591).

388 Under alle omstændigheder skal det fastslås, at Retten i dom af 17. december 2015, Spanien m.fl. mod Kommissionen (T-515/13 og T-719/13, EU:T:2015:1004), fastslog, at Kommissionens afgørelse var utilstrækkeligt begrundet, for så vidt som grundene til, at den fordel, der var givet investorerne, og ikke de rederier og skibsværfter, der havde modtaget støtten, kunne medføre en fordrejning af konkurrencen, ikke fremgik tilstrækkeligt klart. De faktiske omstændigheder i den foreliggende sag er imidlertid anderledes, for så vidt som fordelen er givet til FFT og den koncern, som dette selskab tilhører. Omstændighederne i den foreliggende sag kræver derfor ikke nogen anden forklaring end den, at FFT og selskaberne i Fiat/Chrysler-koncernen havde fået en fordel, idet de skulle betale et nedsat skattebeløb, hvorved konkurrencen på de markeder, hvorpå selskaberne i Fiat/Chrysler-koncernen opererede, blev påvirket.

389 For det andet har FFT påberåbt sig tre domme til støtte for sine argumenter om, at Kommissionen skulle have foretaget en mere grundig undersøgelse af de faktiske omstændigheder.

390 For det første skal det vedrørende dom af 17. september 1980, Philip Morris mod Kommissionen (730/79, EU:C:1980:209, præmis 11), og af 15. juni 2000, Alzetta m.fl. mod Kommissionen (T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 – T-607/97, T-1/98, T-3/98 – T-6/98 og T-23/98, EU:T:2000:151, præmis 80), fastslås, at selv om Kommissionen – i modsætning til, hvad FFT har gjort gældende – i disse sager specifikt identificerede det relevante marked, den tidligere konkurrencesituation samt støttens formål, fremgår det ikke af nogen af disse domme, at Kommissionen systematisk skal foretage en sådan analyse, når den redegør for grundene til, at den pågældende foranstaltning fordrejer konkurrencevilkårene. Som fastslået i præmis 384 ovenfor identificerede Kommissionen grundene til, at den omhandlede foranstaltning udgjorde driftsstøtte, der gav FFT og selskaberne i Fiat/Chrysler-koncernen mulighed for at få en fordel og styrke deres finansielle stilling samt gav FFT mulighed for at reducere priserne for selskabets koncerninterne lån.

391 I øvrigt redegjorde Kommissionen i den foreliggende sag – til forskel fra de faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til dom af 24. oktober 1996, Tyskland m.fl. mod Kommissionen (C-329/93, C-62/95 og C-63/95, EU:C:1996:394), hvori Domstolen annullerede Kommissionens beslutning på grund af mangler ved begrundelsen, og til forskel fra de faktiske omstændigheder, der gav anledning til dom af 13. marts 1985, Nederlandene og Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen (296/82 og 318/82, EU:C:1985:113) – rent faktisk for grundene til, at den vurderede, at der forelå en konkurrencebegrænsning.

392 Disse argumenter må således forkastes som ugrundede.

393 For det tredje skal det blot fastslås – for så vidt som FFT har gjort gældende, at en foranstaltning skal vurderes på grundlag af dens virkninger og ikke dens formål – at det fremgår af den ovenfor i præmis 118 nævnte retspraksis, at en støtte skal fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene. Som fastslået i præmis 384 ovenfor anså Kommissionen korrekt den pågældende foranstaltning for at fordreje konkurrencevilkårene.

394 For det fjerde – for så vidt som FFT har gjort gældende, at Kommissionen støttede sin konklusion om, at den omhandlede skatteafgørelse påvirkede konkurrencen, på den urigtige antagelse, at selskabet betalte mindre i selskabsskat end et uafhængigt selskab – skal dette argument forkastes som ugrundet. Kommissionen vurderede således med rette, at FFT havde fået en skattefordel, hvorved den med rette kunne konkludere, at en sådan fordel kunne fordreje konkurrencevilkårene på de markeder, hvor FFT og den koncern, som FFT tilhørte, opererede.

395 For det femte– for så vidt som FFT har gjort gældende, at selskabet, selv hvis det antages, at det drog fordel af for lav selskabsskat i Luxembourg, ikke leverer tjenesteydelser eller varer til tredjemand, og at det derfor ikke har nogen konkurrencemæssig stilling på et marked, hvor konkurrencevilkårene kan fordrejes, eller at de varer og tjenesteydelser, som koncernens selskaber tilbyder, er underlagt markedsvilkår – skal disse argumenter forkastes som ugrundede. Eftersom FFT drager fordel af en

skattenedsættelse, kan selskabet finansiere de aktiviteter, som udføres af andre selskaber i koncernen, til en lavere pris, hvorved konkurrencevilkårene på de markeder, hvor disse selskaber driver virksomhed, fordrejes.

396 For det sjette har FFT gjort gældende, at oplysningerne i 345. betragtning til den anfægtede afgørelse, som efter selskabets opfattelse ikke er en del af den anfægtede afgørelses analyse af virkningerne på konkurrencen, er ukorrekte. Ifølge FFT vurderede Kommissionen med urette, at der var en forbindelse mellem det beløb, som FFT betaler i skat i Luxembourg, og den rente, som FFT anvender på selskabets lån til selskaberne i Fiat/Chrysler-koncernen. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke – hvilket FFT i øvrigt selv har medgivet – at den omstændighed, at Kommissionen begik en fejl hvad angår det rentebeløb, der skal tages hensyn til, ikke har nogen indflydelse på konstateringen af, at der foreligger en konkurrencebegrænsning. Dette argument må således forkastes som irrelevant.

397 For det syvende – for så vidt som FFT har gjort gældende, at der er en lighed mellem den afgørelse, som Domstolen annullerede i dom af 30. april 2009, Kommissionen mod Italien og Wam (C-494/06 P, EU:C:2009:272), og den foreliggende sag – skal dette argument, som selskabet ikke har fremført i forbindelse med det første anbringendes andet led, forkastes som ugrundet. Som Kommissionen har gjort gældende, fastslog Domstolen i den førstnævnte sag, at den pågældende støtte ikke var driftsstøtte. Desuden har FFT ikke draget den retspraksis i tvivl, som Kommissionen lagde til grund i den foreliggende sag, hvorefter driftsstøtte principielt fordrejer konkurrencevilkårene. FFT har heller ikke godtgjort, at denne formodning ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.

398 I lyset af ovenstående betragtninger skal de af Storhertugdømmet Luxembourg og FFT fremførte argumenter om, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der foreligger en konkurrencebegrænsning, forkastes.

G. Den femte række af anbringender om tilbagesøgning af støtten

399 Denne række af anbringender, som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført subsidiært, og som vedrører tilbagesøgning af støtten, består af to led.

1. Det første led om tilsidesættelse af forordning 2015/1589, idet tilbagesøgningen af den angivelige støtte er uforenelig med retssikkerhedsprincippet

400 Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet og artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 ved at kræve tilbagesøgning af den omhandlede angivelige støtte.

401 Irland har anført, at det deler Storhertugdømmet Luxembourgs opfattelse, hvorefter Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet.

402 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

403 Det skal bemærkes, at artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 bestemmer følgende:

»I negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren […]. Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i EU-lovgivningen.«

404 I den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen først, at den i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 skulle kræve ulovlig støtte, der er uforenelig med det indre marked, tilbagebetalt, medmindre denne tilbagesøgning er i modstrid med et generelt princip i lovgivningen (354. og 355. betragtning til den anfægtede afgørelse). Endvidere fandt Kommissionen, at Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter om, at tilbagesøgningen tilsidesatte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, var grundløse (364. betragtning til den anfægtede afgørelse). For det første gjorde den vedrørende beskyttelse af den berettigede forventning opmærksom på, at den ikke gav Storhertugdømmet Luxembourg eller FFT nogen konkret forsikring (356.-358. betragtning til den anfægtede afgørelse). For det andet – hvad angår tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet – findes der ikke en sådan tidligere afgørelsespraksis, som kan have skabt usikkerhed omkring, hvorvidt skatteafgørelser kan indebære statsstøtte. Endvidere, og i særdeleshed, gjorde Kommissionen opmærksom på, at den i henhold til retspraksis ikke er forpligtet til at angive den nøjagtige størrelse af det tilbagebetalingspligtige støttebeløb (360.-363. betragtning til den anfægtede afgørelse).

405 I henhold til retspraksis kræver retssikkerhedsprincippet, der er en almindelig EU-retlig grundsætning, at retsreglerne skal være klare og præcise, og det skal sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under EU-retten (dom af 15.2.1996, Duff m.fl. mod Kommissionen, C-63/93, EU:C:1996:51, præmis 20).

406 I den foreliggende sag skal det for det første fastslås – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at der i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 ikke bør kræves tilbagesøgning, da dette vil tilsidesætte retssikkerhedsprincippet – at den retsregel, der lå til grund for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, dvs. artikel 107 TEUF, og de fire betingelser for forekomsten af en sådan støtte, der er anført i præmis 118 ovenfor, er klare og præcise.

407 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at begrebet statsstøtte defineres i kraft af foranstaltningens virkninger på den begunstigedes konkurrencestilling (jf. i denne retning dom af 22.12.2008, British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 87). Det følger heraf, at artikel 107 TEUF forbyder enhver støtteforanstaltning, uanset dens form eller den lovgivningsteknik, der er anvendt til at yde en sådan støtte (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 79).

408 Der er følgelig ingen tvivl om, at alle offentlige foranstaltninger, såsom en skatteafgørelse, som opfylder betingelserne i artikel 107 TEUF, principielt er forbudt og skal kræves tilbagesøgt.

409 For det andet skal det under alle omstændigheder konstateres, at der – således som Kommissionen har anført – ikke var nogen objektive omstændigheder, der gav Storhertugdømmet Luxembourg eller FFT mulighed for at konkludere, at Kommissionen ikke ville anvende artikel 107 TEUF på skatteafgørelser. For det første fremgår det af Kommissionens afgørelsespraksis, som den henviste til i fodnote 71 til den anfægtede afgørelse, og hvis gyldighed Storhertugdømmet Luxembourg ikke har bestridt, at den tidligere har undersøgt skatteafgørelsers forenelighed med artikel 107 TEUF. For det andet har Storhertugdømmet Luxembourg ikke bestridt, at Kommissionen allerede har undersøgt individuelle skatteforanstaltninger og har anvendt armslængdeprincippet som grundlag for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte.

410 Under disse omstændigheder kan anvendelsen af artikel 107 TEUF på den omhandlede skatteafgørelse ikke i sig selv udgøre en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Der kan følgelig ikke påberåbes en tilsidesættelse af dette princip med henblik på at begrunde, at den støtte, som er en følge af den omhandlede skatteafgørelse, i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 ikke skal tilbagesøges.

411 Storhertugdømmet Luxembourgs og Irlands øvrige argumenter er ikke overbevisende.

412 For det første bemærkes – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at den af Kommissionen anvendte metode til analysen af FFT's beskatningsgrundlag ikke var tilstrækkeligt forudsigelig, at der skulle udvises fleksibilitet ved at undlade at kræve et urealistisk præcisionsniveau, og at selskabet ikke kunne anses for at være i ond tro – at medlemsstaterne råder over et skøn med hensyn til fastsættelsen af koncerninterne afregningspriser, og at Kommissionen kun, såfremt den afdækker en fejl i fastsættelsen af disse priser, som indebærer, at disse afregningspriser ikke svarer til en pålidelig tilnærmelse til et markedsbaseret resultat, med rette kan fastslå, at der foreligger en støtte (jf. præmis 204 ovenfor). I den foreliggende sag har Retten fastslået, at Kommissionen med rette kunne konkludere, at Storhertugdømmet Luxembourg ved den omhandlede skatteafgørelse havde godkendt fejl i metoden til fastsættelse af betalingen til FFT, som ikke gav mulighed for at nå frem til en koncernintern afregningspris, der afspejlede de priser, som ville være blevet fastsat gennem forhandling på markedsvilkår. Under disse omstændigheder kan det ikke fastslås, at Kommissionen krævede et urealistisk præcisionsniveau, eller at dens analysemetode er uforudsigelig. Storhertugdømmet Luxembourg kan således ikke med rette gøre gældende, at det ikke var forudsigeligt, at Kommissionen ville fastslå, at der var tale om støtte, og kræve den tilbagesøgt.

413 Endvidere er det tilstrækkeligt at bemærke – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at dets praksis hvad angår skatteafgørelser var i overensstemmelse med adfærdskodeksen med hensyn til selskabsbeskatning og med OECD's retningslinjer – at Kommissionen fandt, at Storhertugdømmet Luxembourg ved den omhandlede skatteafgørelse, som ikke var blevet anmeldt til den, havde ydet en statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107 TEUF. For det første rejste den ikke herved tvivl om praksis hvad angår skatteafgørelser som sådan. For det andet foretages undersøgelsen af, om der foreligger statsstøtte, på baggrund af kriterierne i artikel 107 TEUF. Under disse omstændigheder har den omstændighed, at der af Rådet for Den Europæiske Union eller OECD er godkendt visse tekster vedrørende afregningspriser, som ikke er bindende for Kommissionen, ikke nogen indflydelse på konstateringen af, at den omhandlede skatteafgørelse giver FFT en selektiv fordel.

414 I øvrigt har Storhertugdømmet Luxembourg og Irland gjort gældende, at anvendelsen af retssikkerhedsprincippet kan kræve, at en retsakts tilbagevirkende kraft begrænses ved alvorlige økonomiske risici, og når de pågældende parter er i god tro, og at disse betingelser er opfyldt i den foreliggende sag. For så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført dette argument for at bestride tilbagesøgningen af den pågældende støtteforanstaltning, skal det blot bemærkes, at et påbud om tilbagesøgning ikke udgør en anvendelse med tilbagevirkende kraft af en retsakt. Tilbagesøgning af en ulovlig støtte er således den logiske følge af, at støtten er fundet ulovlig, og har til formål at genoprette den oprindelige situation (dom af 19.10.2005, CDA Datenträger Albrechts mod Kommissionen, T-324/00, EU:T:2005:364, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

415 Under alle omstændigheder skal det for det første bemærkes – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse vil have alvorlige økonomiske konsekvenser eller medføre alvorlige problemer for landet og for andre medlemsstater, således som bl.a. repræsentanter for Amerikas Forenede Stater har gjort opmærksom på – at artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589 ikke bestemmer, at dette kan være grundlag for, at en støtte, der er fundet uforenelig, ikke kan tilbagesøges. For det andet kan det ikke på grundlag af Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter godtgøres, at der er tale om sådanne alvorlige økonomiske konsekvenser. Det er således tydeligt, at tilbagesøgningen af den pågældende foranstaltning ikke som sådan kan have negative økonomiske virkninger for Storhertugdømmet Luxembourg, eftersom de tilbagesøgte beløb tilføres landets offentlige finanser. Desuden – i modsætning til, hvad Storhertugdømmet Luxembourg synes at have gjort gældende – kan tilbagesøgningen hos FFT af den støtte, som selskabet har modtaget i henhold til den omhandlede skatteafgørelse, ikke som sådan have som en direkte konsekvens, at »der eventuelt rejses tvivl om et meget stort antal skatteafgørelser i Storhertugdømmet Luxembourg, og muligvis tusinder af skatteafgørelser i alle de øvrige medlemsstater«. Den omstændighed alene, at Kommissionen har rejst tvivl om en skatteafgørelse, der giver en virksomhed

en selektiv fordel, betyder således blot, at den pågældende skatteafgørelse, som er vedtaget under tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, bliver genstand for tilbagesøgning, men ikke at alle skatteafgørelser, herunder skatteafgørelser, som ikke udgør statsstøtte, bliver genstand for tilbagesøgning.

416 Den anfægtede afgørelse skal således ikke anses for at have nye eller alvorlige konsekvenser for international beskatning, idet Kommissionen altid har haft beføjelse til at undersøge, om en skatteforanstaltning udgør statsstøtte efter artikel 107 TEUF.

417 Endelig er det tilstrækkeligt at fastslå, for så vidt som Irland i det væsentlige har gjort gældende, at Kommissionen ikke kan foreslå – således som den gjorde i den anfægtede afgørelse – at medlemsstaten, såfremt Kommissionen ikke identificerer støttebeløbet, skal henvende sig til denne med henblik på at fastsætte dette beløb, at Storhertugdømmet Luxembourg i den foreliggende sag hverken har gjort gældende eller godtgjort, at Kommissionens vurderinger i 311. betragtning til den anfægtede anførelse hvad angår metoden til beregning af den skat, som FFT skulle betale, var så unøjagtige, at det ville have været umuligt at beregne størrelsen på den modtagne støtte uden at henvende sig til Kommissionen, hvorved den anfægtede afgørelse medførte retsusikkerhed. Storhertugdømmet Luxembourg har derimod medgivet, at det har vurderet, at den støtte, der skal tilbagesøges, beløber sig til 23,1 mio. EUR. Dette argument må således forkastes som ugrundet.

418 I lyset af ovenstående betragtninger skal det første led i rækken af anbringender vedrørende tilbagesøgningen forkastes som ugrundet.

2. Det andet led om tilsidesættelse af forordning 2015/1589, idet tilbagesøgningen af den omhandlede angivelige støtte strider mod retten til forsvar

419 Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at der ifølge Kommissionens afgørelsespraksis ikke er nogen anledning til at tilbagesøge en støtte, når beløbet ikke kan ansættes. Såfremt det ikke er muligt at foretage en nøjagtig beregning af støtten eller fastsætte parametre, der giver en medlemsstat mulighed for, i samarbejde med Kommissionen, at foretage en nøjagtig beregning af støtten, er medlemsstatens ret til forsvar således blevet tilsidesat, og dette er til hinder for en tilbagesøgning.

420 I denne forbindelse har Storhertugdømmet Luxembourg anført, at det ganske vist har krævet, at modtageren af den angivelige støtte indbetaler et beløb på en spærret konto. Dette beløb er blevet beregnet på grundlag af Kommissionens angivelser i 311. betragtning til den anfægtede afgørelse, idet det blev præciseret, at denne beregning var med forbehold af anfægtelsen af den af Kommissionen anvendte metode. Ifølge Storhertugdømmet Luxembourg er denne beregning imidlertid rent kunstig, for så vidt som det er umuligt at fastsætte den angivelige støtte helt nøjagtigt »uden at gøre brug af de helt vilkårlige vurderinger, som Kommissionen har anvendt i den foreliggende sag«. Storhertugdømmet Luxembourg har i det væsentlige gjort gældende, at der ifølge OECD og Kommissionen ikke findes en korrekt koncernintern afregningspris, men et bredt interval af korrekte priser. Desuden har Storhertugdømmet Luxembourg gjort gældende, at det ikke har et rimeligt råderum til at afvige fra den metode, som Kommissionen foreslog i den anfægtede afgørelse.

421 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

422 I den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen først, i 367. betragtning, at selv om EU-retten ikke kræver, at den nøjagtige størrelse af det tilbagebetalingspligtige støttebeløb fastsættes, er det ifølge retspraksis tværtimod tilstrækkeligt, at Kommissionens afgørelse indeholder anvisninger, hvorved afgørelsens adressat uden overdrevne vanskeligheder selv kan fastslå beløbet. Den præciserede derefter, at den i 311. betragtning til den anfægtede afgørelse havde identificeret en metode, der ville

kunne fjerne den selektive fordel til FFT, hvis Storhertugdømmet Luxembourg valgte fortsat at anvende TNMM-metoden, samtidig med at den anførte, at det kunne anvende en anden metode inden datoen for den pågældende afgørelses gennemførelse (367.-369. betragtning til den anfægtede afgørelse).

423 Det skal i den foreliggende sag for det første fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke har bestridt Kommissionens vurdering, hvoraf det fremgår af dom af 18. oktober 2007, Kommissionen mod Frankrig (C-441/06, EU:C:2007:616, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis), at en afgørelse fra Kommissionen ikke nødvendigvis skal anføre størrelsen af den tilbagebetalingspligtige støtte, hvis den indeholder anvisninger, hvorved afgørelsens adressat uden overdrevne vanskeligheder selv kan fastslå beløbet.

424 For det andet skal det bemærkes, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse i den foreliggende sag ikke indeholder anvisninger, hvorved Storhertugdømmet Luxembourg selv kan fastslå det tilbagebetalingspligtige beløb. Storhertugdømmet Luxembourg har således for det første medgivet, at det har beregnet og ansat dette beløb til 23,1 mio. EUR med henblik på at tilbagesøge det fra FFT. For det andet anser det på ingen måde den af Kommissionen anvendte beregningsmetode for at være upræcis og har i det væsentlige blot gjort gældende, at den pågældende metode ikke giver det et »rimeligt råderum til at afvige fra Kommissionens dogmatiske tilgang«. Herved har Storhertugdømmet Luxembourg, i det mindste implicit, anerkendt, at den pågældende metode er tilstrækkeligt præcis til, at det kan beregne det tilbagebetalingspligtige støttebeløb.

425 Under disse omstændigheder kan det ikke foreholdes Kommissionen, at den tilsidesatte Storhertugdømmet Luxembourgs ret til forsvar ved ikke at anføre det tilbagebetalingspligtige støttebeløb i den anfægtede afgørelse.

426 Ingen af de argumenter, som Storhertugdømmet Luxembourg har fremført, kan rejse tvivl om denne konklusion.

427 For det første – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at den omstændighed, at det har anmodet FFT om at indbetale et beløb på 23,1 mio. EUR på en spærret konto, er med forbehold af den omstændighed, at det har anfægtet den af Kommissionen anvendte beregningsmetode – skal dette argument forkastes som irrelevant. Storhertugdømmet Luxembourg har således ikke godtgjort, at den anfægtede afgørelse er så upræcis, at det ikke er i stand til at fastsætte det beløb, der skal tilbagesøges. Det har faktisk blot anfægtet den metode, som Kommissionen anvendte til at beregne det støttebeløb, der skal tilbagesøges, som det betegner som vilkårlig. Spørgsmålet om, hvorvidt metoden er korrekt eller ej, er uden relation til tilsidesættelse af retten til forsvar, som det andet led i den femte række af anbringender vedrører.

428 Endvidere skal det for det første blot bemærkes – for så vidt som Storhertugdømmet Luxembourg har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke opfylder kravet om, at støttebeløbet skal identificeres forholdsvis nøjagtigt, idet den identificerede et »bredt interval« af mulige beløb – at Kommissionen ved at fastsætte en metode, som Storhertugdømmet Luxembourg fulgte, opfyldte den betingelse, som der er redegjort for i den i præmis 423 ovenfor anførte retspraksis, hvorefter metoden skal gøre det muligt uden vanskeligheder at fastslå beløbet. For det andet vedrører det interval, som Kommissionen foreslog, ikke det tilbagebetalingspligtige støttebeløb, men det beløb, som den anser for at være det korrekte beskatningsgrundlag for FFT. En sådan angivelse er tilstrækkeligt nøjagtig til, at Storhertugdømmet Luxembourg kan beregne det tilbagebetalingspligtige støttebeløb. I øvrigt kan den omstændighed, at Kommissionen anførte, at andre metoder kunnet have ført til andre beløb, og at den gav mulighed for at foreslå en alternativ metode til at beregne det tilbagebetalingspligtige beløb, ikke rejse tvivl om, at den anfægtede afgørelse indeholder tilstrækkeligt præcise angivelser med hensyn til tilbagesøgningen, og heller ikke i sig selv være til hinder for tilbagesøgningen af støtten.

429 Under disse omstændigheder skal det andet led i den femte række af anbringender vedrørende tilbagesøgning og denne række af anbringender i sin helhed forkastes som ugrundede.

430 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Kommissionen skal frifindes i sag T-755/15 og sag T-759/15.

IV. Sagsomkostninger

A. I sag T-755/15

431 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Storhertugdømmet Luxembourg har tabt sagen, bør det pålægges dette at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

432 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Irland bærer således sine egne omkostninger.

B. I sag T-759/15

433 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da FFT har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

434 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Irland bærer således sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling):

1) Sag T-755/15 og sag T-759/15 forenes med henblik på dommen.

2) Europa-Kommissionen frifindes.

3) Storhertugdømmet Luxembourg bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger i sag T-755/15.

4) Fiat Chrysler Finance Europe bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger i sag T-759/15.

5) Irland bærer sine egne omkostninger.

Van der Woude Tomljenović Bieliūnas

Marcoulli Kornezov

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. september 2019.

Underskrifter

Indholdsfortegnelse

I. Tvistens baggrund 2

A. De luxembourgske skattemyndigheders skatteafgørelse udstedt til FFT 2

B. Den administrative procedure for Kommissionen 2

C. Den anfægtede afgørelse 3

1. Beskrivelse af den anfægtede foranstaltning 3

2. Beskrivelse af de luxembourgske regler vedrørende koncerninterne afregningspriser 4

3. Beskrivelse af OECD's retningslinjer 4

4. Vurdering af den anfægtede foranstaltning 5

II. Retsforhandlingerne og parternes påstande 10

A. Den skriftlige forhandling og parternes påstande i sag T-755/15 10

1. Dommerkollegiets sammensætning og prioriteret behandling 10

2. Anmodningen om behandling efter den fremskyndede procedure 10

3. Interventionerne 11

4. Anmodningerne om fortrolig behandling 11

5. Parternes påstande 11

B. Den skriftlige forhandling og parternes påstande i sag T-759/15 11

1. Dommerkollegiets sammensætning og prioriteret behandling 12

2. Anmodningen om behandling efter den fremskyndede procedure 12

3. Interventionerne 12

4. Anmodningerne om fortrolig behandling 12

5. Parternes påstande 13

C. Om foreningen med henblik på den mundtlige forhandling og om den mundtlige forhandling i sag T-755/15 og sag T-759/15 13

1. Foreningen af sagerne 13

2. Den mundtlige forhandling i sag T-755/15 og sag T-759/15 13

III. Retlige bemærkninger 14

A. Foreningen af sagerne med henblik på nærværende dom 14

B. De påberåbte anbringender og opbygningen af behandlingen af de foreliggende søgsmål 14

C. Den første række af anbringender om tilsidesættelse af artikel 4 TEU og 5 TEU, for så vidt som Kommissionen foretog en skjult skattemæssig harmonisering 16

D. Den anden række af anbringender, hvorved det er gjort gældende, at der ikke er tale om en fordel 18

1. Indledende bemærkninger 18

2. Kommissionens principale begrundelse, hvorefter den omhandlede skatteafgørelse afveg fra Luxembourgs almindelige selskabsskatteregler 19

a) Anbringenderne vedrørende en fejl i anvendelsen af armslængdeprincippet i forbindelse med kontrol af statsstøtte 19

b) Anbringendet om en ukorrekt udregningsmetode til at fastsætte betalingen til FFT 29

1) Indledende bemærkninger 29

2) Den første fejl vedrørende manglende hensyntagen til hele FFT's egenkapital 31

i) Bemærkninger vedrørende den omhandlede skatteafgørelse 32

ii) Muligheden i OECD's retningslinjer og i cirkulæret for at foretage en opdeling af kapitalen i segmenter 33

iii) Spørgsmålet om, hvorvidt opdelingen af egenkapitalen i segmenter er hensigtsmæssig 34

3) Den anden fejl vedrørende hensyntagen til den hypotetiske lovbestemte egenkapital . 37

4) Den fjerde fejl vedrørende manglende hensyntagen til FFT's kapitalandele 39

3. Kommissionens subsidiære begrundelse, hvorefter den omhandlede skatteafgørelse udgjorde en undtagelse fra artikel 164, stk. 3, i loven om indkomstbeskatning og fra cirkulæret 42

4. Anbringendet om, at der ikke foreligger en fordel på koncernniveau 44

E. Den tredje række af anbringender, hvorved det er gjort gældende, at fordelen til FFT ikke er selektiv 47

F. Den fjerde række af anbringender om en konkurrencebegrænsning 52

G. Den femte række af anbringender om tilbagesøgning af støtten 56

1. Det første led om tilsidesættelse af forordning 2015/1589, idet tilbagesøgningen af den angivelige støtte er uforenelig med retssikkerhedsprincippet 56

2. Det andet led om tilsidesættelse af forordning 2015/1589, idet tilbagesøgningen af den omhandlede angivelige støtte strider mod retten til forsvar 59

IV. Sagsomkostninger 61

A. I sag T-755/15 61

B. I sag T-759/15 61